

BARBARA CARTLAND

În sfârșit, dragostea

love at Last

Barbara Cartland

Copyright e 2011 Cartland Promotions

Ura și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 031 425 16
19; 0752 101 777

e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteți vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro în sfârșit,
dragostea

Barbara Cartland

Copyright e 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba
română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Florentina flidor

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CARTLAND,
BARBARA

În sfârșit, dragostea / Barbara Cartland; trad.: Cristina Radu.

— București: Litera, 2015

ISBN 978 – 606 – 7741 – 342 – 7

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111 (733 – 31 = 135.1

În sfârșit, dragostea

Traducere din limba engleză

Cristina Radu

Dragostea sosește întotdeauna pentru cei care sunt răbdători și
pregătiți să aștepte minunatele momente care vor veni.

Capitolul 1

Mulțimi uriașe de oameni aclamau pe când prințul Ivan se întorcea călare la palat după galopul de dimineață.

Se așternuse deja prima ninsoare a iernii, dar soarele strălucea și în aer se simțea sărbătoarea.

Era o zi importantă.

Străzile erau împodobite cu steaguri, și în parcul palatului regal douăzeci de tunuri erau pregătite pentru onor, iar o fanfară militară repeta cântece însuflețitoare în curtea din față.

Armata prințului respinsese cu succes invazia Rusitaniei de către vecina sa, Voskia.

Acum, se încheiase pacea.

Prințul Ivan luptase curajos alături de oamenii săi și era un erou pentru poporul din Rusitania.

Oriunde apărea pe stradă, se aruncau flori, pălăriile fluturau în aer și toată lumea îl aclama.

Prințului Ivan îi plăcea adulația.

În timp ce se înapoia la palat călărind în fruntea alaiului, prinse o floare aruncată de o frumoasă fată. Îi adresă un sărut și un zâmbet și își înfipse floarea la butoniera vestonului său militar.

— Păi și unde e contesa? strigă un bărbat voinic. Nu v-a așteptat să vă întoarceți din război?

Zâmbetul prințului Ivan dispăru, dar continuă să-și fluture mâna în direcția celui care pusese întrebarea.

Fermecătoarea și voluptuoasa contesă Natașa Balinskova fusese însoțitoarea lui permanentă de cel puțin șase luni încoace până la invazia Rusitaniei.

Prințul Ivan plecase la război după un prelung rămas-bun, și amintirea ochilor ei strălucitori și al râsului ei argintiu îl ajutase să uite de toate lipsurile și pericolele.

Pericolele fuseseră foarte reale.

De multe ori se temuse cu adevărat pentru viața lui, dar întotdeauna se aflase unde era lupta mai aprigă, adunându-și oamenii cu strigăte de încurajare.

După o luptă deosebit de grea, sosise o scrisoare de la Natașa.

Nerăbdător, prințul Ivan o deschisese, dar conținutul ei îl aruncase într-una din rarele lui depresii.

Soțul Natașei murise.

Bătrâior și infirm, contele își încurajase tânăra soție să se distreze. Acum, ea îi scria că era liberă și abia aștepta întoarcerea lui Ivan pentru a se putea căsători.

Ivan se aruncase pe patul său de campanie și cugetase asupra situației.

Îi luase doar câteva minute ca să-și dea seama că Natașa era complet nepotrivită pentru a deveni prințesa sa de Rusitania.

O găsea atractivă la trup, dar nu-i plăceau multe dintre trăsăturile ei de caracter, și ea nu putea suferi responsabilitățile care-l făceau să plece atât de des.

Era extraordinar de frumoasă, dar vicleană, și el îi permitea să-l manipuleze pentru a-l face să-i dăruiască bijuterii scumpe pe care nu și le prea putea permite, pentru că era un bărbat generos și îi făcea plăcere să o facă fericită. Cu toate astea, nu-i plăcea deloc lăcomia ei.

Așadar, Ivan îi scrisese Natașei o scrisoare.

Îi spusese că o iubește, dar regreta că poziția lui nu-i permitea să se însoare cu ea, însă spera în continuarea relației lor ce îl făcea atât de fericit.

Cochetase cu ideea de a-i promite un șirag de perle perfecte pe care ea le admirase la un bijutier, în cele din urmă hotărâse să lase cadourile deoparte până la întoarcerea sa.

Odată ce războiul cu Voskia se terminase, Ivan aflase că Natașa dispăruse fără urmă și absolut nimeni nu știa unde se află.

La întoarcerea lui, Ivan intră călare pe porțile palatului, descălecă, aruncă frâiele unui rândaș și se îndreptă spre treptele intrării principale.

Mama lui îi spusese odată că își dorea ca palatul să nu se fi aflat în mijlocul capitalei și că era păcat că grădina ce-l înconjura nu era mai mare. Familia regală nu avea intimitate, se plânsese ea.

— Să nu uiți niciodată, fiule, că datorăm poziția noastră oamenilor, îl sfătuisese tatăl lui. Ei sunt stânca pe care ne sprijinim.

Trebuie să fim lângă ei, să arătăm că interesele și grijile lor sunt și ale noastre. Ar fi dezastruos să ne ascundem.

Ivan nu uită niciodată acele vorbe.

Tatăl lui murise cu un an înainte și fusese cea mai tristă zi din viața lui Ivan.

Durerea i se adâncise când îi murise și mama un an mai târziu, iar doctorii spusese că murise de inimă rea.

Pe când intra în superba sală de consiliu a palatului, baronul Rasumov, principalul său consilier, se apropie grăbit.

— Alteța Voastră Regală, slavă cerului că v-ați întors. Era și timpul.

— Cum să ratez semnarea tratatului cu Voskia ce pune capăt acestui îngrozitor război?

Ivan își aruncă mânușile și cravașa unui servitor.

— E una dintre cele mai importante zile ale țării. A sosit delegația din Voskia, domnule baron?

— E așteptată să sosească dintr-un minut în altul, Alteța Voastră.

Ivan își examinează cu atenție pantalonii de călărie și cizmele.

— În acest caz, nu mai am timp să mă schimb. Cu toate astea, ținuta asta este potrivită, ce crezi?

Rânji către baron, cu ochii săi albaștri strălucind răutăcioși; liniile sculpturale ale feței sale arătoase erau puse în valoare de părul negru și bogat.

Vestonul militar elegant, ornamentat din belșug cu ceaprazuri aurii îi scotea în evidență umerii lați și talia îngustă.

Baronul încuviință din cap și el împreună cu Ivan se îndreptară către sala de audiențe.

Ivan merse către tronul ceremonial așezat pe un podium înalt la capătul lungii săli de audiențe, iar numeroasele candelabre de cristal păreau că rivalizează cu vremea de afară, în timp ce oglinzile înalte reflectau imaginea miniștrilor și a ofițerilor adunați.

Redingotele negre oficiale se armonizau perfect cu splendoarea uniformelor militare și în aer plutea speranța în vreme ce Ivan se

așeză.

Treptat, în sală se așternu tăcerea.

Minutele se prelungeau. În vreme ce câte doi sau trei ofițeri sușoteau împreună, Ivan stătea nemișcat ca o statuie.

Apoi, ușile de la capătul sălii se deschiseră și un majordom anunță pe o voce de stentor:

— Alteța Sa Regală, prințul Peter de Voskia.

Un bărbat înalt și chipeș îmbrăcat în uniformă militară, cu un remarcabil păr blond, păși agresiv până la pedestalul tronului, urmat de suita lui.

Ochii de un albastru șters ai prințului Peter luceau malițios spre Ivan și mâinile sale se mișcau nervoase lângă vipușca roșie de la pantaloni.

Ivan îi observă mersul.

Simțea o intensă neliniște.

Acest tratat ar însemna pacea mult așteptată între cele două țări.

Cu toate acestea, comportarea prințului Peter nu sugera cooperare. Sperase să surprindă Rusitania nepregătită pentru luptă armată și să obțină o victorie rapidă. În loc de asta, acum era obligat să semneze condiții ce însemnau renunțarea la multe drepturi ale țării sale în favoarea țării pe care o invadase.

Ivan se ridică în picioare.

— Bine ai venit, vere Peter, rosti el cordial. Sper ca țările noastre să poată conviețui în pace ca bune vecine.

Buzele lui Peter se strâmbară într-un rânjel:

— Pentru moment sunt legat de condițiile acestui tratat. Nu va fi mereu așa...

Ivan își aminti zilele copilăriei lor.

Peter nu știa niciodată să piardă și era maestru la șiretlicuri josnice menite a-i recăpăta poziția. Era întotdeauna nevoie să fie cu ochii în patru atunci când era împreună cu vărul său.

Unul dintre consilierii din Voskia făcu nervos un pas înainte și îi șopti ceva la ureche lui Peter, dar i se făcu semn să se retragă.

— Prezintă documentul, îi ordonă Peter.

Ivan nu intenționa să-i permită vărului său înfrânt să controleze procedura.

— Mai întâi, aş propune să toastăm în cinstea prieteniei – să lăsăm trecutul în urmă, spuse el, şi pocni din degete.

Servitorii aduseră cupe cu şampanie.

Peter privi paharele cu neîncredere. Apoi făcu semn unei persoane din spatele delegației.

Ivan înțepeni când o femeie înainta.

Era incredibil de frumoasă.

Părul de culoarea focului era coafat în bucle lejere în jurul unei tiare de diamante, fața ei ovală era de un alb imaculat.

Rochia de satin alb era un vis de puritate, contrazisă de disprețul semnificativ din ochii ei verzi. Buzele ei arcuite îi dăruiră un zâmbet dulce lui Ivan în timp ce făcea cea mai mică reverență din câte permitea eticheta.

— Alteța Voastră Regală, murmură ea pe când se ridică și îl privi drept în ochi.

Ivan simți o adâncă durere. Atâtea luni de companie plăcută distruse într-o singură clipă.

— Contesa Balinskova în persoană, constată el cu răceală. Apoi nu se mai putu abține să nu adauge: Natașa!

— Contesa Natașa e acum cu mine.

Vocea lui Peter răsună triumfător în timp ce își puse o mână posesivă sub cotul ei.

Erau amândoi o pereche remarcabilă, într-adevăr, amândoi cu o înfățișare atractivă, amândoi înalți și aroganți.

Ivan simți un regret pasager pentru Natașa.

Sosirea scrisorii lui prin care se clarificau realitățile relației lor coincisese, după toate probabilitățile, cu vestea unei bătălii în care sorții nu fuseseră favorabili Rusitaniei. Pentru o vreme, se părea că Voskia va învinge.

Așa încât ea dezertase la Peter.

Ivan se întreabă în treacăt dacă Natașa se aștepta ca vărul lui să

se însoare cu ea. În acest caz, din păcate, era sortită dezamăgirii.

În această privință măcar, gândeau la fel. Niciunul din ei nu o considera pe capricioasa Natașa o candidată potrivită pentru o căsătorie.

Ivan pocni din nou din degete.

— Tratatul!

Un document pe o foaie de pergament fu așezat pe o masă.

Ivan luă un toc.

— Pentru pace, declară el și semnă cu o înfloritură.

Peter nu scoase niciun cuvânt, în vreme ce, posac, își adăugă numele sub cel al lui Ivan.

Se dădu un semnal și se trase prima salvă de tun. Urmău să fie douăzeci și una de salve pentru a saluta pacea.

Cu toate astea, Peter nu era pregătit să aștepte întreaga suită de trageri. Înșfăcând-o pe Natașa de braț, o scoase grăbit din sală în vreme ce prim-ministrul Voskiei făcu o plecăciune adâncă în fața lui Ivan.

— Alteța Voastră Regală, murmură el, cu toții ne dorim cu adevărat să vină vremuri mai bune.

Întreaga delegație îl urmă apoi pe Peter și ieși din încăpere.

Ivan se trânti înapoi pe tron.

— Sper să nu mai trebuiască vreodată să fiu martorul unei etalări mai arțăgoase a lipsei de maniere, mârâi el.

— N-a fost bine, fu de acord baronul Rasumov.

Cel puțin semnarea se terminase fără a mai fi nevoie să se întrețină cu delegația din Voskia.

Restul zilei era la dispoziția lui, și Ivan se întrebă dacă ar putea organiza o partidă de vânătoare.

Se zvonea că și-ar fi făcut apariția o hermină – fugită poate din Rusia – și o urmărire prin zăpadă ar fi spulberat atmosfera nefericită pe care vărul lui o lăsase în urmă.

— Aș putea să-i amintesc Alteței Voastre că s-a convocat o întrunire a consiliului? spuse baronul Rasumov cu asprime.

Cum de putea omul ăsta să-i citească gândurile?

Ivan oftă din rărunchi.

Întrunirile consiliului însemnau întotdeauna o înșiruire plictisitoare de fapte și de argumente ce impuneau răspunsuri neplăcute.

Ivan o luă înainte ieșind din sala de audiențe.

În drumul său spre încăperea pe care o folosea de obicei pentru întrunirile consiliului, trecu prin marele hol de primire.

O văzu pe Natașa cu totul adâncită într-o conversație cu un servitor.

Ivan se opri pe loc înțepenit de uimire. Era Yuri, valetul său, cel care vorbea cu Natașa.

Ca și când ar fi primit un semnal mut, Natașa își ridică privirea și se apropie de Ivan.

— Ivan, spuse ea, nu puteam pleca fără să-mi iau rămas-bun de la Yuri. El a fost mesagerul nostru și prietenul meu.

Yuri zâmbi slab către stăpânul său.

— Chiar l-am și prezentat prințului Peter, adăugă ea provocator.

Ivan refuză să răspundă în vreme ce ea îi întinse mâna.

— Sper că ne putem despărți ca prieteni?

Fața ei expresivă se deschise într-un zâmbet pe care el îl găsisese întotdeauna fascinant.

— Vei avea întotdeauna un loc special în inima mea.

Aproape fără să-și dea seama ce face, Ivan se aplecă peste mâna întinsă, cu buzele zăbovind pe pielea catifelată.

— Adio, pentru că nu ne vom mai întâlni niciodată, exclamă el rigid.

— Nu? Buzele ei zâmbiră provocator. Ai putea spune că tot răul e spre bine.

Se întoarse către valet:

— Pelerina mea, Yuri.

Tonul ei era poruncitor, dar valetul îi întinse veșmântul din blană de samur și i-l aranjă cu grijă pe umeri, cu o expresie respectuoasă.

Ivan se întoarse pe călcâie.

Nu avea de gând să o privească pe Natașa cum părăsește palatul pentru ultima oară.

*

Încăperea pe care o folosea Ivan era cu adevărat prea mică pentru miniștrii și ofițerii care făceau parte din consiliu, dar descoperise un adevăr: cu cât consilierii săi se simțeau mai incomod, cu atât întâlnirile erau mai scurte.

Ivan însuși stătea în spatele biroului și se juca distrat cu hârtii și creioane, pe măsură ce membrii consiliului intrau.

Micul incident cu Natașa îl neliniștise. Aproape că uitase cât de atrăgătoare era.

— Acum, domnule baron, sugeră Ivan, în timp ce ultimul bărbat intră. Ai vreo ordine de zi?

Asta era o altă tactică de-a sa. Când i se prezentau subiectele ce urmau a fi discutate în cadrul întâlnirii, avea posibilitatea să renunțe pe loc la unele și nu permitea ca probleme neplanificate să prelungească discuțiile.

Baronul îl luă prin surprindere.

— Alteța Voastră Regală, există doar un singur subiect pe ordinea de zi a întrevederii de azi.

Mareșalul Gagarin, cel mai vârstnic ofițer al armatei, se ridică în picioare.

— Prințe Ivan, înainte de a continua cu discuțiile, aș dori să vă felicit pentru încheierea cu succes a ultimului război.

Ivan își înclină capul în semn de mulțumire.

— Mulțumesc, domnule mareșal, dar felicitările nu ar trebui să-mi fie adresate mie, ci armatei, felului în care ați condus-o și competenței ofițerilor dumitale. Nu cunosc oameni mai viteji. Sunt mândru că am luptat alături de voi.

Se auzi un murmur de aprobare din partea miniștrilor, dar mareșalul nu terminase încă.

— Prințe Ivan, astăzi am semnat tratatul ce încheie războiul, dar ați văzut cum s-a comportat prințul Peter, vărul Alteței Voastre. Nu va trece mult până când va porni noi atacuri la adresa suveranității

noastre – trebuie să fim pregătiți!

Un alt murmur de aprobare.

— Avem mare nevoie de mai multe arme, continuă mareșalul.
Mai mulți bărbați trebuie instruiți, iar noi...

— Ce spune ministrul de finanțe în legătură cu aceste solicitări?

Ivan privi spre ministru și știu imediat care va fi răspunsul.

— Trezoreria nu-și poate permite să cumpere alte arme, răspunse ministrul. Situația financiară a Rusitaniei este extrem de precară. Nu există bani pentru întărirea armatei.

— Dacă nu o faci, Voskia ne va ataca din nou, avertiză mareșalul.

— Cred că pentru o vreme nu, răspunse Ivan încet. Dacă situația noastră e dificilă, cu cât mai rea trebuie să fie a lor?

Baronul se ridică.

— Acum e momentul să discutăm problema de pe ordinea de zi, Alteța Voastră Regală.

O singură problemă de discutat era foarte neobișnuit. Ivan se sprijini de scaun și se întrebă ce va urma.

Baronul își atinse bărbia, semn că își puna în ordine argumentele.

— După cum Alteța Voastră știe prea bine, consiliul nu a fost de acord ca Alteța Voastră să ia parte la recentul conflict.

— V-a fost frică să nu fiu ucis, Ivan îi aruncă baronului un zâmbet malițios. V-am dovedit că temerile voastre sunt neîntemeiate.

Își întinse brațele deasupra capului. Era un gest de independență.

— Ați fost rănit nu o dată, continuă netulburat baronul. A trebuit să luăm în considerare consecințele pentru cazul în care încrederea Alteței Voastre nu s-ar fi dovedit întemeiată.

— Fii atent, asta e aproape trădare, murmură Ivan cu un alt zâmbet dezarmant.

— Și am ajuns la concluzia, adăugă baronul atât de dezinvolt de parcă nici nu fusese întrerupt, că nu există un moștenitor potrivit la tron.

De data asta, Ivan fu redus la tăcere.

— Moartea recentă a ducelui de Omnium și a moștenitorului său într-un accident nefericit a însemnat că următorul la succesiunea la tronul Rusitaniei este...

Se opri dramatic.

— Știu, interveni Ivan. Următorul este vărul Peter, prințul de Voskia.

— Am fost împiedicați ca în noul tratat de pace să-l dezmoștenim complet, deși am făcut tot ce-am putut, continuă baronul netulburat, dar suntem de părere că acum e momentul ca Alteța Voastră Regală să se însoare și să prezinte un moștenitor. De preferat mai mult decât unul

Era o sugestie extraordinar de logică, și Ivan se întrebă de ce nu prevăzuse că i se va face.

Se ridică încă unul dintre miniștri.

— Și dacă veți putea găsi o soție care să fie bogată, va ajuta țara să se refacă – mai repede, adăugă el repede. Bani contează mult mai mult decât sângele albastru!

Se auzi un murmur general de aprobare.

Ivan se simțea furios la culme pentru felul în care se punea problema, dar motivele ce stăteau la baza acestei propuneri erau evident numai spre binele țării.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră, cu spatele la consiliu, și se uită spre zona aglomerată a orașului.

Era la amiază, și în mod normal se putea aștepta să vadă o activitate semnificativă. În loc de asta, prăvăliile erau aproape pustii. Bineînțeles, în parte și vremea rece putea fi cauza.

Dar doar în parte.

Economia Rusitaniei era fără îndoială într-o stare proastă.

Ivan își vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor. De ce nu-și dăduse singur seama cât de serioasă era toată situația?

Se întoarse pe călcâie și se uită drept la consiliu.

— Apreciez dragostea pe care o aveți pentru țara noastră și pentru fericirea mea, începu el încet. Și atenția pe care o acordați succesiunii. Trebuie să mă gândesc la această situație înainte de a

decide cum e mai bine să procedăm. Haideți să ne întâlnim din nou mâine-dimineață.

Consiliul acceptă, și camera se goli.

Ivan îi privi plecând și pentru o clipă se gândi dacă să trimită un mesaj prietenilor săi că ar vrea să meargă la vânătoare.

Nu, se hotărî el, nu era momentul să se preocupe de activități obositoare, așa că în schimb se îndreptă încet către camera de muzică.

Ivan moștenise dragostea pentru muzică de la mama lui. Prințesa Irina fusese o pianistă talentată. La început, Ivan luase lecții de pian și apoi o convinsese pe mama lui să-l lase să învețe și vioara.

În curând aflase că toate frustrările vieții puteau dispărea în timp ce se pierdea în încercarea de a aduce la viață viziunile unui compozitor. Părea că însuși sufletul lui vibra odată cu muzica. Timpul și spațiul dispăreau, și el era transpus într-o altă lume.

Într-o vreme, dorise să devină violonist de concert, dar bineînțeles că poziția sa făcea ca această ambiție să sune ridicol. Acum cânta doar pentru plăcerea proprie și a prietenilor lui.

Salonul de muzică era în partea din spate a palatului.

Dădea spre grădini și vara florile ofereau o paletă bogată de culori, una îmbinându-se admirabil cu alta. Fusese creată de prințesa Irina.

Părinții lui Ivan vizitaseră adesea Anglia și prințesei îi plăcea să studieze grădinile.

„Englezii sunt fără îndoială cei mai mari grădinari din lume”, spunea ea adesea.

Ivan uită de vioară și privi spre grădină.

Pământul era acoperit de zăpada care se așternuse ca o glazură înghețată pe copaci, iar el rămase acolo absorbit de fermecătoarea lume albă de basm.

Deodată părea că afară erau doi copii care se jucau aruncându-și bulgări de zăpadă și râzând.

În spatele lor stătea o siluetă obscură despre care știa că era mama lor și soția sa.

Se întoarse și luă iubita lui vioară Stradivarius, un cadou de la

mama lui, și acordă instrumentul.

În curând fu absorbit într-o sonată de Beethoven. De obicei, indiferent care era starea lui de spirit, muzica îl făcea să uite de toate grijile și supărările.

Astăzi, magia dădu greș.

Ivan puse jos instrumentul și se aruncă într-un fotoliu.

Știa că baronul avea dreptate.

Avea douăzeci și opt de ani, și venise vremea să se însoare.

Pentru binele Rusitaniei, avea mare nevoie de un moștenitor.

Pentru binele Rusitaniei, trebuia să-și schimbe comportamentul petrecăreț.

Recentul război îi arătase că viața poate fi curmată brusc în orice moment. Scenele terifiante, măcelul produs de război îl schimbaseră pentru totdeauna. Se bucurase de tinerețe, dar acum era timpul să își îndrepte atenția spre țara lui.

Înainte de război, avusese într-adevăr un stil egoist de viață și permisesese consiliului să conducă țara.

Erau oameni de valoare, dar bătrâni. Era timpul să vină oameni tineri, să caute noi căi de revigorare a economiei și să atragă fonduri în Rusitania.

Era momentul ca el să preia comanda la fel cum făcuse și tatăl lui.

Consiliul spusese că ar trebui să aleagă o soție cu bani. Era adevărat că țara avea nevoie de investiții și armata de noi arme.

Dar nu se putea vedea fiind fericit cu o femeie al cărei singur merit era situația financiară.

Așadar, ce trebuia să caute?

Ivan își întinse picioarele lungi și începu să se gândească la soția ideală.

Desigur că trebuie să fie o fată de familie bună și cineva care să-i poată sta alături. Cineva care să înțeleagă protocolul palatului, dar în același timp să poată cunoaște poporul său și să-i înțeleagă preocupările.

Mai presus de orice, hotărî Ivan, va trebui să fie frumoasă. Chiar

Începând din adolescență, fusese înconjurat de femei frumoase. Nu se putea vedea căsătorindu-se cu o tânără urâtă, indiferent de familia din care venea sau cât de bogată era.

Hotărî că era cel mai bine să aleagă o femeie tânără.

Natașa fusese răsfățată de soțul ei care îi dăduse întotdeauna tot ce-și dorise. Așadar, cu timpul ajunsese să se aștepte ca orice bărbat care se îndrăgostea de ea să facă tot ce voia ea – să-i cumpere orice i s-ar fi năzărit.

Era de așteptat ca o tânără fată să nu pretindă să i se satisfacă orice toană. Va dori să-i facă lui pe plac și va fi măgulită că unul dintre cei mai râvniți burlaci ai Europei o alesese să-i fie soție.

Ivan își imaginea o fată dulce și docilă de șaptesprezece sau optsprezece ani, cu păr blond și mătăsos, un nas elegant și pielea albă și rozalie.

Se va îndrăgosti de el de la prima vedere – și îl va face să râdă. Foarte important, și el se va îndrăgosti de ea și vor fi la fel de fericiți precum fuseseră părinții lui.

Vrăjit de scenariul creat, Ivan își îndreptă atenția spre locurile unde ar putea găsi această perfectă soțioară.

Ivan străbătuse Europa în lung și-n lat. Oriunde mersese găsisese fete drăguțe cu care să se distreze. Reflectă la ce putea oferi fiecare țară în materie de tinere fete.

Franțuzoaicele erau cele mai spirituale și stilate. În prezent, Franța era republică, dar acolo trăiau multe familii aristocrate. Câteva erau chiar și bogate. Era sigur că oricare dintre ele ar fi apreciat o alianță cu un membru al Casei Regale.

Englezoaicele erau fără îndoială nu atât de amuzante și sofisticate, dar erau chiar și mai drăguțe decât franțuzoaicele. Și Anglia avea un număr considerabil de familii vechi, multe dintre ele bine înzestrate – și apreciau și ele un titlu regal.

Fetele din Germania erau puternice și eficiente. Cunoscuse câteva care erau foarte drăguțe și câteva care aveau și eleganță. Puține îl făcuseră să râdă. Cu toate astea, dacă nu putea găsi ce voia nici în Franța, nici în Anglia, atunci avea să se ducă în Germania.

Căutarea miresei perfecte va fi desigur serioasă, dar lui Ivan îi reveni buna dispoziție când înțelese că ar putea fi și distractivă.

Se ridică năvalnic din fotoliu și se duse în salon. Așezându-se la impunătorul birou Chippendale, începu să-și scrie misivele.

În curând, avea un teanc de plicuri adresate mai multor prieteni nobili din Franța și Anglia.

Și încă una către Majestatea Sa regina Victoria.

Nu putea vizita Anglia fără ca mai întâi să se prezinte la Curte. Și mai erau și anumite chestiuni de discutat cu președintele Franței.

Ivan mai scoase o foaie de hârtie cu însemnele sale și apoi ezită. Trebuia să se consulte cu baronul, pentru că nu-și amintea numele actualului președinte al Franței!

În orice caz, destul cu munca pe ziua de azi.

Era timpul să ia prânzul.

După aceea, va face o escapadă la un club de scrimă și se va distra duelându-se cu unul dintre numeroșii săi prieteni.

Scrisoarea către președintele Franței putea să mai aștepte până a doua zi.

Capitolul 2

Ivan se opri pentru o clipă pe ultima treaptă a palatului parizian pe care tocmai îl părăsea și își puse mânușile.

Era după miezul nopții și un frig tăios. Zăpada însă lipsea.

Își aranjă jobenul într-o parte, apucă măciulia de argint a elegantului său baston de promenadă și ieși vesel în stradă.

Tocmai petrecuse câteva ore extrem de plăcute în compania unei aristocrate franceze, o văduvă matură care își folosea frumusețea și apreciablele sale talente de budoar pentru a putea rămâne în casa familiei răposatului ei soț.

O birjă se opri lângă el.

Pentru o clipă, Ivan aproape că urcase în ea, apoi se răzgândi și o expedie.

Se hotărî să se întoarcă pe jos la hotel. Deși noaptea era geroasă, o lună aproape plină luneca pe cerul fără nori.

În timp ce străbătea străzile liniștite ale Parisului, îi reveniră în

minte cuvintele frumoasei văduve, Hortense, pe care aceasta i le adresase cu o jumătate de oră în urmă:

— Oieri, nu ești în apele tale în seara asta, spusese ea îmbufnată pentru ca apoi să-i zâmbească.

Nu poți să-mi spui ce-ți frământă mintea? Pentru că știu că nu sunt eu aceea.

— Hortense, scumpa mea, cum ar putea să fie altceva? Nu te-am satisfăcut în seara asta?

Îi dăduse un sărut pasional, atât de înflăcărat că ea murmură cu un râs gutural:

— Păi, acum e mai bine! Acum te simt lângă mine cu trup și suflet.

Cu toate astea, Ivan știa că ea avea dreptate.

Nu fusese dezamăgit atunci când ea îi spusese că urma să plece în Italia ca să stea pentru câteva săptămâni cu „un vechi prieten”.

Poate că timpul petrecut în Paris se apropia repede de sfârșit.

De când sosise în Franța, Ivan avusese parte de momente plăcute. Cunoscuse câteva fete încântătoare, câteva foarte bogate. Și cu cinismul ce se adâncea odată cu trecerea anilor, știa că niciuna dintre ele nu i-ar fi refuzat ceva.

Nu a durat prea mult până ce toate l-au plictisit.

Pe când Ivan se gândea la opțiunile sale, își dădu seama că cineva, nu, doi indivizi îl urmăreau.

O luă repede pe o stradă laterală și, neîndoielnic, zgomotul de pași îl urmă.

Începu să meargă mai repede.

Imediat înțelese că făcuse o greșală abătându-se de la strada principală, deoarece aceste alei înguste erau locul perfect pentru un atac.

Ar putea oare să scape de urmăritori în acest labirint de scurtături în care se găsea acum?

Trebuia să încerce, dar era împiedicat de mantaua grea.

În spate putea auzi cum zgomotul pașilor se apropia...

Luând brusc o hotărâre, Ivan se opri și se întoarse, răsucind

măciulia de argint a bastonului său elegant de promenadă și scoțând dinăuntru o sabie subțire și extrem de tăioasă.

Cu spatele lipit de o casă dărăpănată cu ferestrele sparte și cu ușa atârând scoasă din țâțâni, stătu acolo ușor aplecat, ținând sabia amenințător în față, iar celălalt braț înfășurat în mantaua grea.

Cei doi bărbați care-l urmăreau ezitară. Erau masivi, cu fețele mai mult sau mai puțin acoperite cu fulare.

Fiecare avea câte o bâtă solidă.

Ivan fu ușurat să vadă că niciunul din ei nu părea a avea vreun pistol. Ar putea să se descurce cu bâtele, însă un glonț era cu totul altceva.

— Haide! strigă el în franceză. Haide, încercați-vă puterea!

Cei doi atacatori se mișcară neliniștiți, căutând o cale de a-și lansa loviturile de bâtă fără să fie tăiați cu sabia.

Dintr-odată se năpustiră amândoi spre el, mânuind bâtele.

Echilibrat ușor pe picioare, Ivan evită o lovitură cu brațul înfășurat în manta, în timp ce îl lovi cu precizie pe celălalt bandit în braț.

Cu un țipăt ascutit neașteptat, atacatorul scăpă bâtă din mână în timp ce încerca să-și oprească șuvoiul de sânge.

Ivan îl înfruntă pe celălalt bărbat.

— Acum vii tu la rând, strigă el, cu ochii la arma ridicată și văzând lucirea crudă din ochii lui.

Făcu o fandare în vreme ce banditul se năpusti spre el, apoi cu îndemânare schimbă direcția și își înfipse sabia în coapsa acestuia – și cel de-al doilea bandit se prăbuși la pământ.

Curând, ambii bandiți o luară la fugă, unul din ei șchiopătând puternic, și apoi dispărură.

Ivan nu încercă să-i urmărească.

Se sprijini de peretele clădirii pentru câteva momente, respirând din greu. Prea puțin antrenament și prea multă mâncare și băutură de când venise la Paris însemna că nu mai era în formă maximă.

Zâmbi malițios.

Cel puțin războiul îi dezvoltase un al șaselea simț pentru pericole și îi dăduse prilejul să practice lupta corp la corp.

Sabia sa de nădejde fusese un cadou de la baron, care-l sfătuisese pe Ivan să o poarte mereu asupra sa.

— Poate credeți că nu e necesară, spusese el, dar eu vă spun că niciodată nu poți ști când te paște o primejdie. Să fiți pregătit întotdeauna. Ar trebui să aveți și un pistol.

Ivan își spusese că totul are o limită. Există un pistol în bagajul său, dar îl lăsase acolo. Dacă bastonul-sabie n-ar fi fost atât de elegant, l-ar fi lăsat și pe el acasă.

În seara asta își dovedise fără îndoială utilitatea.

Făcând cale-ntoarsă, regăsi strada principală cu un profund sentiment de ușurare. Ca din pământ apărură o altă birjă și de data asta se urcă, cerându-i birjarului să-l ducă la hotel.

Ajungând în apartamentul său, regretă că-i spusese lui Yuri să nu-l aștepte.

Acum va trebui să aștepte până dimineață să comunice instrucțiunile în privința cărora se hotărâse în birjă.

Pe când se îndrepta spre camera lui, se zări într-o oglindă lungă și fu șocat să vadă cum îi fusese ruptă mantaua în timpul bătăii. Va trebui să fie înlocuită – și asta cât se poate de repede.

Măcar costumul său de seară părea a fi neatins.

Parcă trecuse o grămadă de timp de când plecase de la Hortense, și Ivan se duse la culcare cu sentimentul că depășise o cumpănă din viața sa.

*

În ciuda orei târzii la care se dusesese la culcare, Ivan se trezi dimineața înainte ca Yuri să-i aducă ceaiul de dimineață, un obicei pe care îl adoptase după ce locuise la Oxford pe timpul cât studiasse la colegiu.

— Yuri, împachetează totul – plecăm în Anglia, ordonă Ivan, luându-și ceașca și bând ceaiul cu poftă.

Yuri se arătă șocat.

— Anglia, prințe?

— Parisul nu mi-a oferit nimic. N-am cunoscut nici măcar o singură fată căreia să mă pot gândi că i-aș putea face o cerere în căsătorie.

Când Yuri ridică de pe jos mantaua, exclamă consternat văzând în ce stare era:

— Prințe, ce vi s-a întâmplat seara trecută?

Yuri mângâie țesătura ruptă ca și când era un animal rănit la care ținea în mod special.

— Un mic incident – nimic important.

Ivan refuza să creadă că atacul asupra sa jucase vreun rol în hotărârea de a părăsi Parisul. La urma urmelor, războiul cu Voskia demonstrase că nu era vreun laș.

Totuși, nu vedea niciun motiv să înfrunte și alte pericole mai mult decât era nevoie. Trebuia să evite bandiții cu bâte care voiau să-i fure portofelul.

Nu, din toate punctele de vedere, plecarea din Paris spre Londra era decizia corectă.

Yuri începu să-i facă bagajele lui Ivan, dar postura lui era grăitoare, demonstrându-i nemulțumirea.

Ivan știa exact de ce. Yuri cunoscuse de curând o fată atrăgătoare, camerista unei doamne în vârstă care locuia la hotel. Fără îndoială că el credea că avea la dispoziție câteva săptămâni pentru acest flirt.

Odată ce fu îmbrăcat, Ivan spuse:

— O să cobor să aranjez ca o telegramă să fie trimisă la ambasada noastră din Londra care să-mi anunțe venirea. De asemenea, o să verific ce curse de feribot există pentru a traversa Canalul. Vreau să plec cât se poate de repede.

Ieși înainte ca Yuri să se poată gândi la vreo obiecție.

Vremea era încă foarte rece și Ivan simțea că-i lipsește mantaua – varianta mai subțire pe care o adusese cu el era elegantă, dar nu-i prea ținea de cald.

Se hotărî să facă o vizită unui croitor londonez imediat ce va ajunge acolo, pentru a o înlocui.

*

Ambasadorul Rusitaniei la Londra era evident încântat să-și primească prințul.

Contele Lewinsky era în holul ambasadei să-l întâmpine pe prinț.

— Alteța Voastră Regală, dragul meu prinț, rosti contele făcând o plecăciune adâncă, este o mare onoare să vă întâmpin în Londra. Încă de când am primit scrisoarea Alteței Voastre, s-au început pregătirile. Cu toate astea, nu vă așteptam atât de curând. Înțelesesem că șederea dumneavoastră în Paris va fi una mai lungă.

— De ce să stau în Paris când distracțiile capitalei britanice mă așteaptă?

Ivan își scoase mănușile, pălăria și mantia și le dădu unui lacheu în livrea rusitană.

— Și conte, vreau să-mi dai numele celui mai bun croitor din Londra pentru că am nevoie urgentă de o nouă manta.

— Nu va fi nicio problemă, înălțimea Voastră. Croitorii londonezi sunt extraordinari, și al meu este ceea ce englezii numesc „de vârf. O să vă dau relații despre el imediat după ce eu și soția mea vom avea plăcerea și onoarea să vă avem drept oaspete la cină.

Contele se întoarse spre valet.

— Ai grijă de valetul Alteței Sale și de bagaje. Acum, prințe Ivan, dacă îmi permiteți, o să vă arăt unde veți fi găzduit.

Ivan îl urmă pe ambasador urcând fastuoasele scări de marmură ale ambasadei.

Auzul cuvântului „găzduit1” îl făcu pe Ivan să-și amintească de timpul petrecut în armată, precum și de barăcile care erau în cel mai bun caz simple.

Oricum, fu condus într-un apartament superb, unde fiecare cameră avea tot confortul. Ivan nu mai fusese în ambasada din Londra, iar vizita fugară din timpul perioadei lui de student nu-i arătase întreaga sa măreție.

— Bunicul Alteței Voastre, prințul Maximilian, murmură contele în timp ce-l conducea pe Ivan în salonul vast al apartamentului, a

insistat că este esențial pentru o ambasadă să fie o „vitrină** a nivelului la care se situează Rusitania. Trebuie să demonstreze că suntem un principat cu dare de mână.

— Desigur că servește acestui scop, mormăi Ivan, în vreme ce observă tapiseria de damasc, mobila veche și picturile atrăgătoare, dar nu se putu abține să nu se întrebe cam cât costa să întreții această vitrină luxoasă.

Ivan se aștepta ca această cină în compania contelui și a impunătoarei sale soții să fie oarecum plictisitoare și era pregătit să apeleze la scuza cu oboseala de după călătorie pentru a face ca seara să se termine rapid.

În loc de asta, găsi în ambasador un om rafinat și interesant, care era bine informat în legătură cu situația economică precară a țării sale.

— Sunt sigur că veți studia posibilitățile exploatării zăcămintelor de minereuri din sud, spuse el în timp ce savurau un vin de Porto și fumau un trabuc. Acestea sunt, desigur, cele pe care prințul Peter era atât de dornic să le cucerească în recentul război.

Ivan se uită întrebător la gazda sa.

— Înțeleg că prințul Peter, continuă el, a obținut acces la rapoartele diferitelor studii ale regiunii, care au fost comandate de răposatul dumneavoastră tată.

— Dragul meu conte, răspunse Ivan, luând un trabuc din cutia de aur în care erau păstrate, mi-e teamă că am presupus că scopul vărului Peter era să cucerească Rusitania și să obțină tronul. La urma urmelor, Voskia este o treime din mărimea Rusitaniei și poziția ei economică este la fel de precară ca și a noastră. Și când era copil, Peter voia întotdeauna să mă bată la orice joc am fi jucat!

Contele zâmbi.

— Sunt sigur, Alteța Voastră Regală, că tot ce spuneți este adevărat. Cu toate astea, prințul Peter este informat că există mari zăcămintele de cupru în sudul Rusitaniei. Dacă ar fi putut pune mâna pe ele, ar fi recuperat toate cheltuielile războaielor și totodată v-ar fi detronat.

Ivan se uită gânditor spre ambasador.

— De ce nu mi-a spus nimeni despre toate astea?

Contele ridică din umeri.

— Miniștrii Alteței Voastre poate că nu știu despre rapoarte. Eu am auzit despre ele de la tatăl Alteței Voastre care a fost aici într-o vizită cu puțin înainte de a muri. În mare secret a însărcinat câțiva topografi englezi și dorea foarte mult ca descoperirile lor să rămână confidențiale. Cum a obținut prințul Peter acces la ele este un mister, dar informatorii mei din Voskia sunt de mare încredere.

— Desigur că asta face mai de înțeles atacul lui Peter asupra Rusitaniei, admise Ivan. Mă întreb doar de ce tata nu s-a folosit de acele rapoarte.

— Pentru că a murit înainte să se poată face vreun aranjament.

Contele își tăie trabucul, îl aprinse cu grijă și apoi adăugă oarecum rezervat:

— Am încercat să atrag atenția consiliului Alteței Voastre asupra existenței lor, dar cred că era mult prea preocupat să găsească bani pentru finanțarea războiului.

— Presupun că exploatarea acestor zăcămintे ar necesita investiții considerabile?

Contele încuviință.

— Considerabile, Alteță.

Ivan se aplecă în față încrezător.

— Ar trebui să-ți spun, conte, că adevăratul motiv al vizitei mele în Anglia este să găsesc o mireasă potrivită și să ofer un moștenitor la tronul Rusitaniei.

— Bravo, prințe, întregul popor și consiliul vor fi încântați să vă vadă însurat.

Un licăr de zâmbet se ivi în ochii lui Ivan.

— Sunt sigur că așa vor fi. Cu toate astea, consider a fi foarte important ca mireasa mea să fie bogată. Rusitania are nevoie de fonduri străine, dacă va trebui să remediez finanțele.

— Am înțeles, Alteță, o să mă consult cu soția mea, ea poate să cunoască niște candidate potrivite.

În vreme ce Ivan se retrăgea în apartamentul său, se gândea la perfectă înțelegere care părea să existe între ambasador și soția lui.

Îi amintea de dragostea dintre părinții lui.

Asta dorea și pentru sine însuși. Poate să aibă parte de încă puțină aventură pentru început, căci nu se vedea încă domolit – asfințitul vieții lui era încă departe.

Apoi, chiar înainte de a adormi, își aminti unul din ultimele comentarii ale ambasadorului.

„Amintiți-vă prințe, vărul Alteței Voastre are încă atenția ațintită asupra acelor zăcămintе de minereuri. Ele ar putea constitui salvarea țării sale, Voskia, așa după cum ar trebui să fie pentru Rusitania. Să nu aveți încredere în termenii tratatului pe care tocmai l-ați semnat”.

Era necesar, reflectă Ivan, în vreme ce era aproape adormit, să găsească repede mireasa potrivită, așa încât să se poată întoarce în Rusitania și să-și protejeze țara natală de lăcomia și de disperarea vărului său hrăpăreț.

*

În dimineața următoare, Ivan se duse devreme să călărească în Hyde Park. Era timpul să-i reamintească trupului său că există mușchi ce trebuie antrenați.

În ciuda orei matinale erau deja și alți călăreți care galopau ușor.

Deodată văzu o siluetă pe care avea impresia că o recunoaște și dădu pîteni calului ce o porni la galop.

— Algy! strigă el apropiindu-se de un bărbat elegant, cu un nas ușor acvilin și cu jobenul așezat într-un unghi periculos.

— Ivan, fir-ar să fie! Ce naiba faci aici? Nu știi că în parc galopul este interzis?

— Asta-i bună! Cine să fie acum la ora asta în parc să protesteze?

— E minunat să te văd, mon ami\ dar de unde ți-ai făcut rost de calul ăsta de doi bani?

Ivan râse și își bătu calul bătrâior pe gât.

— Țsta e cel mai bun pe care mi l-au putut oferi din grajdurile

ambasadei, și am înțeles că a servit cu cinste mulți ani la rând. Dar ai dreptate, Algy, chiar dacă stau aici pentru puțin timp, trebuie să găsesc ceva cu puțin mai multă energie. Abia am sosit ieri.

— Din Rusitania?

— Nu, de la Paris.

— Ah, Gay Parte. Cel puțin sper că a fost vesel pentru tine și nu ai fost blocat în soirées diplomatice plicticoase.

Ivan râse din nou.

— Mi-am neglijat toate obligațiile în acea direcție, regret să spun. Ambasadorul îmi amintea seara trecută să-mi prezint cartea de vizită la Marlborough House și la palatul Buckingham, deși spunea că regina e o adevărată pustnică zilele acestea. Se pare că prințul și prințesa de Wales fac acum oficiile de gazdă a recepțiilor regale.

— Într-adevăr așa este și sunt foarte plăcuți. Dar ai nevoie de o entree¹ în gașca din Marlborough, cercul lor intim. Acolo o să ai parte de cea mai mare distracție.

Mergând la trap alături de Algy, Ivan își întrebă vechiul prieten despre viața la Londra.

Algernon Montmorency fusese la Eton, una dintre faimoasele școli din Anglia, împreună cu Ivan. După aceea, devenise ofițer de cavalerie, în timp ce Ivan mersese la Oxford.

Cu toate astea, Algy îl vizitase pe Ivan în Rusitania și păstraseră legătura.

El era unul dintre prietenii pe care Ivan avea de gând să-i caute în Londra.

— Câțiva dintre noi o să mergă la music-hall în seara asta, spuse Algy. După aia, mergem la un club să ne mai distrăm.

Îi aruncă o privire prințului.

— Trebuie să vii cu noi, Ivan, și nu accept un refuz din partea ta.

Până a doua zi dimineață, Ivan se întâlnise cu câțiva dintre vechii lui prieteni și era cu inima îndoită dacă să continue să se distreze împreună cu ei, știind bine că nu asta era calea pentru a găsi o mireasă potrivită.

*

Apoi primi o invitație la o recepție la palatul Buckingham găzduită de prințul de Wales.

— Este o întrunire diplomatică, îi mărturise ambasadorul său. Nu veți găsi acolo vreo tânără bună de măritat, dar e foarte posibil să faceți cunoștință cu câțiva dintre părinții lor. Eu și soția mea vă vom însoți și voi încerca să mă asigur că veți fi prezentat oricărui membru al înaltei societăți britanice care pare a fi promițător.

Sala de recepții de la palatul Buckingham arăta deosebit de strălucitoare cu candelabrele a căror lumină se reflecta în nenumăratele oglinzi de pe pereți.

Când fu anunțat, Ivan înaintă și dădu mâna cu viitorul rege al Angliei.

Prințul de Wales era o persoană directă și sociabilă stând alături de extrem de eleganta sa prințesă. Edward, cunoscut sub numele de Bertie, trebuia să îi salute pe rând toți diplomații și, atunci când Ivan ajunsese în fața lui, părea deja puțin plictisit. Se luminează însă la față când Ivan se înclină și spuse cât de onorat se simte să-l cunoască.

— La naiba, prințe Ivan, trebuie să vii la ceva mai distractiv decât recepția asta.

Prințul de Wales făcu semn unui ofițer al palatului care stătea lângă el:

— Herbert, ai grijă să-mi amintești să-i trimit prințului de Rusitania o invitație la o petrecere la reședința Marlborough House.

Ivan îi mulțumi, trecu mai departe și sărută mâna prințesei și apoi se amestecă în mulțimea pestriță a oaspeților.

Cam după patruzeci de minute, Ivan era amețit de numărul de distinși diplomați și nobili cărora le fusese prezentat.

Ambasadorul său avusese grijă să indice poziția și condiția fiecărei persoane pe care o întâlnește.

Din când în când îi șoptea la ureche, în timp ce, după o scurtă conversație, se îndreptau spre o altă pereche.

În chip regretabil, până acum, deși cunoscuse părinți ale căror fiice erau considerate atractive de către ambasador, niciuna nu era moștenitoarea averii necesare pentru a fi luată în considerare drept o

posibilă prințesă de Rusitania.

Ivan începuse deja să ametească, copleșit de informațiile despre toți demnitarii pe care-i întâlnise, când ambasadorul și soția lui începură o discuție cu o pereche pe care era evident că o cunoștea bine.

Deși încercară să-l atragă și pe Ivan în discuție, el se simți în plus.

În schimb, studie câteva dintre superbele opere de artă ce erau expuse pe pereți.

— E la fel de bună ca o galerie de artă, auzi o fermecătoare voce feminină, în timp ce el studia cu o adâncă admirație un tablou de Vermeer.

Cu un fior de speranță, se întoarse și văzu că vorbitoarea era mai degrabă ceva mai în vârstă și mai puțin atrăgătoare decât sperase el.

În sfârșit, dragostea

— Palatul mai are și alte picturi de această calitate? întrebă el politicos.

— În afară de Galeriile Naționale, colecția în ansamblul ei nu are pereche, spuse ea. Îmi place întotdeauna să vin cu tatăl meu la aceste recepții la Palatul Buckingham, căci indiferent dacă adunarea se dovedește a fi neinteresantă, operele de artă sunt fascinante.

— Sunteți o cunoscătoare? o întrebă Ivan. Dar îmi pare rău că nu am făcut încă cunoștință.

Îl căută cu privirea pe ambasador.

— Cred că am plăcerea de a mă adresa prințului Ivan de Rusitania, spuse tânăra cu o voce fermecătoare. Tatăl meu este contele de Yarlington. Este ministru la Ministerul de Externe și, de la moartea mamei mele cu doi ani în urmă, îl însoțesc la recepțiile de acest fel. Numele meu este Cecilia.

Bine instruit în complexitatea titlurilor europene, Ivan știa că fiica unui conte englez deține titlul de „Lady”.

— Lady Cecilia, este într-adevăr o onoare să vă cunosc, spuse el, pocnindu-și călcâiele și înclinându-se ușor. Dar cum de știți cine sunt?

— Tatăl meu ştia că urma să-l însoţiţi pe ambasador în seara asta şi mi-aţi fost arătat. Eu şi părinţii mei am vizitat Rusitania cu vreo opt ani în urmă şi mi-e teamă că eram atât de nerăbdătoare să-l cunosc pe prinţul uneia dintre cele mai frumoase ţări pe care le-am vizitat vreodată încât n-am mai putut aştepta să fim prezentaţi aşa cum se cuvine.

— Ne-am mai întâlnit? Desigur că nu, mi-aş fi amintit aşa o frumoasă lady englezoaică.

Cecilia râse. Era un sunet minunat şi melodios.

— Prinţe, sunteţi la fel de fermecător pe cât vă este reputaţia, iar complimentele Alteţei Voastre sunt la fel de şocante pe cât era de aşteptat. Cred că eraţi la Oxford atunci când am vizitat noi Rusitania. Părinţii dumneavoastră ne-au întâmpinat cu multă bunăvoinţă.

Ivan se uită mai atent la ea.

Era cu un an sau doi mai tânără decât el.

Categoric nu era frumoasă în înţelesul obişnuit al cuvântului, dar nici urâtă nu era. Ochii îi erau cel mai de preţ atribut, imenşi şi de un cenuşiu atrăgător, iar părul ei arămiu era lung şi lucios.

Nasul era cârn şi gura generoasă. Francezii ar fi caracterizat-o fără eleganţă pe Lady Cecilia drept o jolie laide¹.

Ivan prefera fete mai tinere, cu trăsături echilibrate şi cu o expresie mai puţin provocatoare.

— Spuneţi-mi, întrebă ea, colecţia regală de artă este destul de interesantă pentru vârsta şi seriozitatea oaspeţilor asemenea dumneavoastră?

Ochii îi sclipiră către el într-un mod cât se poate de atrăgător.

— A fost pusă cu totul în umbră de farmecul dumneavoastră, replică galant Ivan.

Ea scoase încă unul din râsetele ei fermecătoare.

— Sunt complet copleşită, Alteţa Voastră. Dar vă rog, acum că v-aţi făcut datoria la complimente, putem avea o discuţie adevărată? Nu am această ocazie prea des la vreuna dintre întrunirile astea.

Ivan nu era obişnuit ca tinerele să-i ceară să lase complimentele la o parte pentru o discuţie inteligentă şi interesul lui pentru Lady

Cecilia spori considerabil.

— Despre ce ați dori să discutăm, milady?

— Păi, despre Rusitania, prințe. Eu și părinții mei am considerat absolut fascinantă vizita noastră acolo.

Salonul unde stăteau avea formă de L, și Ivan o conduse pe Cecilia în partea mai puțin aglomerată.

În curând, se surprinse discutând înflăcărat cu ea despre țara lui. Rar se bucura de un interlocutor care să arate o atât de pătrunzătoare înțelegere a geografiei și a problemelor ei.

Când el comentă în legătură cu asta, Cecilia roși și îi explică:

— Rusitania este una dintre țările pentru care este responsabil biroul tatălui meu de la Ministerul de Externe. Pentru că el știe cât de mult mi-a plăcut vizita acolo, mă ține la curent cu evenimentele. Nimic secret, bineînțeles...

Apoi Cecilia murmură:

— Prințe, poate că-mi puteți împărtăși motivul vizitei dumneavoastră la Londra? Știu sigur că de curând ați încheiat un acord cu Voskia. Prezența dumneavoastră aici sugerează că veți discuta o ali-anță cu Anglia?

Se uită la el cu capul înclinat ușor într-o parte.

Ivan cântări rapid situația – ea făcea parte din aristocrația engleză și avea acces în cele mai înalte cercuri.

Era cu doar câțiva ani mai mare decât genul de tânără pe care spera să-l întâlnească.

Apoi, Ivan trase adânc aer în piept și se aventură într-una dintre cele mai pline de risc acțiuni din viața lui.

— Poate, Lady Cecilia. Doar că nu este felul de alianță la care vă gândiți. Pot să mă încred în dumneavoastră? Sunt în căutarea unei soții. Doresc să găsesc o tânără domnișoară potrivită care ar putea deveni Alteța Sa Regală, prințesa de Rusitania.

Capitolul 3

— Să înțeleg că-mi oferiți mie această poziție? se auzi Cecilia întrebând.

De data asta, savoir fainul 1 și talentul său de a se descurca în

orice situație stânjenitoare cu îndemnarea obișnuită o părăsiră complet.

Asistă la transformarea unei fermecătoare neliniști zugrăvite pe fața acestui bărbat fascinant cu care discutase atât de plăcut într-o profundă stinghereală, și se blestemă pentru asta.

Bineînțeles că era cu mult prea bătrână și nici pe departe destul de drăguță ca să devină prințesă de Rusitania.

El își reveni repede.

— Sunt sigur – spuse el aplecându-se spre ea ca și când i-ar fi împărtășit un secret – sunt sigur că această poziție de prințesă a unei țări mici, neim-portante și sărace nu este una ce ar atrage pe cineva atât de sofisticat și de inteligent ca dumneavoastră, Lady Cecilia.

Nu, motivul pentru care v-am menționat asta este pentru că ați fost atât de înțelegătoare și de interesată, și mă întrebam dacă n-ați putea să mă prezentați unei astfel de domnișoare care poate că... ei bine... poate m-ar accepta.

Se opri șovăind, părând copleșit de enormitatea faux-pas-ului său.

Dintr-odată, Cecilia conștientiza umorul situației.

Iată-l pe prințul Ivan prezentându-se drept pețitor al unei tinere fete drăguțe doritoare să devină soția lui.

Era, evident, dornic să cunoască o tânără cu o educație corespuțătoare. Pe urmă, cunoaște pe cineva la o recepție foarte plictisitoare, mult mai aproape ca vârstă de genul de femeie pe care ar trebui s-o ia în considerare.

Discută prietenește, și Cecilia își închipuie că între ei se creează un anumit nivel de înțelegere, iar el probabil crede că merita să-i ceară ajutorul în căutările lui.

Iar ea ce face?

În loc să se ofere să-l ajute, se comportă exact ca o fetișcană nevinovată abia ieșită de pe băncile școlii. Sărmanul om, nici nu-i de mirare că arăta așa de stingherit!

— Aici erai, draga mea, spuse tatăl ei, apărând brusc. Mă întrebam unde ai dispărut.

Întinse mâna.

— Prințul Ivan, dacă nu mă înșel? Am vorbit adineauri cu ambasadorul Alteței Voastre. Voia să ne facă cunoștință. Poate că fiica mea v-a spus deja cât de mult ne-a plăcut vizita pe care am făcut-o în Rusitania cu câțiva ani în urmă. Stimații Domniei Voastre părinți au fost cât se poate de ospitalieri.

— Lord Yarlington, cred? Mi-a făcut mare plăcere să port o discuție interesantă cu încântătoarea dumneavoastră fiică.

Ochii șireți ai contelui se îndreptară apoi către Cecilia.

— Sper că v-a întreținut cum trebuie, înălțimea Voastră?

— Într-adevăr, a fost extrem de încântătoare și mi-a făcut mare plăcere să discut cu ea despre țara mea.

Simțul umorului îi revenise deja Ceciliei și asta o ajută să-și recapete obișnuita sa perspectivă rațională asupra vieții.

— Tati, o să-l invit pe prințul Ivan la un prânz peste câteva zile, spuse ea, căci vreau să-i fac cunoștință cu câteva dintre tinerele mele prietene.

Văzu expresia de ușurare de pe fața lui Ivan și simți un adânc sentiment de satisfacție.

— Veți putea veni la noi poimâine, Alteța Voastră?

Ivan luă mâna Ceciliei și o sărută.

Buzele lui nu plutiră doar deasupra, așa după cum cerea eticheta, ci chiar îi atinseră pielea catifelată.

Ea simți cum o trece un fior neobișnuit.

— Sunteți foarte amabilă, răspunse el, privind-o cu un zâmbet cald. Voi fi onorat să vin.

Apoi se întoarse către conte.

— Și aștept cu plăcere să discut cu dumneavoastră, milord.

— Mă tem că nu voi fi prezent la prânz, prințe, sunt solicitat în altă parte. Dar voi organiza o întâlnire în curând. Acum, scumpa mea, este timpul să plecăm.

Recepția dădea deja semne că se apropie de sfârșit.

Cecilia scoase o carte de vizită din săculețul ei de mână, scrise ceva cu creionul și i-o înmână lui Ivan.

— Toate amănuntele, oftă ea. Va urma și o invitație formală. A bientot1, Alteța Voastră.

Îi făcu o scurtă reverență și își ridică mâna în semn de bun-rămas înainte de a-l urma pe tatăl ei.

Ivan ridică și el mâna răspunzându-i la salut, ceea ce-i trimise Ceciliei un val de căldură prin tot corpul.

În timp ce Lord Yarlinton și Cecilia se îndreptau spre reședința din Berkeley Square, el remarcă:

— Este un tânăr foarte prezentabil, draga mea. Sper că nu ai fost prea fascinată de el? N-aș vrea ca singurul meu copil să mă părăsească.

— Nu, papa! Nu-i nicio șansă. Cred că prințul este interesat doar de femei mai tinere.

— Aha, vrea o persoană pe care să o poată educa să-i facă pe plac. Păi, pot să-i înțeleg punctul de vedere, dar dacă va lăsa să-i scape draga și scumpa mea fiică, nu știe să aprecieze o bijuterie rară a sexului frumos.

— Vai, papa, ce prostii vorbești!

Cecilia își vârî mâna pe sub brațul tatălui ei și i-l strânse cu căldură.

După cină se retraseră în bibliotecă unde contele și fiica lui preferau să-și petreacă timpul, dacă nu aveau oaspeți.

Contele se așeză în fotoliul său confortabil din fața șemineului și își luă câteva documente de la minister.

Cecilia stătea în fața lui și începu să-și pregătească o listă de oaspeți pentru „prânzul regal”.

Luă hotărârea fermă că alegerea unei mirese potrivite pentru prințul Ivan va fi un proiect distractiv pentru ea și, în timp ce-și nota câteva nume, încercă să se hotărască exact ce ar căuta el la o viitoare soție.

Fără îndoială că era necesară o zestre considerabilă pentru a aduce valută care să poată ajuta la înviorarea economiei slăbite a Rusitaniei.

De asemenea, va trebui să fie ascultătoare și capabilă să se acomodeze oricărei dispoziții a prințului. Chiar din scurta lor întâlnire,

Cecilia recunoscuse o personalitate puternică.

Când el vorbise despre vărul său, prințul Peter al Voskiei, Cecilia sesizase o furie amestecată cu nedumerirea că cineva pe care-l cunoștea atât de bine putea avea un comportament atât de perfid.

Cecilia înțelesese pe deplin că pretendentă va trebui de asemenea să fie foarte, foarte frumoasă.

Ea însăși nu era drăguță, știa asta.

Draga ei mamă îi spusese odată:

— Iubita mea, frumusețea e trecătoare. Fetele care au bărbații la picioare la douăzeci de ani și-au pierdut tot șarmul la patruzeci. Tu ai ceva cu mult mai rar – stil. Bărbații nu vor compune niciodată vreo poezie dedicată ochilor tăi – deși ar trebui – sau oricăror altor trăsături ale tale.

Între timp, Cecilia râdea atât de tare, încât abia dacă mai putea auzi ce-i spunea mama ei.

Aceasta continuase netulburată:

— Totuși, bărbații vor fi fericiți să fie văzuți în compania ta. Te vor prețui ca pe o prietenă. Se vor delecta discutând cu o fată cu inteligență, farmec și repet cuvântul acesta pentru că este foarte important – stil.

Și prietenia este cea mai importantă bază pentru o căsătorie, din câte există. Dragul tău tată și cu mine am fost prieteni înainte de a ne îndrăgosti unul de celălalt. Cu toții cunoaștem căsătorii unde dragostea a pălit și n-a mai rămas nimic pentru a-i ține împreună pe cei doi soți. Pe noi, dragostea nu ne-a părăsit.

Aici, mama ei schițase un zâmbet mic și secret ce confirma tot ce Cecilia deja ghicise despre căsătoria părinților ei.

În sfârșit, dragostea 53

— Nu, să știi că dragostea noastră s-a adâncit și s-a consolidat odată cu trecerea anilor și la fel și prietenia. Deci să nu regreti niciodată că nu ești frumoasă, draga mea, adăugase ea terminând mica ei expunere.

Cecilia zâmbi a aducere aminte în timp ce lucra la lista ei.

Apoi scrisese cinci invitații, încrezătoare că prânzul cu un prinț va

fi extrem de atractiv, o perspectivă ce va face ca orice alt plan avut în vedere de către fete să fie abandonat fără întârziere.

Scrise invitații către tineri gentilomi, incluzând și o invitație formală către prințul Ivan însuși.

— Ce planuri ai pentru mâine, draga mea? o întrebă tatăl ei, terminând ultimul document și scoțându-și ochelarii.

— O să merg la clinica mea, tati. E un doctor nou care are în vedere să lucreze cu noi, și am promis că-l voi prezenta tuturor.

— Crezi că e de perspectivă?

— A fost recomandat cu căldură, și am fost foarte impresionată când l-am cunoscut. Părea a fi foarte interesat de munca noastră. Este mare nevoie de el. Există atâtea oameni săraci care ne cer ajutorul.

Contele își privi fiica și oftă.

— Îmi pare rău că moartea sărmanei tale mame a însemnat să-ți abandonezi studiile medicale. Ai fi putut deveni un doctor foarte bun.

Cecilia își lăsă privirea în jos spre teancul de hârtii și clipi repede.

Fusese cea mai dificilă decizie din viața ei.

Când mama ei își dăduse seama că va muri de cancerul cu care luptase atât de curajos, îi ceruse Ceciliei să renunțe la ambițiile ei medicale și să devină ajutor și amfitrioană pentru tatăl ei.

— Are nevoie de tine, iubita mea, implorase ea.

Apoi adăugase:

— Dar doar până când vei găsi un bărbat pe care să-l poți iubi așa cum l-am iubit eu pe el.

Așa încât Cecilia, împovărată de durerea pierderii iubitei sale mame, găsisese în sfârșit curajul să se conformeze ultimei sale dorințe.

— Sunt mulți doctori, tată, spuse ea acum, dar nu mulți finanțatori care să vrea să dea bani și să sprijine un dispensar pentru săraci în East End¹. Nu este o sarcină pe care aș fi putut-o duce la bun sfârșit fără binecuvântarea ta și generozitatea atâtor prieteni și cunoștințe.

Contele zâmbi.

— Sunt un om atât de norocos. Minele de cărbuni din Yarlinton

și zăcămintele de fier ce ne aparțin produc mai mulți bani decât am putea avea nevoie vreodată tu și cu mine, indiferent cât de risipitori am dori să fim.

Cecilia râse.

— Ah, tată! Nu mi te pot închipui ducând o viață risipitoare! Pe de altă parte, eu îmi recunosc o oarecare extravaganță.

Cartier al Londrei care începând cu secolul al XIX-lea a devenit sinonim cu sărăcia, bolile și criminalitatea, (n.tr.)

Își privi rochia cu care era îmbrăcată. Provenea de la un croitor de lux și știa că i se potrivește foarte bine.

— Știi, continuă contele, îmi place chiar foarte tare să te am lângă mine la evenimente ca acesta din seara asta. În plus, știi să administrezi casele noastre de aici și de la țară cu o mare eficiență așa încât să mă simt confortabil și să am răgazul să mă bucur să fiu cu tine.

Cu toate astea, dorința mea cea mai mare este să găsești pe cineva care să-ți recunoască extraordinarele tale calități și să se îndrăgostească de tine – și cineva pe care și tu la rândul tău să-l poți iubi. Nu vreau să te văd cum ajungi o fată bătrână.

— Papa!

Cecilia nu putu să nu protesteze imediat.

— Să ajung fată bătrână? N-am mai auzit așa o prostie. Doar știi că-mi place ca într-o mică măsură să pot lua locul mamei lângă tine. N-am privit niciodată căsătoria ca pe un scop în sine. Fără îndoială că ar fi frumos să mă îndrăgostesc într-o zi de un bărbat – care la rândul lui să fie îndrăgostit de mine.

Nu sunt dispusă să accept nimic mai prejos, papa. Sunt foarte fericită să fiu singură. Clinica mea este foarte valoroasă și îmi solicită fiecare clipă pe care i-o pot acorda. Te rog, haide să nu vorbim despre căsătorie.

Tatăl său o privi cu dragoste.

— Ești atât de înțeleaptă, draga mea. Haide, e vremea să ne ducem la culcare, nu-i așa?

— O să urc într-o clipă. Mai am câte ceva de făcut înainte să mă retrag.

Lăsată singură, Cecilia privi către flăcările ce pâlpâiau slab în șemineu și medită la perspectivele unei căsătorii.

Nu-i lipsiseră pețitorii, dar știa prea bine că toți bărbații care o ceruseră erau, de fapt, atrași de marea avere pe care o aducea ca zestre.

Nu conta cât de fermecător sau de chipeș era; Cecilia n-ar putea fi fericită cu niciun bărbat pornind de la premisa asta.

Zâmbi când își aminti de prințul Ivan.

I-ar plăcea foarte mult să fie prietenă cu un bărbat, în special cu unul atât de atrăgător, care n-avea nicio intenție să-i propună o căsătorie. Lista de calități pe care el le căuta erau, în afară de zestre, unele pe care ea nu le avea. Astfel încât se putea relaxa și amuza în compania persoanei lui fermecătoare și putea să se bucure de inteligența lui.

Cecilia se duse la culcare cuprinsă de o relaxare pe care nu o mai cunoscuse de o vreme încoace.

*

Primul dintre oaspeții săi care sosi pentru prânz fu Rosalind Dampier.

— Tu ne-ai chemat de fapt aici să cunoaștem un prinț adevărat? gânguri ea pe o voce moale și liniștită.

Cecilia încuviință din cap, râzând:

— Da, prințul Ivan este chiar foarte plin de viață.

— Și e chipeș și atrăgător?

— Foarte chipeș și foarte atrăgător.

Cecilia își studie prietena.

Rosalind era unica fiică a unui nobil aproape la fel de bogat ca și contele de Yarlington. Avea optsprezece ani, abia fusesese prezentată la Curte și numele ei era pe buzele întregii Londre.

Micuță de statură și grațioasă, cu o față în formă de inimă și ochi mari și albaștri, era mereu înconjurată de tineri burlaci. Mamele celor două fete fuseseră foarte bune prietene, și Cecilia ținea extrem de mult la Rosalind. Era inocentă și avea cea mai caldă inimă din lume.

— M-am îmbrăcat azi cum se cuvine ca să cunosc un prinț?

întrebă Rosalind, făcând o piruetă pe mijlocul covorului. Mama spunea că asta este cea mai potrivită rochie din garderoba mea, dar cred că ar fi dorit să am o rochie creată special pentru această ocazie.

Purta o rochie de mătase albă cu un corsaj strâmt și cu mâneci bufante la partea de sus. Părul ei blond strălucitor era pieptănat spre spate și cădea din creștet în bucle atent aranjate.

— Arăți întru totul perfect, o asigură Cecilia, amuzată că Rosalind, care fără îndoială era debutanta anului, poate fi atât de agitată în legătură cu înfățișarea ei.

Rosalind bătu din palme, ușurată.

— Când am văzut ce porți tu, am fost surprinsă.

Cecilia schiță un zâmbet silit.

Alesese cea mai sobră ținută de zi dintre rochiile sale, una într-o nefericită nuanță de mov care, în momentul când îi fusese adusă acasă, se hotărâse pe loc că nu o va purta niciodată și nu-și putea aminti de ce o alesese.

Poate că influențată de rochie, Cecilia își strânsese părul într-un coc simplu ce era fără discuție stilat, dar prea puțin tineresc.

Rosalind roși fermecător.

— N-am vrut să spun că rochia ta nu-ți stă bine, dar pare a fi puțin, ei bine, sobră, știi tu. Dar eu n-aș ști cum să arăt, sobru așa că mă bucur că tu crezi că arăt bine – te rog, Cecilia, spune-mi cine mai vine.

Cecilia trecu în revistă lista invitaților.

— Păi, în afară de Lady Broadstairs, mătușa ta, sunt toți foarte tineri, așa ca mine, spuse Rosalind surprinsă. N-ai invitat și dintre prietenele tale bune?

— Tu nu ești o prietenă bună, Rosalind?

— Ah, sper foarte tare. Cred că ești cea mai minunată prietenă, Cecilia.

În acel moment sosiră alți oaspeți, și Cecilia fu scutită să mai răspundă.

În curând toată lumea sosise, cu excepția prințului.

Sir Guy Anstruther, un prieten devotat și burlac, având treizeci de ani, fusese invitat pentru a echilibra componența mesenilor.

La sosire, îi șopti Ceciliei:

— El va veni, nu-i așa? Sper că nu este o glumă proastă?

Cecilia oftă în sinea ei.

Guy era o persoană minunată, dar era mereu foarte serios.

Știa că tatăl ei ar fi încântat să-l încurajeze pe Guy să-i facă curte.

Deja baronet la moartea bătrânului său unchi care nu avusese copii, Guy urma să moștenească titlul de marchiz de Donnington și vastele domenii Donnington. În ochii tatălui ei, era o partidă foarte potrivită.

— Sunt sigură că prințul Ivan va sosi în curând, spuse ea zâmbindu-i. Poate că poți să-i faci conversație drăguței de Jemima Perowne – se pare că tânărul Marcus Stockton o cam plictisește.

— Mai degrabă aș vorbi cu tine, Cecilia. În afară de Lady Broadstairs, oricare altă femeie de aici pare banală. De ce sunt toate așa de tinere?

În acel moment, majordomul anunță pe o voce de stentor sosirea prințului Ivan.

Cecilia se îndreptă către el, hotărând că plăcerea nemărginită simțită văzându-l în salonul ei se datora unei sâcâitoare îngrijorări că s-ar fi putut, la urma urmei, ca el să fi uitat de această invitație.

În loc de arătoasa uniformă militară decorată cu medalii pe care prințul o purtase la recepție, acum era îmbrăcat cu un costum negru superb croit, cu o vestă gri și o lavalieră asortată din mătase gri.

Ceva din felul în care se comporta făcea ca toți ceilalți bărbați prezenți în încăperea să pară brusc stângaci și demodați.

Privind cu coada ochiului, Cecilia se amuză văzând cum Guy își potrivea lavaliera.

— Lady Cecilia, trebuie să-mi cer în mod sincer scuze pentru întârziere, începu Ivan luându-i mâna. N-am luat în considerare o circulație atât de intensă ce a fost de-a dreptul îngrozitoare. Ambasadorul meu m-a prevenit într-adevăr, dar am crezut că este doar prea grijuliu.

Îi zâmbi uitându-se drept în ochii ei și apoi îi sărută mâna la fel ca la recepție.

Și, la fel ca atunci, Cecilia simți cum o străbate un fior prin tot

corpul.

— Nu ați întârziat deloc, Alteța Voastră Regală, îl asigură ea. E foarte amabil din partea Alteței Voastre că ați venit. Acum, aș vrea să vă prezint pe mătușa mea, Lady Broadstairs...

Cecilia se amuză văzând cum mătușa ei, de obicei înclinată să judece tinerii domni cu un ochi cinic, căzu pradă șarmului prințului Ivan.

— O să vă invit la următoarea mea primire la ceaiul de după-amiază, prințe Ivan, murmură ea după ce schimbă amabilități.

— Voi fi încântat, răspunse el cu o pocnitură din călcâie.

— Și acum să vă prezint prietenilor mei, sugera Cecilia conducându-l pe Ivan spre grupul de oaspeți.

Îl prezentă pe fiecare din ei cu câteva cuvinte care îl ajutau să-i recunoască și să-și amintească de ei.

Ivan sărută mâinile domnișoarelor și le strânse pe cele ale domnilor, reușind să găsească câte un salut pentru fiecare și să pară în același timp sincer interesat să-i cunoască.

Când îi fu prezentată Rosalind, se opri lângă ea mai mult decât lângă toate celelalte fete.

— Am impresia că te-am mai întâlnit, zâmbi el spre enormii ei ochi albaștri ce priveau cu totul subjugați într-ai lui. Există în palatul meu din Rusitania un portret al unei tinere fete îmbrăcate în alb care arată exact ca dumneata.

— Ah, răspunse Rosalind slab. Cine este?

Ivan ridică ușor din umeri.

— Nimeni nu știe. A fost pictat cam cu două sute de ani în urmă. Există o legendă care spune că prințul din acele vremuri voia să se însoare cu ea, dar ea a murit de friguri. Probabil că sunt doar prostii, dar, adăugă el gânditor, semenii foarte mult cu ea. Era foarte drăguță...

Rosalind se făcu de un roz trandafirii în obraji.

Cecilia alungă un neobișnuit sentiment de pierdere atunci când îl conduse pe Ivan către ultimul oaspete feminin, o fată brunetă cu o față trufașă și ochi migdalați.

Tatăl lui Irene Portland era un cunoscut bancher despre care se

spunea că deține o avere fabuloasă.

— Sir Ralph Portland, iubitul tată al lui Irene este bancher, explică Cecilia, făcând prezentările.

— În acest caz, este persoana cu care aş dori foarte mult să vorbesc despre situația economică din țara mea, o asigură Ivan pe Irene. Spune-mi, domnișoară Portland, te plictisesc de moarte discuțiile despre afaceri financiare?

Cecilia, care nu o mai văzuse pe buna sa prietenă Irene zâmbind cuiva sau răspunzându-i în vreun fel semnificativ, rămase uimită auzind-o spunând:

— Îmi place să discut chestiuni financiare cu tata, Alteța Voastră Regală. Tata spune mereu că „banii îl fac pe om”, dar nu se cade să vorbești despre asta!

Îi zâmbi atât de seducător lui Ivan, că o făcu pe Cecilia să se uite chiorâș.

— Sunt sigură că tata va fi încântat să discute cu Alteța Voastră.

— Acum că ați cunoscut pe toată lumea, putem să mergem la masă, anunță Cecilia încet. Poate că veți fi atât de amabil, prințe Ivan, să mă conduceți în sufragerie?

— Desigur, milady.

Ivan îi oferi brațul, și Cecilia își puse mâna pe el așa după cum făcuse cu atâtea alți bărbați în trecut.

Dar niciodată până în acea clipă nu mai simțise niște mușchi atât de puternici.

— Îmi dați voie să vă spun că este o casă foarte elegantă, Lady Cecilia? comentă el pe o voce energică și sinceră. Acolo mi se pare că e o pictură de Courbet? adăugă el cu entuziasm.

Arată cu mâna spre o pictură ce înfățișa o familie franceză pe un drum de țară.

— Desigur, așa este. Mama era o mare admiratoare a picturii moderne. Admira talentul lui Courbet de a capta sinceritatea și cinstea pe care o vedea la oamenii simpli. Sărmanul artist a suferit atâtea din cauza principiilor sale. Știați că a fost închis pentru convingerile sale? A fost nevoit să părăsească Franța atunci când a ieșit din închisoare și

s-a refugiat în Elveția.

Ivan încuviință.

— Și eu îl admir mult. Am una dintre picturile sale agățată pe perete în biroul meu. Ori de câte ori mi se pare că scrisorile pe care trebuie să le scriu sunt foarte plictisitoare, mă refugiez în birou să studiez tabloul cu cei doi soți care sunt pictați atât de realist.

Schiță un zâmbet autocritic ce dintr-odată păru a fi intim.

— Mi-aș dori așa de mult uneori să le pot expune problemele mele, să le aud sfatul realist și să știu că pot să am încredere în ce-mi spun.

Cecilia ar fi dorit să poată continua această discuție, dar ajunseseră în sufragerie.

— V-am așezat în centrul mesei, îl anunță ea. M-am gândit că de acolo veți putea atrage atenția tuturor.

— V-ați dat atât de multă osteneală, Lady Cerilia, spuse Ivan. Și toate fetele pe care le-ați invitat sunt atât de drăguțe. Dar sper că nu veți fi prea departe. Sunt sigur că niciunul dintre oaspeții dumneavoastră nu va putea conversa atât de captivant ca dumneavoastră.

Îi făcu o mică plecăciune.

Cecilia își spuse că el era atât de obișnuit să facă complimente, încât vorbele acestea nu însemnau de fapt nimic. Îl lăsă la locul lui și se îndreptă spre unul din capetele mesei.

Până la sfârșitul prânzului, toate fetele se îndrăgostiseră de Ivan, iar el reușise să-i convingă pe tinerii domni că era un adevărat „ușuratic” fără vreun „atașament”¹¹.

De fapt, prânzul fusese savurat de aproape toată lumea...

Cu excepția lui Guy care după aceea se plânsese că, stând la capătul mesei în partea opusă Cecilei, se descoperise că, de fapt, cele două fete așezate lângă el erau de-a dreptul plictisitoare.

— Dacă mi-aș fi dat seama că m-ai invitat la un eveniment pentru copii de grădiniță, m-aș fi scuzat, afirmă el glumind doar pe jumătate.

— Îmi pare atât de rău, Guy, răspunse Cecilia cu efort. În mod

egoist, mi-am dorit sprijinul tău. Ar fi trebuit să-ți explic mai bine scopul acestui prânz.

El se înroși, părând mai degrabă surprins de faptul că ea recunoscuse – lucru rar ce-i drept – că avusese nevoie de prezența lui.

— Scopul a fost destul de clar. Mi se pare că ai organizat un târg de căsătorii! Sper că se va dovedi de succes.

Ceciliei nu-i scăpă detaliul că Ivan îi acordase lui Rosalind mai multă atenție decât oricăreia dintre celelalte fete.

După ce Guy plecă, ea mulțumi personalului pentru efortul depus, apoi merse să se schimbe.

Îi dădu cameristei rochia mov pe care o ura.

— Ia-o, Mary, nu vreau s-o mai văd vreodată.

În birou, îmbrăcată într-o rochie drăguță de muselină, încercă să se apuce de planurile pentru dispensar ce necesitau hotărâri importante.

Dar nu se putea concentra.

De nenumărate ori, descoperi că Ivan îi invadase toate gândurile.

Nu avea niciun rost, își spuse ea furioasă, să se gândească la bărbatul acela. Nu o va vedea niciodată ca pe prințesa de Rusitania.

Și oricum, de ce să vrea ea să-și părăsească tatăl și clinica?

Era o pierdere de vreme.

Într-un final, se îndreptă spre camera de muzică și atacă pianul într-o interpretare pasională a unui scherzo de Chopin.

Deși muzica îi alină câteva dintre frustrări, închise pianul simțindu-se profund deprimată.

Uitându-se pe fereastră la scena hibernală de afară, se hotărî să se intereseze în continuare de căutarea unei mirese potrivite pentru Ivan.

Cel puțin așa se va bucura mai mult de compania lui.

Capitolul 4

Ivan era foarte bine dispus pe drumul de întoarcere la ambasada Rusitaniei.

— S-ar putea să-mi fi găsit prințesa, îi mărturisi el lui Yuri,

schimbându-se din costumul de seară într-un halat de mătase înainte de a se așeza să savureze o ceașcă de ceai și sandvișuri cu castraveți.

În acea seară va trebui să îmbrace din nou uniforma militară pentru încă o recepție diplomatică.

Yuri nu părea foarte interesat, inspectând costumul lui Ivan înainte de a-l pune în dulap.

— Ar trebui să o vezi, continuă Ivan relaxându-se în fotoliul confortabil. Cei mai uimitori ochi. Cu desăvârșire fermecători.

Sorbi ceaiul, gânditor pentru o clipă.

— O să-i fac curte în stilul consacrat. Voi vorbi cu Algy Montmorency, ți-l amintești pe onorabilul Algernon, Yuri? Ne-a vizitat pe când eram la Oxford.

— Dacă vă amintiți, prințe, nu am avut onoarea de a lucra pentru Alteța Voastră pe atunci, răspunse Yuri, puțin îmbufnat.

— Bineînțeles! Ce prostie din partea mea!

Ivan luă încă un sandviș cu castraveți și îl privi pe valet care îi pregătea uniforma de seară.

Un zâmbet îi apărui pe față în timp ce-și amintea.

— N-am găsit pe nimeni în Paris care să fie atât de potrivită, dar aici, chiar din momentul când am ajuns, a apărut alegerea perfectă, cineva cu toate calitățile pe care le căutam.

Cred că m-am îndrăgostit de ea la prima vedere – cu siguranță însă la a doua, râse el. Mă simt ușor, parcă plutesc, Yuri. O să încerc să iau cu mine în Rusitania acest trandafir englezesc!

— Păreați a fi destul de fericit la Paris, comentă Yuri în timp ce verifica luciul ghetelor prințului.

— În Paris eram în vacanță...

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— La urma urmei, nu mă întorsesem de prea mult timp din război. Cred că o meritam, tu ce crezi?

Yuri puse ghetele lângă uniformă.

— Viața n-a fost ușoară pentru niciunul dintre noi, mormăi el.

— Și eu te-am silit să o părăsești pe acea încântătoare fetișcană pe care ai găsit-o pe coridorul hotelului nostru din Paris. Îmi pare rău,

Yuri.

Cugetă pentru o clipă.

— Poate că o poți convinge să viziteze Rusitania. Poate de Crăciun?

Yuri îl privi uimit.

— Plănuiți să vă înapoiati așa de curând, prințe?

— Dacă voi avea în fața ei succesul pe care îl sper, da. Nu vreau să fiu plecat din țară pentru prea mult timp.

Ivan privi pe fereastră.

De îndată ce-l găsi, Ivan se consultă cu Algy.

— Rosalind Dampier? Măi să fie, bătrâne, ai tras cartea cea mare. Bătrânul Lord Dampier are o avere de mărimea Montblancului și ea e singurul lui că pe toți vânătorii de zestre.

Cei doi se aflau în camera de oaspeți a ambasadei, unde Ivan avea probe pentru o manta și un costum rural de tweed.

— Nu înțeleg nici în ruptul capului cum de ai putut fi prezentat.

— Lady Cecilia Beaumont, fiica contelui de Yarlinton, m-a invitat la o masă, și ea era acolo.

Ivan se întoarse să vadă spatele mantalei.

— Zici că te-a invitat, la naiba! Cum de ai reușit asta? Cecilia nu m-a invitat niciodată la prânz – sau la orice altceva, fiindcă tot veni vorba.

— O cunoști pe Lady Cecilia, Algy?

Ivan îi permise croitorului să-i scoată mantaua și să o înlocuiască cu jacheta costumului, însăilată și însemnată cu cretă.

— Mai mult sau mai puțin, am crescut împreună. Mama ei și a mea erau cele mai bune prietene, să știi. Chiar s-a sugerat să ne și căsătorim la un moment dat.

Ivan știa prea bine că dansatoarele de revistă și actrițele erau femeile în compania cărora prietenul lui se simțea cel mai bine. Cu fete de condiția lui devenea incoerent și stânjenit.

— Ți-ar fi plăcut? Să te însori cu Lady Cecilia?

— Nu ne-ar fi plăcut la niciunul din noi. Ea are prea multă minte pentru mine și despre mine crede că sunt un cap sec. Mă rog, un cap

sec agreabil, deși – să nu mă-nțelegi greșit – suntem buni amici. Dar ea se învârte doar în cercurile diplomatice și atmosfera aia mie nu-mi priește!

Se gândi pentru o clipă, balansându-și un picior lung după ce se trânti pe brațul unui fotoliu.

— De fapt, m-a invitat la un prânz odată și m-am dus. Doamne, ce mai plictiseală! Era plin de babalâci cu nevestele lor care vorbeau despre Europa de Est. Ceva legat de tatăl ei, contele. Cred că m-au chemat ca un fel de partener pentru Cecilia. I-am mulțumit după aia, bineînțeles, dar i-am spus că dacă voia pe cineva să facă chestiile alea, nu eram eu omul nimerit, așa, ca să știi.

Ivan își aminti de bărbatul înalt și arătos de vreo treizeci de ani, Sir Guy Anstruther, care stătea la prânz în fața Ceciliei.

Putea să și-i închipuie pe cei doi, Sir Guy și Lady Cecilia, căsătoriți, în vreme ce onorabilul Algy ar fi într-adevăr potrivit ca nuca-n perete!

— A fost foarte amabil din partea lui Lady Cecilia să organizeze prânzul pentru mine, spuse Ivan, încuviințând croiala jachetei. Acolo am cunoscut-o pe fermecătoarea domnișoară Dampier.

— Fără îndoială că s-a simțit flatată ca un prinț să-i dea atenție, remarcă Algernon fără vreo umbră de gelozie.

Ivan ridică din umeri.

— Poate ai dreptate, dar trebuie să-i acord atenție cu adevărat, Algy. Trebuie să o invit la vreo recepție – dar nu la una oficială. Un eveniment care să fie plăcut și unde să putem discuta – nu-mi pot permite o curte prelungită.

Prietenul lui scutură din cap.

— Cred că ar trebui să-ți doresc noroc, Ivan, în loc să mă gândesc că-ți bagi capul în ștreang, chiar dacă e făcut din fire de aur! Ca să vezi, ce-am mai nimerit-o, nu-i așa? Fire de aur! Pentru că micuța Dampier e al naibii de bogată.

Ivan oftă.

— Foarte bine, Algy. Dar ce vreau eu de la tine e o idee de cum aş putea să o distrez pe domnișoara Dampier.

— Firește, firește. Hai să ne gândim. Varieteul nu-i bun, desigur. Și pentru că-i iarnă, un picnic sau o plimbare cu barca nu sunt posibile.

Cugetă puțin și apoi se luminează la față.

— Hai să-ți spun ce, Ivan, e o cursă de cai cu obstacole destul de bună, programată peste câteva zile, și nici nu-i prea departe de Londra.

— O cursă cu obstacole?

— O cursă de cai – peste niște bare. Distracție mare și unde mai pui că-i și la modă. Tata Dampier – adică Lord Dampier – nici n-o să clipească atunci când micuța lui va fi invitată acolo. Nu, mai ales dacă va fi într-un grup împreună cu o însoțitoare.

— Un grup?

Ivan cugetă pentru o clipă.

— Ai veni și tu, Algy? Și ar trebui să o invit pe Lady Cecilia, deoarece, până la urmă, ea a fost cea care ne-a făcut cunoștință. Și era și mătușa ei acolo la prânz – o anume Lady Broadstairs.

— Este sora contelui. Cecilia o târăște după ea când e necesară o însoțitoare, adică dacă nu se află la domeniul Broadstairs din Midlands.

Ieșirea fu aranjată repede.

Algy verifică data în agenda lui de buzunar și imediat după asta, Ivan compuse scrisori de invitație, apoi îl chemă pe Yuri să le predea personal.

*

Ivan se întoarce pe la ora zece, după o altă recepție diplomatică unde suportase câteva ore de plictiseală.

Își scoase pelerina cu un oftat de ușurare.

Yuri apăru de niciunde, îi luă pelerina și apoi îi șopti:

— Prințe, contesa vă așteaptă în salon.

Ivan se uită la el surprins.

— Contesa Lewiński?

— Nu, prințe, contesa Natașa.

— Contesa Natașa? repetă Ivan consternat. Sper că glumești! Nici măcar nu e în Anglia.

— Prințe, e în salon. Este foarte nerăbdătoare să vorbească cu Alteța Voastră. Vă așteaptă de mai mult de o oră.

— O oră?

Lui Ivan îi venea greu să creadă că Natașa ar aștepta ceva sau pe cineva preț de o oră.

— L s-a oferit niște vin. Să pregătesc ceva de băut și pentru Alteța Voastră?

— Nu, Yuri, izbucni Ivan pe când se îndrepta spre salon.

Natașa stătea pe un fotoliu lângă șemineu.

Își puse jos paharul, se ridică și întinse mâinile spre el:

— Ivan – în sfârșit!

Purta o rochie cu decolteu adânc din catifea neagră ce i se mula pe corp. Părul ei roșcat era adunat în vârful capului într-un fel ce îi scotea în evidență gâtul lung și îi încadra fața.

Arăta la fel de frumoasă și încântătoare pe cât și-o amintea Ivan.

— Natașa, spuse Ivan pe un ton lipsit de emoție. Ce te-a adus la Londra?

Ochii ei verzi luceau ca două smaralde, pielea ei perfectă era albă ca fildeşul, gura îmbufnată avea un ruj roșu aprins.

— Am venit pentru că nu pot trăi fără tine...

Rosti cuvintele simplu și direct.

Ivan își scoase sabia de ceremonie, o aruncă pe o masă laterală și apoi se așeză într-un fotoliu.

— Serios?

Dădu cuvântului un puternic ton cinic.

Într-un foșnet de catifea, Natașa se prăbuși la pământ înaintea lui și îi luă mâinile.

— Oare ai uitat tot ce am însemnat odată unul pentru celălalt?

Arăta atât de atrăgător de vulnerabilă că el, fără să vrea, simți că ceva i se mișcă în adâncul sufletului.

Ea defectă imediat asta și își puse capul pe genunchii lui, apucându-i strâns mâinile.

— Ah, iubirea mea, trebuie să-ți amintești cât de mult te iubesc!

Îl privi drept în față, cu ochii plini de speranță.

— Nimeni n-a însemnat vreodată atât de mult pentru mine...

Ivan își putu aminti doar cum se lepădase de el pentru vărul lui,

Peter.

Dintr-odată îi văzu în fața ochilor pe cei doi împreună la semnarea tratatului și o împinse brutal înapoi.

— Ridică-te, Natașa, te rog. Ți-ai pierdut și ultima urmă de demnitate? strigă el cu o voce plină de dezgust.

Ea rămăsese însă pe podea.

Jenat, Ivan se ridică în picioare și păși peste ea. Se îndreptă către clopoțel și sună să vină un servitor.

— O să pleci chiar acum, Natașa, insistă el. Când va veni lacheul, o să-i ceri să-ți aducă pelerina.

Natașa se ridică dintr-o singură mișcare grațioasă și în ochi îi apărură lacrimi.

Ivan stătea lângă șemineu și o privea necruțător.

Intră un lacheu.

— Ați sunat, Alteța Voastră?

Expresia Natașei deveni ostilă.

— Plec, adu-mi, te rog, pelerina și cheamă-mi o birjă, murmură ea.

După ce lacheul plecă, se întoarse spre Ivan.

— O să regreți asta, îi aruncă ea cu ochii îngustați de ură.

Ivan alungă un ultim și târziu regret.

— Nu cred, Natașa.

*

Trei zile mai târziu un grup vesel călătorea spre cursa cu obstacole într-o trăsură a ambasadei Rusitaniei.

Cecilia, Lady Broadstairs și Rosalind fuseseră toate bucuroase să accepte invitația lui Ivan, și era acolo și Algy.

Pe când trăsura se îndrepta spre locul cursei, Ivan se simțea bucuros că lucrurile mergeau bine.

Ziua era foarte senină și rece, dar nu era prea frig și trăsura ambasadei era confortabilă și bine întreținută.

Imediat ce ajunseră în Belgrave Square să o ia pe Rosalind de la reședința tatălui ei, Ivan își dădu seama că memoria nu-l înșelase.

Ochii ei erau exact la fel de mari și de albaștri pe cât și-i amintea

el și fața în formă de inimă și gura erau la fel de dulci.

Purta un costum de lână bordat cu blană de un albastru ce se asorta cu ochii ei și îi zâmbea de sub o pălărie cu boruri largi cu o candoare ce-ți încălzea inima.

— Este așa de drăguț, oftă ea pe când el o ajută să urce în trăsură. Vai, iată-l pe Algy, adăugă ea pe când Ivan îi pune un pled pe genunchi. Ne-am întâlnit la un dans luna trecută.

În sfârșit, dragostea TI

Algy mormăi ceva despre cât era de recunoscător că ea își amintea, și plecară spre Mayfair ca să le ia pe Cecilia și pe mătușa ei.

Dacă Ivan era încântat că memoria nu-l înșelase în ceea ce o privea pe Rosalind, rămase înlemnit văzând cât de încântătoare era Cecilia față de cum și-o amintea.

Când intră în holul reședinței Beaumont, văzu că ochii ei erau chiar mai mari decât ai lui Rosalind. Poate că nasul era cărn, dar îi dădea un fermecător aer ștregăresc ce-i îmblânzea parcă inteligența, iar gura ei mare zâmbea atrăgător.

Era îmbrăcată într-un costum de tweed moale de culoarea chihlimbarului ce îi scotea în evidență părul aranjat atent sub o elegantă pălărie în formă de chipiu militar – și efectul era frapant.

— Mulțumesc foarte mult pentru florile încântătoare pe care mi le-ați trimis după acel prânz, rosti entuziastă Cecilia. Mi-au plăcut enorm.

Ivan se gândea cât de încântător arăta ea când zâmbea. Poate că nu era tot atât de drăguță ca Rosalind, dar pistruii erau foarte atractivi.

— E foarte amabil din partea Alteței Voastre să ne invitați pe mătușa Mary și pe mine la curse, adăugă Cecilia pe când o așteptau pe Lady Broadstairs.

Ivan care se temea că invitând-o pe mătușă, așa după cum cerea eticheta, i-ar fi împiedicat să facă glume, dar descoperi în curând că Lady Broadstairs putea fi sufletul oricărei petreceri.

Ea și Cecilia istorisiră multe povești uimitoare despre caii de curse și partide de vânatoare, și chiar și Algy se amestecă în vorbă.

Doar Rosalind stătea tăcută într-un colț al trăsurii zâmbind

dulce și râzând atunci când râdea toată lumea.

O dată sau de două ori, Ivan se întrebase dacă de fapt ea înțelegea de ce râdeau.

Dar nu avea nicio importanță; era fără îndoială cea mai încântătoare femeie pe care o întâlnise de mult timp. Contrastul între ea și Natașa nu putea fi mai izbitor.

— De ce cursele se numesc astfel? întrebă Rosalind când ajunseră la micul traseu de curse și trăsură se opri într-un loc de unde puteau vedea ce se întâmplă.

Erau înconjurați de alte trăsură. Prima cursă nu era încă așteptată, și vizitiul ambasadei împreună cu majordomul aduseră un coș de picnic plin cu nenumărate delicatese și sticle de șampanie.

Algy fu cel ce răspunse la întrebarea lui Rosalind.

— Se cheamă astfel pentru că pe vremuri cursele aveau loc la țară de la clopotnița unei biserici până la cea a altei biserici, domnișoară Dampier. Bineînțeles că astfel de curse încă se mai țin la țară.

— De către vânători, vrei să spui, adăugă Lady Broadstairs. Mai organizăm niște vânători pe cînste pe moșie. Eu mai vânez încă, știi? se întoarce ea spre Ivan. Alteța Voastră nu vânează?

— De câte ori pot. În țara mea e foarte diferit. Acolo de obicei se vânează mai degrabă porci mistreți decât vulpi.

— Vreți să mergem la plimbare în jurul traseului, domnișoară Dampier? propuse Algy.

— Haideți să mergem cu toții, interveni Cecilia.

După o scurtă plimbare printre ceilalți participanți la cursă, se întoarseră la trăsură pentru un picnic înainte de a se urca pe acoperiș să vadă prima cursă.

Pe la miezul zilei, Ivan îi spuse lui Algy în șoaptă:

— Mulțumesc, bătrâne, a fost o idee extraordinară.

— Acum îmi dau seama de ce ești atât de atras, prietene. E o dulceață.

Ivan încuviință și încercă să pară la fel de entuziasmat de Rosalind cum fusese chiar în acea dimineață – de fapt, conversația

inexistentă și nepriceperea ei în a oferi altceva decât prezența fermecătoare începea să-i scadă oarecum entuziasmul.

Cu toate astea, poate că lipsa de conversație era cauzată de faptul că Cecilia și Lady Broadstairs erau amândouă o companie atât de antrenantă.

Ivan își spuse că Rosalind era probabil timidă. Trebuia să încerce să o scoată din carapace; la urma urmei, ar trebui să fie în stare să o modeleze exact ca pe soția de care avea nevoie.

Mult prea devreme, sosi timpul începerii ultimei curse. Așa după cum făcuse și mai devreme, grupul se duse să vadă parada participanților la cursă înainte de a se aduna la start.

— Ah, uitați-vă la calul ăla drăgălaș, spuse Rosalind în timp ce observau animalele ce intrau pe câmp. Are cele mai dulci urechiușe.

Cecilia urmări calul cu un ochi de cunoscător.

— Spatele e prea lung, spuse ea. Rosalind, mai bine uită-te la cel gri, ăla e într-adevăr grozav.

Ivan, studiind caii, fu de acord cu Cecilia și impresionat de ochiul ei în ceea ce privește caracteristicile unui cal.

Curând veni timpul să se întoarcă la trăsură pentru cursă și observă că Algy o însoțea acum pe Lady Broadstairs și pe Rosalind în timp ce el mergea lângă Cecilia.

Discutând vesel despre cai, se apropiau de trăsură când se auzi un tunet de copite în galop și zgomot de țipete în creștere ce se transformă curând în urlete.

Totul se petrecu atât de repede că mai târziu lui Ivan îi fu dificil să deslușească exact ce se întâmplase.

Tot ce știa cu siguranță era că, auzind urletele, se uitase înapoi și văzuse un cal fugar ce galopa direct spre ei.

Fără a sta pe gânduri, Ivan o luă pe Cecilia în brațe și o scoase din calea animalului înnebunit.

Pentru un minut, rămase întins pe iarbă, cu corpul moale al Ceciliei peste el.

Mirosul ei fin îi pătrunse în nări și pentru un scurt moment fu ca și cum mulțimea de oameni, toate strigătele, țipetele și duritatea

solului dispăruseră, iar ei doi pluteau pe un nor într-un loc divin – absolut singuri.

Apoi, fură înconjurați de lumea dornică să fie de ajutor, și Ivan reveni cu picioarele pe pământ. Cecilia fu ușor ridicată de pe el, în timp ce voci îngrijorate întrebau dacă erau răniți.

— N-am nimic, spuse Ivan ridicându-se. O zgârietură sau două, nimic mai mult. Lady Cecilia, sunteți rănită?

Era foarte îngrijorat.

— Nu, nu cred că sunt. Ce s-a întâmplat? întrebă ea părând puțin amețită.

— Păi fu calu' ăla blestemat, spuse un spectator la cursă. Își ieșise din minți. Vă spui io, don'șoară, sunteți plină dă noroc. Dacă nu ierea domnu' ăsta, iereați d'acu dusă. Venea țintit spre matală.

Cecilia îl privi pe Ivan

— Mulțumesc, murmură ea. Se pare că mi-ați salvat viața.

Ivan se simți stânjenit.

— N-a fost nimic. Atâta timp cât sunteți bine.

— Ce-i cu calul? întrebă ea.

Mai târziu, Ivan se gândi ce extraordinar era din partea ei să se intereseze de calul ce aproape că o omorâse.

Atunci cineva se apropie alergând și spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Calu doborî un băiat și e tare rău!

Vorbitorul arată un punct mai îndepărtat unde se strânseseră mai mulți amatori de curse.

La mare distanță, Ivan zări calul prins acum de oficialii cursei. Nu se vedea nici urmă de călăreț.

— E rănit? întrebă Cecilia. Hai, arătați-mi unde este. Ați trimis după un doctor?

Adunându-și poalele rochiei într-o mână, o porni în fugă pe terenul denivelat.

Ivan o urmă repede.

Ajunseră la locul incidentului, și Cecilia își făcu loc prin mulțime cu o autoritate calmă, dând lumea la o parte din locul unde zăcea

băiatul.

Era leșinat și înspăimântător de palid, cu unul din picioare îndoit într-un unghi ciudat.

Cecilia îngenunche lângă el.

— Nu l-aș atinge, domniță, se băgă un bărbat mai în vârstă. Trebuie să sosească un doctor în curând.

Chiar atunci sosiră Algy cu Rosalind și cu Lady Broadstairs.

— Nu trebuie să vă faceți griji, spuse el. Lady Cecilia are pregătire medicală.

— Ah, ce îngrozitor, sărmanul băiețuș, gemu Rosalind cu mâna la gură. Știam că s-a întâmplat ceva groaznic, dar bine că cel puțin nu e niciunul dintre voi.

Îl privi pe Ivan cu o expresie îngrijorată în timp ce un oficial se apropie grăbit de ei.

În sfârșit, dragostea

— Este îngrozitor, spuse el, ștergându-și fruntea. Și doctorul a trebuit să ducă o altă victimă a accidentului la spital.

— Același cal?

— Nu, un individ a căzut și s-a rănit la spate. Se pare că e în comă.

Cecilia nu dădu atenție acestei pălăvrăgeli.

— Părinții băiatului sunt aici? întrebă ea.

Un bărbat își făcu loc prin mulțime. Costumul său bine croit și jobenul arătau că era un om cu stare.

— Philip – este Philip? repeta el pe o voce îngrijorată. Băiatul a dorit să vadă caii înainte de ultima cursă. Am spus că o să vin și eu.

Apoi îl văzu pe băiat zăcând pe pământ și se aruncă asupra lui.

— Philip! gemu el.

— Cred că are un picior rupt și o comoție, rosti Cecilia cu blândețe. De vreme ce e inconștient, am putut să-i pun piciorul în poziție normală. Se pare că e o fractură curată, dar piatra aceea – cred că s-a lovit la cap atunci când a căzut.

— A fost lovit la picior de o copită, spuse un bărbat din mulțime. Am văzut tot... Sărăcuțul, a fost chiar în calea animalului.

Fața tatălui se făcu aproape la fel de albă ca a copilului său.

— Se va... se va face bine? Întrebă el tremurând.

— Avem nevoie de două scânduri tari și drepte, spuse Cecilia.

— Lăsați pe mine. Un oficial al cursei se îndepărtă grăbit.

— Poate că trebuie să-l ducem la spital, zise Ivan, impresionat de felul în care Cecilia gestiona această situație neplăcută, în special după ce ea însăși avusese parte de același accident ca și băiatul.

Cecilia își ridică privirea spre Ivan, ușor surprinsă – era ca și când aproape că uitase că era acolo și apoi se întoarse la băiatul lovit.

— Trebuie să fie dus neîntârziat la cel mai apropiat spital.

Capitolul 5

Gata în final să părăsească spitalul, Cecilia se simți neobișnuit de obosită. Fusese un sfârșit foarte emoționant pentru o zi excepțional de plăcută.

Cu toate astea, era impresionată de felul în care Ivan o ajutase să se urce în trăsură, îi pusese o pătură pe picioare și îi oferise niște coniac din sticla lui.

Îi mulțumi pentru ofertă, dar o refuză, spunându-i că se simte bine și așa.

Apoi, fără vreun motiv pe care să-l poată înțelege, avu o viziune cu el trăgând-o din calea calului ce galopa și ea căzând peste el.

Cu o claritate uimitoare putu simți din nou corpul lui puternic sub al ei.

Singurul bărbat cu care fusese atât de apropiată fizic fusese tatăl ei, dar senzația de a fi susținută de Ivan fusese peste măsură de tulburătoare.

Mușchii puternici, bătaile inimii lui, felul în care brațele lui o țineau atât de strâns lângă el – își aminti totul și putu simți cum un val de roșeață îi cuprinse gâtul și îi invadă fața.

Recunoscătoare pentru întunericul din trăsură, se lăsă pe perne, își închise ochii și încercă să-și controleze respirația.

— Cum se simte bietul băiat? Va fi bine? Întrebă Rosalind cu glasul ei de fetiță.

Cecilia deschise ochii revenind la realitate.

— Cred că da. Își recăpătase cunoștința când am plecat și un chirurg era pregătit să-i repare piciorul așa cum trebuie.

Își zâmbi pe întuneric când își aminti cât de măgulitor fusese doctorul în legătură cu felul în care ea îi pusese atela băiatului.

— Nici eu nu puteam să o fac mai bine, o lăudase el uitându-se mirat la ea. Spuneți că ați studiat medicina, domnișoară...?

— Cecilia Beaumont.

Discutaseră pentru câteva clipe despre încercarea ei nereușită de a deveni medic, apoi ea trebuise să plece, promițând că se va interesa a doua zi despre starea băiatului.

— Sunt sigură că biata Cecilia este foarte obosită, spuse Lady Broadstairs pe un ton ce nu lăsa loc de comentarii. Cred că va trebui să-i permitem să-și vină în fire liniștită.

— Totul a fost foarte dramatic, șopti Rosalind cu un aer neajutorat.

— Algy, întrebă Ivan, știi ce s-a întâmplat cu călărețul celui cal fugar?

— N-am văzut călărețul, bătrâne. Tot ce-am putut vedea a fost un animal fără călăreț ce alerga de nebun. A fost nevoie de mai mult de trei bărbați ca să-l strunească.

Cecilia încercă să-și amintească agitația care apăruse brusc. În timp ce Ivan se ferise din drum luând-o și pe ea cu el, își aruncase doar o scurtă privire spre calul fugar.

— Sunt sigură că atunci când s-a repezit spre noi, era și un jocheu călare, murmură ea.

Simți cum Ivan devine mai atent.

— Sunteți sigură, Lady Cecilia?

Ea se gândi din nou la acel moment îngrozitor.

— Da, sunt sigură.

— Probabil că a căzut, sugeră Algy.

— Galopa așa de repede, spuse Rosalind. Sper că nu s-a rănit.

— O să mă interesez mâine, adăugă Algy cu un căscat. Of, Doamne, tot aerul ăsta proaspăt a fost destul de obositor.

— Eu nu sunt deloc obosită, spuse Rosalind.

— Mă bucur să aud asta, rosti Ivan. Vă rog, domnișoară Dampier, ce evenimente într-adevăr interesante au loc acum în Londra? Vreau să spun expoziții, concerte și piese de teatru.

Rosalind fu încântată să propună câteva. Algy veni și el cu câteva în plus, și Lady Broadstairs adăugă și ea ceva, astfel încât conversația deveni mai animată.

În cele din urmă, Cecilia putu să ia parte la discuție, dar pe când trăsura se apropia de reședința Beaumont, se simțea mai ușurată că niciodată că ajunge acasă.

Ivan o conduse până în hol.

Luându-și la revedere, se aplecă încet și îi sărută mâna.

— Îmi cer mii de scuze, Lady Cecilia, pentru felul în care s-a sfârșit această zi. N-a fost absolut deloc așa cum am plănuțit, dar am admirat felul în care v-ați comportat. Acel băiat a fost într-adevăr foarte norocos că ați fost în preajmă, și o să vă vizitez mâine-dimineață ca să mă asigur că nu ați avut de suferit ca urmare a acestei traume.

Cecilia încercă să nu bage în seamă fiorul care o trecuse la perspectiva că o să-l vadă așa de curând și la atingerea buzelor lui pe mâna ei.

— Prințe Ivan, nu e necesar. Vă dau cuvântul meu că nu am suferit deloc. Cu toate astea, aș fi încântată să vă revăd, adăugă ea repede.

În lumina din hol, putu să-i vadă clar fața pentru prima dată de când părăsiseră spitalul.

Ochii lui de un albastru intens păreau fascinanți privind cu atenție drept în ochii ei, parcă vrând să se asigure că spune adevărul. Apoi dulceața zâmbetului lui o vrăji cu totul. Avea un aer atât de poruncitor și părea că stăpânește situația, așa încât un pic de nesiguranță în expresie era dezarmantă.

— Nu trebuie să-i lăsați pe ceilalți să aștepte, îi spuse ea, știind că mătușa ei era încă în trăsură.

— Bineînțeles, Lady Cecilia, răspunse el blând.

Apoi se înclină ușor și plecă.

Pe când ușa grea se închise în spatele lui, Cecilia se simți ciudat

de părăsită.

Se gândi la el cum se suie din nou în trăsură și la glumele și râsetele ce vor urma și pentru o clipă își dori să fie încă acolo cu ei.

Apoi, își recăpătă stăpânirea de sine obișnuită și își spuse să înceteze a fi ridicolă.

Era așa de obosită, că tot ce reuși să facă fu să urce scările spre dormitorul ei. Ceea ce era ciudat în sine, pentru că își petrecuse multe zile la clinică, cheltuind cu mult mai multă energie decât făcuse în acea zi.

Își spuse că epuizarea trebuie să se fi datorat faptului că fusese nevoie de cunoștințele ei medicale într-o împrejurare atât de ciudată.

Chiar înainte de a adormi, revăzu zâmbetul tandru al lui Ivan pe când își luase rămas-bun.

Își va ține el, oare, promisiunea de a o vizita în dimineața următoare?

Intenționase să meargă la clinică, dar poate că nu conta dacă aștepta cu vizita până mai spre după-amiază.

*

A doua zi, Cecilia se trezi dis-de-dimineață și se îmbracă repede.

Luă micul dejun împreună cu tatăl său și îl petrecu cu privirea când pleca spre o nouă zi de lucru la Ministerul de Externe.

Apoi se îndreptă spre birou, unde încercă să se ocupe de un teanc de scrisori.

Din nou, mintea ei de obicei atât de disciplinată rătăcea, așa încât se ridică și se duse să controleze dacă se făcuse focul în salon și dacă florile erau proaspete.

Apoi abandonează scrisorile și luă meniul pe care bucătarul ei îl alcătuisese pentru un dineu diplomatic pe care îl ofereau în următoarea seară.

Înainte de a termina lucrul la meniu, se ridică din nou și se duse la telefonul nou instalat în hol. Chemând operatoarea, îi ceru să-i facă legătura cu spitalul.

Informațiile primite în legătură cu băiatul erau mulțumitoare și nu găsi niciun motiv pentru care să se întoarcă la biroul ei.

În curând se trezi că se uita pe geam la copacii dezgoliți – și nu se gândea la ceva anume.

Cu efort, Cecilia reveni la realitate, aprobă meniul bucătarului și apoi se concentrează pe lista de lucruri de care avea nevoie la clinica ei. Erau atât de multe și trebuia să vadă dacă nu putea să mai reducă din ele.

Treptat, Cecilia deveni conștientă de faptul că, în loc să se concentreze la cantitatea de bandaje, trăgea cu urechea spre hol să audă zgomotele făcute de un eventual vizitator.

La ora unsprezece, valetul ciocăni la ușă, intră și o întrebă dacă dorea să-i fie servită cafeaua de dimineață.

Chiar în momentul când se decise că nu avea rost să aștepte o vizită a lui Ivan înainte de cafea, se auzi mult așteptatul ciocănit la ușă.

Dar cartea de vizită adusă de valet nu era a prințului Ivan, ci a lui Rosalind Dampier.

— Bineînțeles că sunt acasă, încuviință Cecilia repede, refuzând să admită cât de dezamăgită era.

Ieși în hol să o întâmpine pe Rosalind.

Se sărutară, și Cecilia o conduse în salon, unde focul ardea vesel, și aranjamentul floral răspândea un miros dulce în aer.

Rosalind nu contenea să se scuze pentru vizită.

— Dar trebuia să văd dacă te simți într-adevăr bine, dragă Cecilia, ciripi ea. Să-mi spui dacă te deranjez, pentru că știu cât ești de ocupată întotdeauna.

— Doar o mică problemă cu stocurile pentru dispensar. Nimic ce nu poate fi amânat. Te rog să ieși loc, Rosalind. Cafeaua va veni imediat.

— Nu ești obosită deloc? Și, spune-mi, cum se simte băiețelul?

Cecilia o asigură că ea se simțea bine și că băiatul făcea progrese.

— Ah, sunt atât de mulțumită... turui Rosalind.

Sosi cafeaua, și valetul o turnă în cești.

— A fost o zi minunată până în acel îngrozitor moment în care a apărut calul fugar. Până atunci totul era perfect. Îți mulțumesc mult că

m-ai invitat la prânzul tău pentru prințul Ivan. Eu... Rosalind

92 Barbara Cartlanef privi în jos ca și când s-ar fi rușinat. Mie îmi place foarte mult.

Cecilia se confrunta acum cu situația că planul ei de a-l prezenta pe prințul Ivan unei mirese potrivite reușise destul de bine, măcar într-o direcție.

Nicio tânără nu era mai drăguță, mai maleabilă sau mai bogată ca Rosalind Dampier – și părea că Rosalind era deja pe jumătate îndrăgostită de chipeșul prinț.

Astfel că Cecilia îi zâmbi tinerei sale prietene și răspunse:

— Sunt așa de bucuroasă, Rosalind. Și cred că și el te place, altfel nu te-ar fi invitat la curse.

Rosalind își ridică ochii albaștri spre Cecilia.

— Dar te-a invitat și pe tine, și cred că ți-a acordat tot atâta atenție ca și mie.

— Eu am fost invitată doar pentru că am fost gazda evenimentului unde te-a cunoscut pe tine. Știi foarte bine că eticheta în societate spune că un oaspete întâlnit la o astfel de recepție nu poate fi invitat la o altă fără ca gazda să nu fie invitată și ea.

Rosalind se arătă ușurată.

— Haide, povestește-mi despre Rusitania, Cecilia. Ai fost acolo nu-i așa, cu părinții tăi?

Cecilia încuviință și se surprinse începând o descriere entuziastă a peisajelor rurale ale Rusitaniei, ca și a orașelor și a satelor sale pitorești.

— Și oamenii sunt atât de fermecători. Nu cred că am mai fost pe undeva unde toată lumea să fie atât de săritoare și de plină de viață. E ca și cum toți se simt în largul lor și doresc ca și vizitatorii să se simtă așijderea.

Rosalind o privi intrigată.

— Mi-ar plăcea să merg acolo. Dacă o să mai am ocazia să-l întâlnesc pe prințul Ivan – o să-l întreb totul despre țara lui.

Cecilia respiră adânc.

— Intenționez să-l invit pe prinț să vină la Yarlington, domeniul

nostru, pentru următorul weekend. Dacă n-ai altceva în plan, Rosalind, ți-ar face plăcere să vii și tu?

Fata se îmbujoră într-un chip fermecător.

— Ah, Cecilia, mi-ar plăcea foarte mult. De îndată ce ajung acasă, o să o întreb pe mama dacă pot accepta.

Se ridică.

— Și acum trebuie să plec. Ți-am răpit și-așa destul din timpul tău prețios.

În acel moment, valetul intră cu încă o carte de vizită pe tava de argint.

— Prințul Ivan de Rusitania întreabă dacă sunteți acasă, milady.

În sfârșit!

Cecilia se ridică încet și încercă să-și ascundă încântarea.

— Invită-l pe Alteța Sa Regală să intre.

Ivan intră.

Era îmbrăcat într-o ținută formală, cu o cravată bleumarin din mătase. Cu părul negru și ochii săi de un albastru intens arăta atât de nonșalant încât Cecilia simți dintr-odată cum un alt ciudat fior îi cuprinde inima.

— Lady Cecilia, îmi pare rău că vă vizitez atât de târziu, dar a trebuit să am o întâlnire cu ambasadorul meu despre treburi de stat.

Îi luă mâna Ceciliei și se aplecă peste ea, de data asta nu chiar sărutând-o.

Cecilia se simți foarte dezamăgită.

Încercă să-și spună că probabil primise instrucțiuni cum trebuie să procedeze corect în Anglia – poate de la ambasadorul lui.

— Pot să vă întreb dacă v-ați resimțit în vreun fel ca urmare a incidentului nefericit de ieri?

— Prințe Ivan, sunt perfect sănătoasă, nu au existat urmări, îmi pare bine să o spun. Ca și Alteța Voastră, domnișoara Dampier a fost foarte amabilă să mă viziteze ca să vadă cum mă simt.

Până în acel moment, se părea că Ivan nici nu o văzuse pe Rosalind.

Pentru o clipă, păru uluit, dar doar pentru o clipă, apoi îi luă

mâna pe care ea i-o întinse și se aplecă deasupra ei în același fel cum procedase cu Cecilia.

— Frumoasa domnișoară Dampier, oftă el. Sper că sunteți la fel de sănătoasă! A fost atât de amabil din partea dumneavoastră să-mi acordați ieri plăcerea prezenței dumneavoastră.

Rosalind roși fermecător și îl asigură că se simte bine.

— Eram pe punctul de a pleca când Alteța Voastră ați fost anunțat, adăugă ea pe o voce tristă.

— Atunci, cu atât mai mult mi-aș fi dorit să ajung mai repede.

Pentru o clipă, Rosalind ezită, fiind evident că dorea să mai rămână, dar bunele sale maniere câștigă și își luă un ultim rămas-bun de la Cecilia.

— La revedere, prințe Ivan, gânduri ea. Sper să ne revedem în curând.

— Și eu la fel, răspunse el și se duse să-i deschidă ușa.

Dar Cecilia sunase deja să vină valetul ca să o conducă pe Rosalind și să aducă niște cafea proaspătă.

— O fată încântătoare, comentă Cecilia pe când ușa se închidea în urma prietenei sale. Sper că aveți timp să luați cafeaua cu mine, prințe Ivan?

El se așeză în fotoliul pe care i-l arătase ea și se uită de jur-împrejur prin încăpere.

— Ce cameră încântătoare! Sufrageria și salonul dumneavoastră sunt absolut superbe, dar asta este atât de... de...

— Atât de confortabilă? râse Cecilia. Eu și mama am dorit să avem o cameră care să fie comodă și să se bucure de soarele dimineții, unde să putem primi prietenii și să ne simțim – cred eu că folosesc cuvântul potrivit – „confortabil”.

Privi în jur la mobila tapițată cu creton, bibelourile drăguțe de porțelan care decorau mesele

Sheraton. Șemineul era din marmură, dar era ornamentat cu plăci de ceramică din Delft.

— Confortabilă, repetă el. Da, exact așa este. Câteodată, știți, te sature de măreție.

Cecilia zâmbi și se simți relaxată în prezența lui.

— Știu ce vrei să spunei. Iau parte la atâtea recepții formale cu tata că adesea îmi doresc doar o cină intimă cu prietenii mei unde să putem fi noi înșine și nu trebuie să fim mereu atenți să spunem cuvintele potrivite către persoanele potrivite – sau să trebuiască să ne amintim cine este fiecare persoană.

Ivan scoase un hohot de râs.

— Draga mea Lady Cecilia, atât de des simt exact la fel. Iată de ce am încercat să fac ieșirea de ieri cât se poate de degajată. Am fost atât de mâhnit că s-a sfârșit așa.

Sosi cafeaua, și lui Ivan i se dădu o ceașcă. Părea că se simte ca la el acasă.

— Rosalind voia să-i povestesc despre Rusitania, zâmbi Cecilia. S-a distrat așa de bine ieri – până la întâmplarea cu calul fugar.

— Ceea ce îmi amintește, ce mai face băiatul? Ați spus că veți întreba la spital în dimineața asta.

Cecilia își dădu seama că era un om căruia îi păsa de ceilalți.

— E bine, îi spuse ea.

Apoi continuă, puțin sfioasă.

— Eu și tata ne întrebam dacă v-ar plăcea să vă petreceți un sfârșit de săptămână cu noi la țară.

Ne-ar face o mare plăcere să vă putem întoarce ospitalitatea arătată de părinții Alteței Voastre când am avut plăcerea să vă vizităm țara.

Ivan lăsă ceașca jos.

— Lady Cecilia...

Cecilia nu-l lăsă să continue – parcă de teamă că ar putea refuza.

— Vom avea partide de vânătoare, dacă veți dori să participați, și tata ar dori mult să discutați despre exploatarea zăcămintelor de grafit.

— Grafit? Ochii lui Ivan se îngustară puțin. Contele e familiarizat cu minereurile?

Cecilia zâmbi.

— Tata nutrește un mare interes pentru o gamă largă de

subiecte.

— Mi-ar plăcea într-adevăr o discuție cu tatăl dumneavoastră. Este foarte amabil că m-ați invitat, și accept cu plăcere.

— Bine și sper să poată veni și Rosalind.

— Domnișoara Dampier e încântătoare, desigur. Va fi plăcut să o revăd.

Cecilia fu oarecum surprinsă că el nu se arăta a fi atât de bucuros pe cât se aștepta ea.

Poate că nu era la fel de interesat de Rosalind pe cât era ea de el?

— Și sper că nu vom mai avea cai fugari pe domeniul nostru, adăugă Cecilia zâmbind.

Era ca și cum remarca aruncase o săgeată otrăvită.

— De ce ați spus asta? Întrebă Ivan cu asprime.

98 Barbara Cartland

Dintr-odată, în loc de bărbatul fermecător cu care se simțise relaxată, Cecilia îl văzu pe prințul Ivan, bărbatul obișnuit să comande oamenii – atât pe câmpul de luptă, cât și în afacerile de stat.

— Îmi pare rău, îngăimă ea. A fost negândit din partea mea. N-am intenționat să vă jignesc, Alteța Voastră.

El dădu din mână, vrând parcă să îi alunge îngrijorarea.

— Ați avut dreptate să menționați întâmplarea. Cred că nu i-am acordat suficientă atenție.

Cugetă pentru o clipă și apoi adaugă:

— Lady Cecilia, poate că nu ar trebui să vin la țară cu dumneavoastră.

Cecilia simți săgeata dezamăgirii și nu se putu abține să nu spună:

— Pentru Dumnezeu, de ce nu?

Dintr-odată văzu un posibil motiv pentru schimbarea lui de atitudine și se bâlbâi:

— Vă... vă asigur că acolo veți fi în completă siguranță...

— Nu am vrut – adică nu am intenționat să sugerez că n-aș fi.

Părea că s-a hotărât brusc.

— Bineînțeles că voi veni. Iar acum, trebuie să plec, mulțumindu-vă mult pentru ospitalitate.

Cecilia simți că legătura care existase între ei dispăruse, la fel ca și farmecul pe care-l arătase până atunci.

Era uimită și își dorea să nu fi lansat invitația pentru weekend.

Se întrebă dacă nu cumva această nouă față a prințului Ivan îi spunea că trebuie să se aștepte la o scrisoare politicoasă de refuz în ultima clipă, cu scuza apariției unor treburi de stat.

După ce el plecă, Cecilia se așează, simțindu-se deprimată.

Ce începuse ca o întâlnire foarte plăcută se sfârșise cu ceea ce ea înțelesese că era un refuz al ei înseși, ca și al ospitalității ei.

Valetul intră cu un plic ce tocmai fusese adus.

Deschizându-l, Cecilia scoase o invitație pe hârtie gofrată ce îi invita pe ea și pe tatăl ei la o expoziție privată de artă populară din Voskia la ambasada acestei țări.

Când Cecilia i-o arătă tatălui ei mai târziu, el spuse:

— Mi-ar plăcea foarte mult să mă duc. Îmi amintesc de Voskia cu aproape tot atâta plăcere ca și de Rusitania. Mă gândesc că poate că va fi acolo și prințul Ivan...

Cecilia nu știu dacă voia sau nu ca prințul să fie acolo. Brusca sa schimbare de atitudine încă o nedumerea.

— Te rog să accepți invitația, insistă contele.

Ambasada Voskiei era mică, dar avea un anumit stil.

Nici nu intrară bine pe ușă, când de ei se apropie rapid un bărbat distins cu părul dat pe spate și cu trăsături de vultur. Purta o uniformă militară încărcată de medalii și o eșarfă purpurie peste umăr.

Pocni zgomotos din călcâie și apoi făcu o mică plecăciune.

— Excelența Voastră și Lady Cecilia, sunt flatat că ați binevoit să vizitați mica noastră expoziție.

— Bineînțeles, răspunse contele, cred că mă adresez prințului Peter de Voskia? Cu câțiva ani în urmă i-am cunoscut pe părinții domniei voastre și am admirat foarte mult Voskia.

— Într-adevăr, îmi amintesc vizita dumneavoastră, sir. Vă însoțeau soția și preafrumoasa dumneavoastră fiică.

Prințul Peter îi aruncă Ceciliei un zâmbet amețitor.

— Mi-a părut atât de rău să aflu că soția dumneavoastră a încetat din viață. Dar sunt foarte încântat că admirați Voskia. Îmi permiteți, vă rog, să vă conduc prin expoziție și să vă explic arta noastră?

Pocni apoi din degete spre un servitor din apropiere și li se aduseră pahare cu o excelentă șampanie.

Cecilia era încântată să fie însoțită de această persoană plină de farmec.

Îl asculta pe prinț cum explica miturile și legendele din spatele artei populare executate într-un stil aproape pointilist, ce era expusă pe pereți. Era un stil încântător și îi spuse acest lucru.

— Lady Cecilia, sunt foarte încântat să aud că spuneți asta. Țara mea luptă pentru recunoaștere și pentru comerț cu alte țări. Sper ca această expoziție să atragă cumpărători străini.

— Presupun că recentul conflict cu Rusitania v-a secătuit finanțele, remarcă contele privindu-l cu asprime pe Peter.

El ridică din umeri.

— A fost regretabil, și eu, și prințul Ivan, vărul meu, am greșit. El e nesăbuit, mă tem că nu s-a gândit la consecințe. Cu toate acestea, nutresc speranța că putem remedia răul făcut relațiilor noastre – e într-adevăr un tip fermecător, deși cam afemeiat. Fără îndoială că se va liniști în timp.

Cecilia îl asculta îngrozită.

Era oare prințul Ivan un afemeiat?

Era el acel tip de bărbat care întâi fermeca o femeie, apoi o părăsea?

Modul în care se ferise ieri să răspundă văditei fascinații a lui Rosalind față de el sugera că ar putea fi.

Cu toate astea, Cecilia simțea că prințul Peter nu fusese sincer în ce privește desfășurarea războiului între Voskia și Rusitania.

Așa cum înțelesese ea conflictul, Voskia invadase în mod clar Rusitania și prințul Ivan nu avusese altă opțiune decât să-și apere țara natală. Poate că și el fusese nesincer în remarcile sale sarcastice la

adresa vărului său.

Cecilia își aminti întâlnirea cu prințul și cu prințesa de Voskia. Cu mult mai în vârstă decât rudele lor din Rusitania, le lipsea farmecul acestora.

Ospitalitatea oferită de ei fusese rigidă, și Cecilia, având pe atunci șaptesprezece ani, se plictisise repede. Când sosi prințul Peter pentru a lua masa cu ei, sperase că vor avea o discuție interesantă. În loc de asta, dispăruse curând cu o scuză neconvingătoare care îi supărase pe părinții lui.

Cecilia crezu atunci că se întâmplase așa pentru că el o găsisse urâtă și neinteresantă.

Odată cu trecerea anilor, prințul Peter devenise fără îndoială șarmant. Ca și vărul lui, avea talentul de a face persoana cu care vorbea să creadă că era cea mai interesantă din toată încăperea.

În ciuda multelor sale îndoieli, Cecilia se surprinse că-i răspunde admirației sale evidente.

Îi plăcea sclipirea din ochi și ținuta lui. Mai presus de toate era flatată de felul în care îi dădea impresia că acum o consideră o femeie atractivă.

Cecilia era obișnuită cu respectul și cu admirația, dar rar avea parte de acel fel de admirație pe care prințul Peter i-o dovedea acum. Era foarte seducător.

Apoi o văzu îndreptându-se spre ei pe una dintre cele mai superbe femei pe care le văzuse până atunci.

Părul bogat de culoarea flăcărilor era adunat în vârful capului și prins cu un mănunchi de pene albe. Purta o rochie verde ce se potrivea cu ochii ei și îi sublinia silueta voluptuoasă.

Se apropie de prinț, își strecură mâna pe sub brațul lui și gânguri:

— Peter, prezintă-mă oaspeților tăi fermecători.

Cecilia avu clara impresie că prințul Peter ar fi preferat ca această manifestare a farmecului să nu fi fost demonstrată exact în acel moment.

Cu toate astea, zâmbi cu supunere:

— Vă rog, Lady Cecilia și Lord Yarlington, să îmi permiteți să v-o prezint pe contesa Natașa Balinskova.

Natașa își întinse mâna îngrijită.

— Îmi pare atât de bine că ați putut veni la expoziția noastră.

— Contesa a fost cea care s-a ocupat cu alegerea artiștilor și a lucrărilor lor, i-a grupat pe toți laolaltă și a aranjat această expunere.

Prințul Peter făcu semn cu mâna spre lucrările din jurul lor, și Cecilia fu impresionată.

— Probabil că a necesitat un efort considerabil, spuse ea. Puteți să-mi spuneți câte ceva despre artiști?

— Mi-ar face plăcere.

Engleza vorbită de Natașa era desăvârșită, doar un ușor accent trăda faptul că nu era limba ei maternă.

— Haideți să mergem prin sală.

În acest tur al exponatelor, Ceciliei i se oferă și poveștile personale ale artiștilor.

— Acesta este unul dintre favoriții mei.

Natașa se opri în fața unei picturi ce înfățișa o fată în costum național. Se afla pe o pajiște cu flori, străbătută de un pârâu. De cealaltă parte era un flăcău în pantalonii de piele pe care Cecilia și-i aminti din vizita ei în acea țară. Pictura avea un aer de simplitate, dar transparența ei era desăvârșită.

— Pictorul este acum un om bătrân, suspină Natașa.

Își strecură brațul pe după cel al Ceciliei și se aplecă spre ea parcă vrând să-i încredințeze un secret:

— Toată viața a vrut să picteze. Își vinde picturile țăranilor care le cumpără drept cadouri de nuntă pentru copiii lor, pentru că el pictează poveștile cu care ei au crescut. Își numește picturile copiii lui.

— Care e povestea din spatele acesteia? o întrebă Cecilia.

— Ah, aceasta este o legendă a unei iubiri sortite pieirii. Acel pârâiaș este granița dintre Voskia și Rusitania. Fata trăiește în Voskia și băiatul în Rusitania. Părinții lor nu vor să-i lase să se căsătorească din cauza dușmăniei dintre cele două țări.

Într-o noapte, băiatul își face cu greu drum prin apă și o

convinge pe fată să plece cu el. Odată ce vor fi căsătoriți, spune el, toată această vrajbă prostească va fi lăsată deoparte și familiile lor vor fi prietene. Dar când încearcă să treacă în Rusitania, începe o furtună groaznică, pârâul se umflă și cei doi se îneacă.

— Vai, ce trist! exclamă Cecilia.

— Mă tem că multe dintre legendele noastre sunt foarte triste.

— Spuneți-mi, vă rog, întrebă Cecilia pe negăm dite, de ce există o astfel de dușmănie între Voskia și Rusitania?

Natașa zâmbi trist.

— E o poveste prea lungă pentru a putea fi spusă acum. Dar sunt hotărâtă să-i împac pe Ivan și pe Peter. Îi iubesc prea mult pe amândoi pentru ca acest conflict fără sens să mai continue.

Cecilia avu impresia că Natașa era o femeie inteligentă, caldă și plăcută.

— Spuneți-mi, spuse Natașa coborându-și vocea. V-am admirat rochia. Nu mă așteptam să rămân în Londra pentru atâta timp și trebuie să-mi îmbogățesc garderoba, dar habar n-am unde să mă duc. N-am văzut pe nimeni îmbrăcat atât de elegant ca dumneavoastră.

— De ce să nu vă duc acolo mâine? spuse Cecilia dintr-odată, plăcându-i această femeie sofisticată. Dacă aveți nevoie repede de o rochie, o recomandare personală s-ar putea să ajute.

Aranjamentul se făcu, și curând după aceea, Cecilia și contele plecară.

— Mi-a plăcut foarte mult contesa, papa, admise Cecilia în timp ce se îndreptau către casă în trăsură lor confortabilă.

— Am avut impresia că ți-a plăcut și de Peter, o tachină tatăl ei. Cecilia râse.

— Nu ai fost impresionat de farmecul lui, papa?

Contele tăcu pentru mult timp.

— Cred că aş număra argintăria după o vizită a lui, mormăi el în final.

Capitolul 6

Ivan stătea la birou în apartamentul său din ambasadă.

În fața avea o foaie de hârtie de corespondență.

Avusese ferma intenție de a-i scrie Ceciliei o scrisoare prin care să-și exprime profundul său regret că nu putea accepta amabila ei invitație pentru weekend. Dar părea că îl împiedica ceva să o facă. Apoi intră un valet și îl anunță că sosise onorabilul Algy.

Ivan sări ușurat de pe scaun.

— Excelent, te rog poștește-l în salonul mic și adu o sticlă de șampanie.

Împinse cât colo hârtia – putea să mai aștepte.

— Dragă prietene, ce bine că ai venit, începu Ivan intrând în salon. Ai ceva vești legate de curse?

— Nu-ți pierzi timpul cu introduceri, așa-i, Ivan? rânji Algy.

Ivan se aruncă într-un fotoliu.

— Algy, asta-i ceva serios, am aflat ieri că vărul meu, Peter, este în Londra. A trimis invitații la toate persoanele importante să-i viziteze nu știu ce ex-poziție de artă populară din Voskia. Peter n-a fost niciodată interesat de artă – poate fi aici pentru un singur motiv – să completeze împotriva mea.

— Ascultă, bătrâne, calmează-te. Nu poate omul să-și viziteze propria ambasadă fără ca tu să-l suspectezi de motive necurate?

Sosi șampania, și Ivan îi spuse valetului că o va turna el însuși și, de îndată ce rămaseră singuri, se întoarse spre Algy.

— Nu-l cunoști pe vărul Peter.

Dopul sări, și Ivan umplu două cupe întinzându-i prietenului său una din ele.

— Deci cursa, Algy?

— Lasă-te păgubaș, bătrâne. Toți regretă enorm, însă spun că nimeni n-a reușit să identifice calul sau pe călăreț, care se pare că a dispărut exact înainte ca băiatul să fie rănit. Privitorii au spus că jocheul a fost aruncat din șa, s-a ridicat fără să fi fost rănit și s-a îndepărtat.

Calul a fost abandonat, dar există totuși ceva. Când a fost în final prins și deșeuat, s-a găsit sub șa un scaiet cu țepi mari. Nu-i de mirare că bietul animal a înnebunit, probabil că i-a provocat niște dureri uriașe. Nu sunt surprins că și-a aruncat jocheul din șa.

Ivan se ridică.

— Mai probabil e că el a hotărât să sară. Cred că toată chestia a fost aranjată.

Algy îl privi bănuitor.

— Dar e ridicol, bătrâne.

Ivan își studie luciul cizmelor înainte de a spune:

— Cred că va trebui să refuz invitația lui Lady Cecilia pentru weekend.

— De unde ți-a mai venit și o asemenea idee? Pentru numele lui Dumnezeu, Ivan, nu poți face asta. Am fost și eu invitat, și drăgălașa Rosalind va fi și ea acolo!

Ivan dădu din mână nepăsător.

Deja refuzase o invitație la dineul cu părinții lui Rosalind, invocând un angajament anterior.

— Și știu că Cecilia nu e exact cea mai drăguță fată din lume și e, presupun, aproape o fată bătrână, dar Doamne, Ivan, are atâția bani cât nici nu visezi.

Ivan se ridică brusc.

— Algy, ești un adevărat filistin. Lady Cecilia este cu mult mai atrăgătoare decât prostuțele alea de fetișcane care cred că sunt așa de frumoase. Aș descrie-o ca fiind admirabilă. E, de asemenea, sofisticată și inteligentă, nu ca acelea care râd prosteste și n-au nici măcar o idee interesantă în cap.

Algy stătu să-l privească o clipă.

— Oho, prietene, vasăzică așa stau lucrurile, nu-i așa?

— Ești un idiot, Algy.

— Păi, atunci de ce refuzi o invitație atât de atractivă?

— Nu-ți dai seama, Algy? Dacă Peter e hotărât să mă asasineze, toți cei care sunt în preajma mea vor fi în pericol. Lady Cecilia ar fi putut fi lesne ucisă ieri.

— Dragă prietene, acolo la țară, unde fiecare străin e observat de cel puțin o duzină de perechi de ochi, n-ai putea fi mai în siguranță. Cu toate astea, o să-ți spun ceva – chiar dacă ești prinț, n-ai nicio șansă cu Cecilia. Interesul ei e înspre altă direcție.

— Este logodită? Poate cu plicticosul ăla de Sir Guy – cum îl mai chema – Arbuthnot?

— Vrei să spui Sir Guy Anstruther. Cerule, nu, nu-i el. Cecilia e credincioasă clinicii ei.

— Clinică? Ce înseamnă asta?

Ivan ascultă cu multă atenție în vreme ce Algy îi povestește despre dispensarul Ceciliei pentru săracii din East End, cum sperase să devină doctor și urmașe trei ani de cursuri înainte ca mama ei să moară și apoi cum trebuise să-și abandoneze aspirațiile.

— Așa încât a înființat în schimb o clinică. Își petrece tot timpul disponibil acolo. Mama ei i-a lăsat mulți bani, fără a mai pune la socoteală milioanele Yarlington pe care le va moșteni, și Cecilia cheltuiește la dispensar atât banii ei, cât și pe cei strânși de la prietenii ei bogați. Cerule, chiar și eu i-am dat bani în vreo două rânduri! Ea face să merite toată osteneala, să știi!

Ivan fu impresionat.

Părerea lui despre Cecilia, deja favorabilă, se îmbunătățește spectaculos. Ce tânără într-adevăr extraordinară era!

Pentru o clipă, Ivan își permise să creadă că, în ceea ce privește acel weekend, prietenul lui avea dreptate.

Își dădu seama că, de fapt, voia să accepte invitația. Rosalind se putea dovedi a fi naivă și el va muri de plictiseală înainte de a reuși să o educe pentru poziția de prințesă de Rusitania, dar îi plăcea din ce în ce mai mult să discute cu Cecilia...

Poate că Algy avea dreptate că ea era, așa cum spun englezii, „fată bătrână”, dar weekendul se putea dovedi distractiv, în special acum că știa cât este de devotată clinicii ei.

Ivan fusese deosebit de impresionat de felul în care Cecilia avusese grijă de băiatul rănit. Dacă nu ar fi văzut cât era de obosită în timp ce se îndreptau către casă, ar fi întrebat-o cum își dobândise cunoștințele medicale.

Un weekend la domeniul Yarlington i-ar fi oferit și ocazia de a discuta cu contele.

Era un bărbat cu judecată, cunoștea Europa răsăriteană și

politica sa, și fără îndoială că merita să-l ascuți. Menționarea grafitului făcea legătura și cu ce-i spusese ambasadorul lui despre zăcămintele de minereuri din Rusitania.

— Ești sigur că Cecilia nu va fi în pericol dacă accept invitația, Algy?

— Nu-mi dau seama cum ar putea vărul tău cel malefic să se apropie de ea, bătrâne.

Așa că în loc să scrie o scrisoare plină de scuze pentru weekendul la Yarlington, Ivan acceptă oficial invitația și făcu o listă de subiecte de discuție cu contele.

Vineri dimineață, Yuri discută cu stăpânul său despre ce haine să-i pună în bagaje pentru Yarlington.

— Doriți să vă luați vioara, prințe? Întrebă valetul aducându-i instrumentul din garderobă.

Purta cutia cu un aer de speranță pe față, deși în atât de multe cazuri oglindea o expresie de nemulțumire.

În ciuda multelor sale obligații care-i ocupau timpul, Ivan nu neglija vioara, exersând în fiecare dimineață.

— Da, Yuri, e o idee excelentă.

O să se facă muzică în serile de la Yarlington, și poate că interpretarea lui o va impresiona pe Cecilia.

Refuză să se gândească la motivul pentru care măcar ar dori să-și impresioneze gazda în acest fel.

*

În cursul aceleiași zile, în tren, Ivan fu consternat să-l găsească pe Sir Guy Anstruther în compartimentul de clasa întâi. Simți că nici celuilalt nu-i făcu mare plăcere să-l vadă.

— Prințul Ivan, nu-i așa? Probabil că ne îndreptăm către aceeași destinație.

— Sir Guy, ce plăcere să vă revăd, răspunse Ivan, străduindu-se să sune entuziasmat.

Cu politețea sa înnăscută, încercă apoi să poarte o conversație amabilă cu bărbatul, în cele din urmă abordând politica și aflând că Sir Guy intenționa să obțină un loc în Parlament.

Uşurat, Ivan putu să se relaxeze şi îl lăasă pe Sir Guy să-l introducă în tainele funcţionării sistemului parlamentar britanic.

La gară îi aştepta o trăsură frumoasă.

— Ce casă splendidă, comentă Ivan în vreme ce erau conduşi printr-un parc uriaş plin de căprioare şi pe o alee lungă spre o reşedinţă elegantă.

Construită din cărămizi de culoare roşie cu ferestre în stil gotic, joasă, se întindea pe o mare suprafaţă şi era înconjurată de grădini bine întreţinute, în acel moment al anului, nu erau flori, dar arbuşti pereni şi garduri vii sculptate ofereau privitorului o privelişte interesantă.

Ivan constată că aştepta cu o imensă nerăbdare să o vadă pe amfitrioana sa şi fu inexplicabil de deranjat când îngrozitorul Sir Guy se repezi la Cecilia exact în momentul când ea îşi făcu apariţia şi îi strânse mâna dragăstos.

— Cecilia, ce minunat să te revăd, murmură Sir Guy, uitându-se adânc în ochii ei.

În timp ce aştepta liniştit în hol, Ivan o observa îndeaproape şi se gândea că nu greşise atunci când crezuse că ea fusese puţin stânjenită de abordarea lui Sir Guy.

Într-adevăr, aproape imediat îşi retrase mâna dintr-a lui Sir Guy şi se întoarse spre Ivan.

— Alteţa Voastră Regală, cât de amabil din partea domniei voastre că aţi venit să ne vizitaţi în refugiul nostru rural.

Ivan pocni din călcâie şi se aplecă spre mâna ei, privind-o drept în faţă şi gândindu-se că Algy greşise mult atunci când spusese că e ştearsă.

Înfăţişarea ei nu era în niciun fel mondenă, dar el se consolă spunându-şi din nou că era „uimitoare”.

Se surprinse simţindu-se protector faţă de ea într-un fel ce nu-i era deloc obişnuit – voia să o ţină aproape şi să-i îndepărteze pe toţi ceilalţi.

Fu zguduit de această reacţie şi, încercând să o ignore, se mulţumi să spună:

— Lady Cecilia, sunt atât de încântat să mă găsesc aici.

Ea părea că nu observase nimic neobișnuit în comportarea lui și o prezentă pe o femeie de vârstă mijlocie care stătea în spatele holului.

— Îmi permiteți să v-o prezint pe menajera noastră, doamna Palmer? Prințe Ivan, i-am spus că voi avea onoarea să vă însoțesc personal până la camera Alteței Voastre. Guy, poate că vrei să o însoțești pe doamna Palmer?

Ivan o felicită în gând că dejucase planurile baronetului, nepermițând ardorii sale de îndrăgostit fără speranță să aibă prioritate în fața unei Altețe Regale la sosirea lor.

Cecilia îl conduse pe o scară largă.

— E o casă atât de frumoasă, murmură el, privind proporțiile elegante, stucatura atractivă, nenumăratele picturi și piese de mobilier.

Cecilia fu sincer măgulită de complimentele lui.

— Mă bucur că vă place. Stră-străbunicul meu a demolat o clădire dărăpănată ce se extinsese într-un talmeș-balmeș încă din vremea Evului Me-diu pentru a o construi pe aceasta.

— Talmeș-balmeș, repetă Ivan încântat. Nici nu mai trebuie să vă întreb ce înseamnă, se înțelege totul din felul în care sună cuvântul!

Cecilia râse.

Ivan își aminti cât de des răsesese ea în excursia la cursa cu obstacole. Avea un râs foarte muzical, iar acum Ivan se surprinse că îi plăcea să fie învăluit din nou de acest sunet.

Cecilia îl invită într-o cameră fermecătoare, unde Yuri îi despacheta deja bagajele.

— Vă las să vă faceți comod, spuse Cecilia. Valetul Alteței Voastre vă va putea familiariza cu organizarea casei. Coborâți când sunteți gata, vom fi în salon. Și, adăugă ea cu o privire malițioasă, cred că am o surpriză pentru dumneavoastră.

Ivan se simți neobișnuit de nerăbdător.

Își schimbă hainele de călătorie și apoi coborî.

Fu introdus de un valet într-un salon spațios și inundat de soare.

Cecilia îi veni în întâmpinare.

— Permiteți-mi să vă prezint celorlalți oaspeți, începu ea, luându-i brațul.

Ivan simți un neașteptat fior la atingerea ușoară a mâinii ei pe brațul lui.

— Bineînțeles, deja îl cunoașteți pe Sir Guy Anstruther.

Bărbatul reușise să coboare înaintea lui, ceea ce Ivan găsi că este inexplicabil de supărător, dar Sir Guy părea la fel de supărat că trebuise să-și întrerupă o conversație animată cu gazda lor atunci când fu anunțat Ivan.

— Iată-i pe mătușa mea, Lady Broadstairs, pe care deja o cunoașteți – și pe tatăl meu.

Ivan se înclină în fața lui Lady Broadstairs și îi întinse mâna contelui.

Dar Lady Cecilia nu îi permise lui Ivan să înceapă o conversație cu niciunul din ei trăgându-l după ea să-i întâmpine pe ceilalți doi oaspeți.

— Nu-i nevoie să-l prezint pe Algy. Și iată aici pe încă cineva care nu are nevoie de nicio prezentare. Sunt sigură că veți fi încântat să o revedeți pe domnișoara Dampier.

Rosalind arăta foarte atrăgătoare într-o rochie de crepdeșin roz ce se rotea delicios în jurul trupului ei delicat, și Ivan simți din nou ceva din atracția pe care o exercitase asupra lui la prânzul oferit de Cecilia.

— Ne-a părut atât de rău părinților mei și mie că nu ați putut veni la cina de acum câteva seri, spuse ea, zâmbindu-i.

— Mă tem că n-am putut din cauza unor afaceri de stat, răspunse el cu unul dintre acele zâmbete speciale pe care le folosea ori de câte ori trebuia să depășească vreun moment de stânjeneală în compania doamnelor.

— Abia așteptam să discutăm despre țara dumneavoastră, gânguri Rosalind.

— De ce nu-l inviți pe prinț aici? sugeră Cecilia arătând cu mâna spre două fotolii mici într-un colț al camerei.

Apoi, făcând un semn discret cu capul, însoțit de un zâmbet, se

înapoie la discuția ei cu Sir Guy. Algy, ridicând din umeri supărat că-și pierde simpatica interlocutoare, se alătură contelui și lui Lady Broadstairs.

Așadar, Ivan se așează împreună cu Rosalind și începu o descriere a Rusitaniei. Era un subiect pe care știa că îi este foarte ușor să îl abordeze, în special când o față drăgălașă îl privea admirativ, iar posesoarea ei părea că-i urmărea cu ardoare fiecare cuvânt.

Apoi ușa salonului se deschise și apărură un nou oaspete.

Ivan înlemni în mijlocul unei descrieri a munților spectaculoși ai țării sale și se simți șocat până în adâncul ființei lui.

— Contesa Balinskova, anunță sonor valetul.

Natașa își făcu apariția.

Purta un costum gri-închis, cu nasturi în față până la un guler înalt ce-i încadra fața frumoasă. Pe un umăr îi atârna neglijent o capă de vulpe argintie reușind să nu arate nepotrivit în salonul bine încălzit.

— Contesă, spuse Cecilia, înaintând să o salute. Sunt atât de bucuroasă că ați putut accepta invitația noastră.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră, răspunse Natașa pe o voce guturală. Sunt extrem de onorată să mă aflu în frumoasa dumneavoastră casă și să-l întâlnesc din nou pe mult-stimatul Lord Yarlington.

Îi întinse mâna și apoi fu prezentată lui Lady Broadstairs, Algy și Sir Guy care păru să fie vrăjiti de această sofisticată frumusețe străină.

Ivan, care se ridicase la intrarea ei, se gândi că Natașa era precum o pasăre exotică sosind într-o altă țară, amețind pe toată lumea cu frumusețea ei fără pereche.

Chiar simțind atracția ce o emana, era furios că se afla aici.

De ce? Ce o adusese?

Simți un fior rece de-a lungul șirei spinării.

— Cine este? șopti Rosalind, prinsă de vraja creată de Natașa, ca toți ceilalți, de altfel.

Presimțind o catastrofă iminentă, Ivan o văzu pe Cecilia înaintând spre ei cu nou-sosita.

Cecilia o prezentă pe Natașa lui Rosalind, apoi adăugă:

— Bineînțeles, îl cunoașteți deja pe Alteța Sa Regală, prințul Ivan.

În vocea ei se putea auzi o notă de satisfacție ce îl intrigă pe Ivan. Era ca și când Natașa fusese într-un fel invitată acolo de către Cecilia pentru că și el însuși urma să se afle în acel loc.

Ivan se înclină peste mâna Natașei.

— Contesă, cred că știți cu siguranță ce plăcere este să vă întâlnesc aici, mormăi el inexpressiv.

Ochii Natașei se îngustară și păru că tonul lui îi atrage atenția Ceciliei.

— Sunt sigură că sunteți surprins că eu și contesa ne cunoaștem, zâmbi ea. Am făcut cunoștință la expoziția de artă din Voskia într-una dintre serile trecute și ea a amintit cât de mult ar dori să relaxeze relațiile dintre Voskia și Rusitania. Pot spera că aici în pacea și liniștea Angliei rurale diplomația va triumfa?

Tonul ei era întrebător.

— Diplomația trebuie să fie primul lucru la care se recurge atunci când te confrunți cu tot felul de dificultăți în relațiile internaționale, răspunse Ivan cu tact, conștient că atenția contelui era concentrată spre această întâlnire.

Sunt întotdeauna bucuros să discut cu contesa despre situația dintre țara mea și Voskia. Trebuie să înțeleg că aveți împuternicire din partea prințului Peter să purtați aceste discuții?

— Prințul Peter și cu mine suntem de aceeași părere în această problemă, răspunse ea tăios.

— Ia te uită, am impresia clară, spuse Cecilia, că salonul nostru a devenit dintr-odată o adevărată arenă a Europei!

Ivan nu putu să descopere motivele Natașei, dar era sigur că realizarea unei reconcilieri între el și vărul lui nu se număra printre ele.

— Sunteți foarte amabilă, Lady Cecilia, că organizați această întâlnire între mine și contesa Natașa, începu el. Cu toate astea, vom abandona chestiunile diplomatice până la întoarcerea noastră la Londra. Eu așteptam cu nerăbdare un weekend tradițional englezesc

în eleganta voastră casă.

— Într-adevăr, Natașa ridică din umerii ei plini de grație. Este un privilegiu deosebit să fiu inclusă printre oaspeții dumneavoastră.

— Iată și ceaiul, spuse Cecilia cu o notă de ușurare în voce când ușa salonului se deschise și intră un șir de servitori purtând tăvi.

Momentul stânenitor trecuse.

Natașa se îndepărtă spre Sir Guy și în curând începu să flirteze cu el într-un fel pe care Ivan îl cunoștea prea bine.

Simțindu-se recunoscător, își dădu seama că atracția pe care o simțise față de ea dispăruse definitiv.

Ivan se întrebă, totuși, dacă va reuși să petreacă tot weekendul fără a se ajunge la confruntări deschise cu fosta lui amantă și simți un regret amar că Cecilia fusese în așa fel manipulată încât să o invite aici.

În timpul cinei, spre ușurarea lui, el și Natașa fură așezați la capetele opuse ale mesei, el lângă Cecilia care îl avea pe Sir Guy de cealaltă parte și Natașa lângă conte.

Ivan se strădui să fie la înălțime față de amândouă gazdele, ceea ce se dovedi a fi ușor, și apoi față de Rosalind, ceea ce îi solicita un efort considerabil mai mare.

După cum se așteptase, după cină urmă muzică.

Natașa fu prima care să interpreteze ceva.

Cântă o piesă de virtuozitate de Rahmaninov într-o manieră extravagantă, și Ivan aproape că văzu cum din pian izbucnește un foc de artificii.

La sfârșitul piesei, se uită spre Ivan și spuse:

— Sper că v-ați adus vioara, prințe Ivan.

Își coborî vocea și adăugă într-o manieră intimă:

— A trecut prea mult timp de când te-am auzit cântând...

Cecilia se întoarse spre el.

— Cu toții am dori să vă auzim, prințe Ivan. Aveți într-adevăr vioara? Să v-o aducă cineva?

Ivan simți un neobișnuit atac de panică, dar se strădui să răspundă.

— Mulțumesc, Lady Cecilia. Yuri, valetul meu, va putea să-mi

aducă vioara și partitura.

Fu trimis un valet să aducă cele cerute.

Între timp, Rosalind fu convinsă să cante un cântec dulce acompaniindu-se singură la pian.

În ciuda faptului că era neliniștit în așteptarea propriei interpretări, Ivan descoperi că era ușor să o asculte și îi plăcea imaginea ei stând la pian.

Ar putea o astfel de fată drăgălașă și supusă, cugetă el în timp ce se alătura aplauzelor, să fie potrivită pentru a fi prințesa lui?

Apoi sosi valetul cu vioara și cu o cutie pentru partituri.

Se aduse un stativ, și Ivan își luă vioara și partitura.

Spre groaza lui, văzu că în loc de un acompaniament pentru un solo agreabil pe care-l crezuse ideal pentru o astfel de serată, partitura de pian era pentru o adaptare a părții orchestrale a concertului pentru vioară de Bach.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă Cecilia încet în timp ce el căuta zadarnic o altă partitură prin cutie.

— Mă tem, Lady Cecilia, că din păcate am adus o muzică nepotrivită.

— Dar sunt sigură că ne-ar plăcea să o auzim pe aceasta, spuse amfitrioana sa. Nu ați dori să o interpretați, prințe?

— Este una dintre preferatele mele, recunosc eu el. Cu toate astea, acompaniamentul este, ei bine, este destul de dificil.

Cecilia se uită spre Natașa.

— Poate că ați dori să îl acompaniați pe prințul Ivan? S-ar putea să fie o piesă pe care deja o cunoașteți?

În vocea ei era o ușoară nuanță care îi sugera lui Ivan că ea ghicise ceva despre fosta lui legătură cu Natașa.

Natașa râse arogant.

— Eu nu acompaniez, anunță ea fățiș.

Ivan își reprimă un ușor zâmbet.

Natașa încercase odată să interpreteze piesa și nu se dovedise a fi la nivelul așteptărilor. Întotdeauna ea încerca să domine, mai degrabă decât să cante împreună cu cineva.

— Îmi permiteți? sugeră Cecilia întinzând mâna spre partitură.
O studie cu atenție.

— Cred că aş putea încerca, zâmbi ea.
Se așează la pian și începu să cânte rapid câteva măsuri.
— Acest tempo este ceea ce vă trebuie?

Ivan dădu din cap mulțumit de felul în care ea reușise să interpreteze melodia.

— Dacă veți dori să-mi scuzați deficiențele, sunt sigură că toți cei prezenți o vor face la rândul lor.

Se auzi un ușor murmur de acceptare în vreme ce Ivan își acorda vioara și își aranja partitura pe stativ.

— Cred că doar prima parte, murmură el, privind-o pe Cecilia și cu un semn din cap îi arată că era gata să înceapă.

Curând, uită că Cecilia cânta o piesă la prima vedere.

Din când în când se poticnea la o notă deosebită, dar înțelegerea ei pentru muzică și felul în care părțile de vioară și pian se împleteau atât de strâns era absolut superb; câteodată vioara se avânta spre cer, lăsând altă dată pianul să o facă.

La sfârșitul piesei, se auziră aplauze puternice.

Ivan se îndreaptă spre cea care îl acompaniase, chemând-o să împartă cu el ovațiile și sărutându-i mâna.

— Ați fost minunată, șopti el.

Cecilia roși și apoi îl aplaudă și ea.

— A fost într-adevăr genial, prințe Ivan, oftă ea atunci când se putu face auzită.

Se ceru bis, dar Ivan clătină din cap.

— Sunteți foarte amabili, spuse el, evident mișcat de prețuirea acordată. Dar cu siguranță că este de ajuns.

— Haide, Guy, interveni Cecilia, e timpul să te auzim și pe tine cântând. Știu că Algy nu poate fi convins, am încercat de prea multe ori în trecut, dar sunt sigură că noi toți am aprecia vocea ta de bariton.

Guy nu avu nevoie de prea multe rugăminți.

Ivan își puse înapoi vioara în cutie în timp ce un valet lua stativul.

Întorcându-se spre locul său, o văzu pe Natașa.

Expresia feței era foarte stăpânită – dar îi știa prea bine toate dispozițiile sufletești.

Sub mască știa că este foarte, foarte mânioasă.

În sfârșit, dragostea 125

În timp ce se așeza să-l asculte pe Sir Guy cântând, Ivan își aminti că Algy spusese că nu va fi nicio primejdie nici pentru el, nici pentru Cecilia la reședința Yarlinton.

Dar niciunul din ei nu luase în calcul prezența contesei Natașa!

Capitolul 7

În timp ce camerista o ajuta să se dezbrace, Cecilia nu-și putea alunga simțământul unui dezastru iminent.

De-a lungul întregii după-amiezi și acum, seara, simțise atâtea tensiuni acumulându-se în jurul ei, și era ca și cum se afla pe un câmp de luptă neștiind niciodată de unde va apărea un nou atac.

Părusese o idee excelentă să o invite pe contesa Natașa pentru weekend. Vocea ei sunase atât de sincer când spusese că voia să ajute la rezolvarea situației dificile dintre cei doi veri princiari.

Totuși, din momentul în care Cecilia o însoțise pe Natașa până la Ivan, știuse că nu acesta era motivul pentru care aceasta dorise să primească o invitație – o scânteie aproape ca un fulger apăruse între ei.

Sărmana Rosalind, reflectă Cecilia, băgându-se în cămașa de noapte, n-avea nicio șansă în fața farmecelor primejdioase ale Natașei.

Nimeni nu avea.

Cecilia îi dădu drumul cameristei, spunând că-și va pieptăna singură părul.

Așezată la măsuța ei de toaletă, se duse cu gândul înapoi la dimineața în care o însoțise pe Natașa la croitoreasa ei; atunci părusese așa de înțelegătoare și sinceră.

— Eu și prințul, ei bine, sper că în curând vom avea de făcut un anunț fericit, murmurase Natașa încercând o pălărie extravagantă.

Cecilia nu putuse uita cât de atent fusese prințul Peter cu ea în vreme ce o conducea prin expoziție.

După aceea, etalase toate semnele ce arătau că era foarte atras

de ea. Oare el se comporta la fel cu toate femeile disponibile? La vremea respectivă, Cecilia îl crezuse sincer în felul în care-i făcuse curte.

Trebuia să admită că Natașa era cu mult mai frumoasă decât ea – și părea că-l cunoaște foarte bine pe prințul Peter.

Acum reieșea că-l cunoaște la fel de bine și pe prințul Ivan!

Cecilia puse jos peria de păr și încercă să-și ignore disperarea crescândă la gândul intimității evidente care exista între Ivan și Natașa...

Cu toate astea, păruse șocat văzând-o la Yarlinton.

Era evident că nu credea că vrea să servească drept ambasador pentru prințul Peter.

Cecilia își luă din nou peria.

Încerca oare contesa să reaprindă iubirea ce odată îi mistuise pe amândoi? Și chiar mai important decât asta, reușise?

Cecilia împinse peria deoparte și se aruncă pe pat.

Se simțea atât de nefericită că abia putea gândi.

Și știa prea bine că nu jelea moartea speranțelor lui Rosalind de a fi prințesă de Rusitania...

Era înțelegerea terifiantă a faptului că ea, Cecilia, se îndrăgostise fără speranță de prințul Ivan.

Adevărul își făcuse loc încet în mintea ei.

Prima scânteie apăruse la acea recepție de la palatul Buckingham.

Acum Cecilia văzu limpede că motivul pentru care îi organizase prânzul fusese acela că dorea, ah, ce mai dorea, să-l vadă din nou!

Nu era numai fermecător și foarte arătos, era inteligent și voia atât de mult să facă ce este mai bine pentru țara sa. Fără îndoială, era un om cu principii – și era spiritual și amuzant.

De fapt, Ivan nu era numai prințul din basme din visul oricărei fete, era un bărbat de care o fată inteligentă care cunoscuse foarte mulți tineri atrăgători se putea îndrăgosti la nebunie.

Oare sperase că el își va da seama că e foarte posibil ca fetele tinere și drăguțe să fie candidate bune pentru măritis, dar tot atât de

bine ar putea fi proaste și plictisitoare?

Oare sperase că el își va da seama că ea era mai interesantă decât ele?

Stând întinsă în pat, își aminti cât de bine se armonizaseră când interpretau Bach în acea seară.

Felul în care Ivan cânta la vioară îi dezvăluise o fațetă a sa pe care nici măcar nu o ghicise. Muzica însemna foarte mult pentru Cecilia. Studiase pianul cu unul dintre profesorii de vază ai momentului și el deplânsese faptul că ea alesese medicina în detrimentul muzicii ca drum în viață.

Râzând, îi spusese profesorului:

— Ca pianistă n-aș putea fi niciodată decât o amatoare foarte talentată. Pot să-mi întrețin prietenii, poate chiar să organizez un concert să strâng fonduri pentru o cauză nobilă, dar nimic mai mult. Ca medic, aș putea să aduc alinare și aș putea fi de un real folos semenilor mei.

Era un motiv pe care în cele din urmă profesorul ei îl acceptase, și Cecilia nu regretase niciodată decizia luată. Chiar dacă trebuise să abandoneze studiile medicale, știa că poate ajuta cu clinica ei din East End săracii care fără ea n-aveau nicio speranță.

Poate că era chiar mai bine decât să fie doctor.

Să-l acompanieze pe Ivan la pian fusese o mare provocare și solicitase din partea ei o intensă concentrare.

Să vadă că era un muzician desăvârșit și că puteau împărtăși o piesă muzicală împreună într-un fel atât de intim o făcuse în final pe Cecilia să își dea seama de intensitatea sentimentelor sale pentru el.

Dar cu toate acestea înțelese că nu există nicio speranță pentru ea.

De ce, ah, de ce nu se putuse naște având charisma elegantei contese Natașa?

*

A doua zi de dimineață era senin și frig.

Cecilia se trezi simțindu-se sfârșită pe când se silea să se scoale din pat.

Weekendul nu era nici pe jumătate terminat.

Cum să controleze în calitate de gazdă toate sentimentele care se învolburau între diferiții săi invitați?

În după-amiaza trecută, se căzuse de acord ca toată lumea să participe la o vânătoare ce avea loc în dimineața aceea pe domeniul Yarlington.

Cu toate acestea, Rosaiind spusese că ea nu ar vrea să călărească, iar Lady Broadstairs urma să ia prânzul cu niște vecini.

Cecilia se examinează pentru ultima oară în costumul verde-închis ce avea o croială desăvârșită și știe că îi sublinia foarte bine silueta elegantă.

Cum va arăta ea lângă Natașa cu părul ei roșu ca focul?

Călărise încă de pe când începuse să meargă și astfel, poate că măcar pe terenul de vânătoare putea să concureze cu ea.

Participantii se adunară pe aleea pietruită din fața casei și servitorii se mișcau printre călăreți servind whisky și coniac la botul calului pentru alungarea frigului.

Ivan călărea unul dintre cei mai buni cai de vânătoare ai contelui, un roib solid cu coada și coama împletite.

— Trebuie să vă mulțumesc din nou pentru acompaniamentul desăvârșit de aseară, remarcă el uitându-se direct spre Cecilia.

Ea roși.

Intensitatea ochilor lui albaștri părea că-i scoate inima din piept și îi oferă pe tavă.

— Mi-a plăcut într-adevăr și mie, îi răspunse ea simplu. Îmi doresc doar să fi putut exersa înainte de a cânta.

— N-am putut să cred cât de bine ați cântat la prima vedere.

El îi zâmbi, și Cecilia simți că se topește toată.

Așa că se simți și deranjată, dar și recunoscătoare atunci când apăru Guy pe un alt cal al tatălui ei.

— Arăți deosebit de atrăgătoare în această dimineață, draga mea Cecilia, strigă el de pe cal.

Cecilia remarcă tonul posesiv al vocii lui și oftă – în curând va trebui să găsească o cale de a-l face pe Guy să înțeleagă că nu va deveni

niciodată soția lui.

Ar putea face ceva scandalos, se întrebă ea răutăcios, așa încât el să-și dea seama că Lady Cecilia Beaumont ar fi constituit un inconvenient serios ca soție de viitor membru al Parlamentului?

Se apropie călare și Algy printre ceilalți călăreți, îmbrăcat elegant într-o jachetă de un roșu strălucitor și un joben negru extravagant.

— Ascultă, mormăi el spre Cecilia, ai văzut-o pe contesa Natașa în dimineața asta?

Tonul lui era plin de admirație.

Se iscă un freamăt printre călăreți și capetele se întoarseră.

— Măi să fie! exclamă Guy.

Natașa era îmbrăcată într-un costum bleumarin, cu o pălărie elegantă de aceeași culoare, în care era înfiptă o pană albă. Părul era strâns cu grijă într-o plasă bleumarin și călărea o iapă gri ce aparținea Ceciliei. Nu numai că arăta extraordinar, dar avea și o ținută superbă pe cal și era evident că își stăpânea foarte bine animalul.

Cecilia simți că-i stă inima în loc.

Cum putuse să creadă măcar pentru o clipă că se putea compara cu Natașa în vreun fel?

Calul lui Ivan se mișca fără astâmpăr, făcându-l să tragă frâiele.

— Se poate ca Jester să fie năbădăios, îi mărturisi Cecilia. Dar răspunde la comenzi autoritare.

El făcu o grimasă către ea.

— Ei poftim, parcă m-ați descrie pe mine!

Pentru o scurtă clipă, ea simți cum inima îi bate mai repede.

Apoi, hăitașul sună goarna, câini și cai o luară din loc, și Cecilia îl văzu pe tatăl ei lângă ea.

— Felicitări, draga mea, strigă el.

Nu era foarte sigură ce voia să spună cu asta, când el adăugă:

— E o dimineață frumoasă pentru vânătoare, într-adevăr așa era. Aerul era rece, dar soarele strălucea și aerul era limpede precum cristalul.

Membrii partidei de vânătoare se mișcară în josul aleii și apoi o

luară prin parc spre câmpurile întinse de dincolo de el.

În curând grupul striga în cor și caii începură să alerge la galop.

Se sări peste câteva garduri și apoi de-a lungul unei pajiști largi apăru un gard descurajator.

Câtiva călăreți hotărâră să aleagă calea ușoară și intrară prin poarta din apropiere.

Cecilia o văzu pe Natașa lângă ea.

— Lașii, pufni ea arătând cu cravașa spre cei care evitaseră gardul. Noi îl vom sări amândouă, dumneata și cu mine, nu-i așa?

— Da! strigă Cecilia și își înfipse pintenii în cal, un armăsar negru și elegant pe care îl călărea de câțiva ani.

Cu cât se apropiau de el, gardul părea din ce în ce mai înalt.

Cecilia băgă de seamă că era înaintea Natașei și zâmbi satisfăcută.

— Haide, Hector, haide, strigă ea calului.

Cecilia își potrive perfect săritura și simți un scurt moment de exaltare când armăsarul i se ridică în aer.

Apoi lângă ea se ivi un roib masiv, și săriră gardul aproape în același timp, mai mulți cai venind în iureș în spatele lor.

În timpul săriturii, se auzi o împușcătură.

Ivan căzu în față pe gâtul calului.

Cecilia gemu, dar atât Jester, cât și Hector aterizară în siguranță.

Neputând să înțeleagă ce se întâmplase, Cecilia apucă frâiele roibului și reuși să oprească cu efort ambii cai.

Zăcând pe gâtul calului, Ivan părea mort.

În mare grabă, cu inima cât un purice, Cecilia descălecă.

Alte mâini o ajutară să elibereze picioarele încălțate cu cizme ale lui Ivan din scări, îl traseră jos de pe cal și îl întinseră pe pământ.

— Ia te uită! strigă Algy. A fost împușcat.

Pe pieptul lui Ivan se vedea o rană sângerândă.

Ceciliei i se părea că glonțul îi atinsese inima.

Într-o clipă îngenunche lângă el și îi luă pulsul la gât.

Avea puls, slab, dar clar. Cu degete tremurânde, începu să-i descheie jacheta.

— Uite-l pe ticălos! strigă Algy.

În depărtare putură vedea silueta unui cal și călăreț dispărând în galop.

— Haideți, băieți, să-l prindem.

Conduși de Algy, vreo șase călăreți strigară plecând în urmărire.

Natașa alunecă de pe cal.

— Ivan! strigă ea. Dragul meu!

Se aruncă lângă corpul încă inert.

— Dumnezeu, e mort!

— Nu, o contrazise Cecilia, încercând să sune încurajator. E bine și în viață.

Dar Natașa se prăbuși teatral într-un leșin peste trupul lui Ivan.

— Poate cineva să o așeze pe contesă departe de prinț? comandă Cecilia rece. Trebuie să-i controlez rana.

Natașa, leșinată, fu îndepărtată cu grijă de rănit.

Una dintre călărețe scoase o sticlută cu sal volatile și o flutură pe sub nasul Natașei.

Între timp, Cecilia desfăcuse nasturii cămășii lui Ivan dezgolindu-i pieptul – cicatricile palide ale rănilor vechi o șocară, dar se strădui să le examineze pe cele noi.

Ușurată, putu vedea că glonțul trecuse foarte aproape de inimă.

— Are cineva un cuțit de vânătoare? strigă ea.

I se dădu cuțitul, și ea tăie jacheta lui Ivan în două, așa încât mâneca stângă să poată fi trasă de pe braț.

Apoi făcu același lucru cu cămașa, o îndoi într-un pansament gros și îl puse peste rana sângerândă.

După aceea, își scoase ciorapii albi și îl rugă pe cel mai apropiat bărbat să o ajute să-i treacă pe sub spatele lui astfel încât să-i poată lega strâns peste pansament.

Sosi contele în galop cu câțiva oameni care cărau o poartă.

— Dacă îl punem pe ea, îl putem duce spre casă, spuse el privindu-l îngrijorat pe Ivan.

— Excelent, tată.

Ivan se mișcă și murmură ceva.

Apoi Natașa tuși și deschise ochii.

— Unde mă aflu? Întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Încercă să stea în capul oaselor și apoi văzu silueta nemișcată a lui Ivan.

— Aaah, acum îmi amintesc. Nu poate fi mort. Spune-mi că nu a murit.

— Nu, contesă, calmați-vă, nu a murit, interveni Guy, îngenunchind lângă ea. Cecilia îl îngrijește.

— Lady Cecilia? Dar trebuie să vină imediat un doctor!

— O să vină unul, răspunse Cecilia ridicându-se să supravegheze operația de ridicare cu grijă a lui Ivan pe poartă.

— Cecilia este ea însăși aproape doctor, insistă Guy liniștitor, bătând-o pe mână.

Ea gemu și căzu înapoi pe iarbă.

— Tată, cred că mai e nevoie de încă o poartă.

Se formă o mică procesiune când cele două porți folosite pe post de țargi fură cărate de-a lungul câmpului și prin parc, spre conacul Yarlington.

În casă, Cecilia instrui valeții ca Ivan să fie dus în dormitorul ce era cel mai aproape de o baie și apoi contesa Natașa să fie condusă în camera ei.

— Și duceți-i o sticlă de coniac, adăugă ea.

Pe când era pus în pat, Ivan dădea semne că-și revine.

Apoi deschise ochii și privi direct în ai Ceciliei, dar pentru moment păru tulburat, apoi fața i se limpezi.

— A fost o împușcătură, oftă el slab. Am fost rănit?

Cecilia încuviință.

— Un bărbat a fost văzut fugind în galop de la locul faptei și o parte din vânători au plecat în urmărirea lui.

— Sunteți bine? Nu sunteți rănită? Întrebă el.

Cecilia fu adânc mișcată că el putea să se gândească la ea în aceste momente.

— Sunt bine, îl asigură ea.

— Sunteți o călăreață superbă, spuse el pe o voce ceva mai

puternică.

— Șșt, nu vorbiți. Doctorul va sosi în curând.

— Sunt mulțumit cu dumneavoastră ca doctor al meu...

Cecilia simți cum roșește.

— Doctorul Jenkins este un practician foarte bun și este obișnuit cu răni de glonț. În sezonul de vânătoare apar și accidente.

Exact în acel moment, intră doctorul.

— Să vedem, Lady Cecilia ce avem aici?

A fost nevoie de ceva timp până când glonțul să fie găsit și scos. Ivan refuză cu stoicism anestezicul, și văzând că procedura îi cauzează multă durere, Cecilia părăsi camera, așa încât să nu se simtă stânjenit dacă ar fi țipat.

În cele din urmă, doctorul Jenkins veni să spună Ceciliei și contelui cum stătea situația.

— Este o rană curată, iar hemoragia a fost admirabil oprită de către dumneavoastră, Lady Cecilia, și am putut să scot și glonțul. Iată-l – pot să jur că este de la un fel de pușcă.

Îl puse pe o măsuță lângă conte.

— Tânărul domn este plin de curaj – n-a scos un sunet. I-am dat ceva pentru durere și i-am spus să nu bea alcool. A fost norocos, puțin mai în dreapta și ar fi fost mort. A tras cineva după căprioare, milord?

— Să tragă în toiul vânătorii când toți câinii latră, doctore? Întrebă contele ironic. Dar înțeleg că dumitale ți-ar plăcea să găsești vreo explicație în întregime sau chiar pe jumătate nevinovată pentru acest incident. Mă tem doar că poate fi doar o concluzie în legătură cu asta. Cineva a intenționat să-l ucidă pe prinț.

— E prinț? exclamă doctorul Jenkins, uitându-se întrebător la conte.

— Prințul Ivan de Rusitania, îi spuse Cecilia.

— Prinț sau nu, va trebui să raportezi incidentul ofițerului de poliție.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai face-o, spuse contele. A fost văzut un bărbat și urmărit de câțiva participanți la partida de vânătoare. Fără îndoială că vom ști în curând dacă a fost prins.

Câteva minute mai târziu, sosi Algy gâfâind și acoperit de noroi.

— Mă tem că n-am avut succes, spuse el abătut, frecându-se cu mâna pe față. L-am urmărit preț de câteva mile, dar avea un avans prea mare și un cal prea rapid.

— Ați putut recunoaște ceva la el? întrebă contele.

Algy scutură capul.

— Nimeni n-a putut să-l vadă, era prea departe, sir.

— Dar sunteți siguri că bărbatul ăsta a tras?

— Da, milord, am văzut pușca, spuse unul dintre călăreți.

— Cum se simte Ivan? întrebă acum Algy.

— Se recuperează, spuse doctorul Jenkins. Este tânăr și extrem de sănătos. Aș recomanda să o ia mai ușor zilele astea. Cu toate astea, nu cred că o va face. Vă cunosc prea bine pe voi, tinerii.

— Te-ai dus și pe la contesa Natașa, doctore? întrebă Cecilia.

— Tânăra cu părul roșu? Da, am văzut-o după ce l-am bandajat pe prinț. Își revenise într-o oarecare măsură până atunci. Un caz de isterie, dacă măntrebați pe mine, adăugă el răstit.

Se părea că vestitul șarm al Natașei nu-l impresionase prea tare pe doctor.

— Păi, ar trebui să plec, afirmă el. O să trec pe la poliție în drum spre casă și o să fac un raport despre împușcătură. Fără îndoială că va veni cineva pe aici mai târziu.

— Cred că se cere un sherry, spuse contele. Sper că vei sta pentru un pahar, doctore?

Cecilia îi lăsă pe bărbați să-și savureze băutura.

Urcă și bătu la ușa lui Ivan.

Stătea în pat ridicat pe perne, încă în resturile hainelor lui, cu mâna stângă într-o eșarfă și pieptul acoperit de bandaje. Fața îi era încordată și trasă, dar îl ocăra pe valet.

Yuri stătea cu o cămașă de noapte în mână.

— Ia-o și adu-mi un schimb curat de haine.

Valetul o văzu pe Cecilia.

— Milady, vă rog să-i spuneți stăpânului meu că trebuie să se odihnească în pat – nu să se scoale și să se agite.

— Valetul dumneavoastră are dreptate, îl admonesta Cecilia.

Se grăbi să se apropie de pat și întinse o mână să-l oprească pe Ivan să se ridice.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să fiți mai înțelept, îl certă ea.

— Ce știu eu este că asta-i nimic față de ce se întâmplă pe câmpul de luptă, murmură el afundându-se din nou în perne, cu fața albă ca varul.

— O să cer să vi se aducă supă și cornuri pentru prânz. După aceea, o să vedem cum vă simțiți.

— Da, desigur, doamnă doctor Cecilia, aprobă Ivan zâmbindu-i din ochi.

— Și veți fi mulțumit să aflați că și contesa Natașa și-a revenit din leșin, adăugă Cecilia puțin tulburată de zâmbetul lui.

— A leșinat, ziceți? Mă întreb de ce!

Suna puțin sarcastic.

— Pentru că ține la dumneavoastră, spuse Cecilia încet.

Într-un fel, toate acestea o apropiaseră pe Cecilia de Ivan, și ea simți că-i putea spune orice.

— Yuri, ia blestemata asta de cămașă de noapte și adu-mi costumul meu rustic, se răsti Ivan la valet.

Promit să nu-l îmbrac decât dacă supa și cornurile mă vor însănătoși pe deplin.

Cecilia nu se putu abține să nu zâmbească și, după ce Yuri ieși, se întoarse spre el.

— Prințe Ivan, asta este de-acum într-adevăr serios. A fost mai întâi calul scăpat din frâu de la curse și acum împușcătura asta. Cineva încearcă să vă omoare.

Ivan se lăsă să cadă pe perne și închise ochii.

Cecilia așteptă, întrebându-se dacă nu cumva leșinase. Dar lui îi reveni din ce în ce mai intens culoarea din obraji, și curând își ridică pleoapele, Cecilia văzu că orice urmă din bărbatul petrecăreț și fără de griji dispăruse.

— Te-ai gândit, Cecilia, îndrăzni el încet, adresarea intimă

părând a fi foarte naturală, te-ai gândit că ambele atacuri ar putea să te aibă pe dumneata și nu pe mine drept țintă?

— Dar de ce să vrea cineva să mă omoare? îl întrebă Cecilia consternată.

— Încerc să găsesc răspunsul, se încruntă el.

Cu mâna dreaptă, i-o luă pe a Ceciliei care era așezată pe pat lângă el și i-o ținu strâns.

— Poate că supa mă va ajuta să gândesc, adăugă el cu un zâmbet.

— Acum, trebuie să vă odihniți, îi spuse Cecilia, eliberându-și blând mâna dintr-a lui.

Ar fi dorit din toată inima să-și lase mâna într-a lui, dar formația ei medicală îi impunea să-l facă să rămână liniștit pentru a-și recăpăta puterile.

— Iar eu trebuie să plec să văd cum se simte contesa, spuse ea.

11 acoperi cu pătura, i-o netezi ușor peste piept, îi adresă un zâmbet larg și părăsi camera.

*

Natașa stătea în pat și bea coniac.

Costumul de călărie îi fusese înlocuit de un halat din dantelă și în momentul în care intră Cecilia, se ridică în capul oaselor.

— Ce face? Cum se simte Ivan? O să moară?

Cecilia zâmbi, având în minte imaginea vie a lui

Ivan încercând să se ridice din pat.

— Nu, contesă. Din fericire, glonțul a trecut pe lângă inimă și se pare că nu l-a vătămat prea mult. Cu puțină odihnă, se va recupera în întregime.

Paharul de coniac se clătină periculos în vreme ce Natașa se lăsă să cadă înapoi pe perne. Cecilia recuperează paharul și îl puse pe noptieră alături de sticla pe jumătate goală.

— Ah, mulțumesc, mulțumesc, murmură Natașa.

— Cred că și dumneavoastră ar trebui să vă odihniți, o sfătui Cecilia. Rămâneți aici și o să spun să vi se aducă un prânz ușor. Pentru după-amiază nu este programat nimic, credeam că vom vâna, așa că

aveți suficient timp să vă relaxați și să vă reveniți din șoc.

După ce ieși din camera Natașei, Cecilia se sprijini pentru o clipă de ușa închisă. Se simțea la fel de dezorientată ca și Natașa. Cât de mult dorea să se retragă în camera ei și să se odihnească pentru câteva ore.

În loc de asta, se îndepărtă de ușă și se duse să aranjeze ca Ivan și Natașa să primească masa la pat și să vadă dacă bucătăria poate încropi un prânz bun pentru restul musafirilor.

După aceea, se duse în camera ei și se dezbracă de costumul de călărie.

Cum oaspeții erau liniștiți în ceea ce privește sănătatea lui Ivan, prânzul decurse într-o atmosferă veselă.

Cecilia, singura femeie prezentă, plecă de la masă puțin după ora două și merse să se așeze în salon. Nu fu deloc surprinsă să vadă că niciun bărbat nu era acolo. Mai mult ca sigur că plecaseră spre sala de biliard.

La ora trei ușa salonului se deschise și apărură Ivan, palid, dar îmbrăcat în costum, cu mâna stângă atent aranjată în eșarfă.

Yuri îl însoțea protestând în limba rusitană.

Ivan răspunse în aceeași limbă, și Cecilia înțelese ușor că îi spunea să-și vadă de treburile lui.

Arătând supărat, Yuri făcu o mică plecăciune în fața Ceciliei și plecă.

— Supa a fost excelentă, îi spuse Ivan în vreme ce ea se ridică întrebându-se dacă să meargă să-l ajute să se așeze într-un fotoliu. Mi-am revenit complet.

Vorbea pe un ton calm și convingător.

— Îmi pare foarte bine să aud asta. În special pentru că se pare că toți m-au părăsit și acum sunt încântată că-mi Țineți companie.

Cecilia era îngrijorată că s-ar putea să se fi suprasolicitat, dar se simțea foarte fericită că-l are numai pentru ea măcar o dată.

Apoi, pe neașteptate, ușa salonului se deschise din nou și un valet anunță:

— Prințul Peter de Voskia, milady.

Capitolul 8

Ivan auzi numele cu uimire și furie.

Cum de îndrăzneală vărul lui să apară dintr-odată astfel!

Prințul Peter intră în salon.

Spre deosebire de Ivan, era îmbrăcat nu într-un costum rural, ci în ținută formală cu redingotă și pantaloni vârgați, ca și când participase la o întâlnire de afaceri în City – Draga mea Lady Cecilia, începu el, îndreptându-se spre ea și luându-i mâna într-ale sale. Îmi pare atât de rău că n-am reușit să mă alătur dumneavoastră mai devreme, dar după cum am explicat când mi-ați adresat amabila dumneavoastră invitație, am avut de rezolvat niște afaceri.

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, Ivan se uită spre amfitrioana sa.

Cecilia roși în timp ce îl privea pe Ivan.

— Vărul domniei voastre ne-a invitat pe mine și pe tatăl meu să luăm cina împreună în această seară, spuse ea pe o voce cumva încordată. I-am spus că este imposibil, dar i-am sugerat că poate să ni se alăture aici. Contesa mi-a spus, prințe Peter, cât de mult doriți să aplanati toate conflictele între domnia voastră și prințul Ivan și m-am gândit că această întâlnire pe ceea ce se cheamă teren neutru ar putea ajuta acest proces...

Vocea i se stinse spre sfârșitul micii ei cuvântări, și Ivan putu vedea că își regreta enorm pornirea de moment.

Ivan decise să o ajute:

— Peter, nici nu știi cât de mulțumit sunt de această dorință a ta. Nimic nu m-ar putea face mai fericit decât ca noi să ne regăsim libertatea și entuziasmul pe care le aveam când eram copii.

Peter se întoarse, și privirea-i căzu pe eșarfa lui.

— Dar ce avem aici, Ivan? Ești rănit! Un accident? Nimic serios, sper?

Odată cu prânzul, în camera lui Ivan sosise și Algy care-l informase exact ce se întâmplase.

Ivan bănuia deja că vărul lui se putea afla în spatele împușcăturii. Privindu-l acum totuși, era greu de imaginat că Peter ar fi gonit călare pe un teren de vânătoare preț de câteva mile.

— O zgârietură – nimic mai mult, răspunse acum Ivan nepăsător. Un blestemat de doctor – Lady Cecilia, îmi cer scuze pentru limbaj –, permiteți-mi să încep din nou. Bunul doctor Jenkins mi-a ordonat să port brațul în eșarfă și să nu mă obolesc prea mult.

— Înțeleg, răspunse Peter încet, examinându-l pe vărul său cu atenție. Păi, îmi pare foarte rău să aud asta.

Se uită în jurul lui.

— Cred că și N atașa e pe-aici pentru weekend?

— Se odihnește, interveni grăbit Cecilia. Ni se va alătura mai târziu. Sper că ați fost condus în camera domniei voastre, prințe Peter. Bineînțeles că ați venit cu valetul dumneavoastră?

— Într-adevăr. Am fost foarte bine întâmpinați.

Cecilia sună din clopoțel și îi întrebă dacă doreau cafea sau preferau ceai.

— Cred, un ceai englezesc ar fi delicios, spuse Peter.

— Cafea, vă rog, adăugă Ivan.

Simțindu-se atât de slăbit, nu credea că i-ar fi fost de vreun ajutor ceaiul. O cafea tare, pe de altă parte, poate că i-ar fi fost mai de folos.

Cecilia le adresă fiecăruia din ei câte un zâmbet amabil și îi spuse valetului să aducă atât cafea proaspătă, cât și ceai.

— Vă rog să-mi spuneți, se întoarse ea spre Peter, ați călătorit confortabil până aici? Îmi pare rău că nu m-ați informat cu ce tren veniți, așa încât să putem trimite o trăsură să vă întâmpine.

Ivan se așează încet și îl privi pe vărul lui cum își îndepărta poalele redingotei, așezându-se cu nonșalanță într-un fotoliu.

Era extrem de bănuitor față de stăpânirea de sine a bărbatului. Faptul că Peter însuși nu fusese pe terenul de vânatoare cu o pușcă în mână nu însemna că nu putuse să angajeze pe cineva să o facă. De fapt, era mult mai probabil.

— Trenul a fost foarte confortabil, mulțumesc, Lady Cecilia. Oricum, era în gară un fel de trăsură, înțeleg că-i spuneți „șarabană”? În orice caz, era în gară și gata să mă transporte la conacul Yarlinton!

— Da, prințe Peter, Cecilia râse în felul în care Ivan îl admirase

de atâtea ori. Acum îl făcu să scrâșnească din dinți. Bob James, birjarul, cunoaște foarte bine drumul până aici.

— Și peisajul prin care ne-a dus trenul era foarte frumos. Deși e iarnă, câmpurile arată atât de bogate. Cred că acum pământul e gata de însămânțare. Totul arată așa de fertil, nu ca țara mea unde pământul e neroditor. Voskiei îi lipsește fertilitatea Rusitaniei, și poporul nostru e nevoit să muncească foarte mult pentru a produce suficient pentru nevoile sale. Dar, am uitat, Lady Cecilia – dumneavoastră ați vizitat Voskia.

— Dar asta se petrecea vara când totul arăta foarte fertil, replică Cecilia blând. Aparențele pot fi înșelătoare.

Ivan o privi cu atenție. Voia ea prin acea remarcă să spună și altceva decât ce era evident?

— Desigur, remarcă el impasibil, sudul Rusitaniei va avea nevoie de un timp foarte îndelungat pentru a se reface după distrugerea suferită în timpul recentului nostru război.

Peter fu scutit de a fi nevoit să-l contrazică, prin sosirea Natașei – îmbrăcată într-o rochie de după-amiază din șifon bej, arăta fragilă și în același timp seducătoare.

— Ivan, exclamă ea, înaintând spre el cu ambele brațe întinse. Mi-era atât de teamă că ai murit!

Ivan reuși să-i evite mâinile.

— Natașa, spuse el cu o mică plecăciune, după cum îi explicam vărului Peter, n-a fost nimic mai mult decât o mică zgârietură.

Imediat, Natașa se întoarse.

— Prințe Peter! Ce minunat că ai putut veni! Tocmai îi spuneam lui Lady Cecilia cât de nerăbdător erai să...

— Să aplanăm toate conflictele noastre, adăugă Ivan – nu credea că mai poate suporta să asculte toate astea încă o dată.

— Exact, dragul meu, oftă Natașa, așezându-se pe o sofa și privindu-i pe rând pe amândoi ca și când ar fi dorit să vină și ei lângă ea.

Atunci, Ivan avu pentru un moment dorința nesăbuită ca el și Peter să se așeze amândoi de-o parte și de alta, lângă Natașa.

Ce-ar fi făcut ea atunci?

Ce-ar fi făcut Cecilia?

Într-o doară, se întrebă dacă ce i-o fi dat doctorul Jenkins îl făcea să aiureze puțin. Poate că era mai bine să stea liniștit deocamdată și să-și bea cafeaua.

Peter se lăsă pe spate în fotoliu și-și puse ceașca de ceai goală pe o măsuță.

— Draga mea Lady Cecilia, dumneavoastră și distinsul domniei voastre tată sunteți ce-i mai bun în această țară minunată. Nu am avut șansa, așa ca vărul meu Ivan, să-mi fac educația aici. Pentru mine, n-au existat cei trei ani de ședere relaxată la Oxford. Am fost norocos că am petrecut un an și la Viena.

— Cumva ați reușit să stăpâniți foarte bine limba engleză, prințe Peter, răspunse Cecilia cu admirație. Care a fost secretul dumneavoastră?

Natașa scoase un râs gutural.

— A fost foarte ușor, Lady Cecilia. Prințul Peter a fost crescut cu o dădăcă și o guvernantă englezoaice.

Peter dădu disprețuitor din mână.

— Dragii mei părinți erau hotărâți să beneficiaz de toate avantajele.

Îi aruncă Ceciliei o privire familiară.

— Sunt sigur, Lady Cecilia, că ați avut și dumneavoastră o dădăcă și poate o guvernantă englezoaică așa ca mine?

Ivan văzu dezgustat că el flirta cu ea.

Cecilia îi zâmbi grațios lui Peter.

— Dar bineînțeles. Dar dădaca dumneavoastră era tot atât de îngrozitoare ca a mea? Cu papucul în fiecare zi. Eram vânătă toată înainte de a împlini trei ani. Spunea că era singura cale de a crește un copilăristocrat.

La început, Ivan nu-și putu crede urechilor. Dar apoi văzu sclipirea din ochii Ceciliei și înțelese că îl tachina pe vărul lui.

Intrigat, dar amuzat, se relaxă.

— Dar bineînțeles! exclamă Peter. În fiecare seară înainte de

culcare – bătaia.

Ivan era foarte sigur că dădaca lui Peter nu făcea așa ceva.

— Și v-ați plâns mamei? Dădaca mea spunea că ar fi o lașitate dacă aș fi face-o.

Peter se aplecă în față cu seriozitate.

— La fel și a mea! Curând i-am fost recunoscător că asta mă va face un bun soldat. Și guvernanta dumneavoastră era la fel, Lady Cecilia?

— Ah, nu. Când am împlinit trei ani eram o fată bine-crescută gata să-mi citesc cărțile.

Cecilia arăta destul de serioasă, și Ivan văzu brusc în fața ochilor o imagine a ei ca fetiță, cu o față micuță, ochi imenși și o gură mare arătând absolut irezistibil.

Se mișcă în scaun și își mută mâna stângă în eșarfă pentru a se simți mai confortabil.

Natașa îi aruncă o privire surâzătoare.

— Ivan, ai avut și tu o dădacă din Anglia care te-a pregătit pentru câmpul de luptă?

— Regret, dar nu am avut.

În tăcere, Ivan își ceru iertare de la dădaca lui mult-iubită, Brown, care nu-l pocnise niciodată, dar cu toate astea, reușise să-l învețe bunele maniere.

— Poate că de asta sunteți amândoi așa de diferiți chiar dacă sunteți veri, remarcă Natașa, uitându-se adânc în ochii lui Ivan într-un fel foarte intim – aproape ca și când erau singuri în salon.

Ivan îl văzu pe Peter că-i aruncă Natașei o privire înveninată, și cu toate astea ea îi dăruie pe loc vărului lui exact același fel de privire intimă.

— Și de ce tu, prințe Peter, ești așa un diavol în război.

Vocea îi era blândă, aproape ca o pisicuță ce torcea, și Ivan îl văzu pe vărul lui cum se relaxează pe loc și îi întoarce privirea.

— Draga mea Natașa, nu știi nimic despre un soldat pe câmpul de bătaie, afirmă el.

Și chiar atunci, în acel moment tulburător, Lady Broadstairs și

Rosalind se întoarseră de la prânzul lor.

Ivan se ridică.

Bandajul îi fu imediat observat, și Rosalind se îngrijoră foarte tare în timp ce Cecilia îi explică ce se întâmplase.

Ivan văzu că Peter asculta cu mare interes.

— O împușcătură! exclamă el și se întoarse spre Ivan. Mi-ai spus că era o zgârietură.

— O zgârietură de la un glonț.

Apoi Peter fii prezentat lui Lady Broadstairs și lui Rosalind, iar conversația deveni generală.

Mai târziu, în timp ce se schimba pentru cină cu ajutorul lui Yuri, Ivan revăzu în minte tot ce se întâmplase.

Yuri era evident îngrijorat.

— Am spus că nu trebuia să coborâți, prințe, spuse el în rusitană. E prea devreme după ce ați fost rănit și ar trebui să vă odihniți. Acum nu mai aveți energie pentru nimic, nici măcar pentru a vorbi cu Yuri al dumneavoastră care e atât de necăjit de ce vi se întâmplă.

Ivan îi permise să-i lege lavaliera și zâmbi.

— Nu te mai agita atâta, Yuri. Nu rana mă îngrijorează, ci felul în care dragul meu văr pare că-i face curte lui Lady Cecilia.

— Ah, prințe, asta e într-adevăr o problemă, spuse el pe o voce înțeleghătoare. Spuneți-mi, doamna răspunde? O să o pierdeți?

Ivan râse scurt.

— Să o pierd? Yuri...

Pornirea lui Ivan de a spune că n-avea nicio intenție în ceea ce o privea pe Cecilia fu oprită de un gând extraordinar prin simplitatea lui și, după un moment, mormăi:

— Dacă Lady Cecilia se lasă ademenită de tertipurile vărului meu, e mai puțin inteligentă decât o credeam. Acum vreau să-mi mai slăbești eșarfa asta de pe braț.

Jos, Ivan se alătură restului oaspeților din salon și i se dădu un pahar de sherry.

Văzu că Peter își continua încercările de seducție a Ceciliei, care

râdea la un comentariu pe care-l făcuse el, dar Ivan sesiză o ușoară notă de neliniște în vocea ei.

Chiar pe când voia să li se alăture, intră Natașa, și Cecilia o atrase repede într-o conversație cu Peter.

Ivan se îndreptă spre Rosalind și Algy.

Tânăra părea că se împacă extrem de bine cu onorabilul Algy, și el, de data asta, părea că e mai relaxat în compania ei decât îl văzuse vreodată

Ivan cu oricare altă femeie – altele decât fetele de la cabaret.

Cina părea că nu se mai termină.

Sir Guy fu retrogradat din poziția avută lângă amfitrioană și stătea îmbufnat între Lady Broadstairs și Peter, care-i luase locul.

Ivan privea cinic cum vărul său o monopolizase pe Cecilia și din când în când îi adresa și lui câte o remarcă ce era menită a submina stima de care s-ar fi bucurat Ivan în ochii gazdei.

Văzând licărirea periculoasă din ochii Ceciliei, Ivan decise să nu-i permită lui Peter să-i distrugă orice șansă pe care ar fi putut să o aibă la câștigarea afecțiunii ei.

Când valetul încercă să-i mai toarne vin în pahar, Ivan scutură din cap.

Cecilia încuviință.

— E foarte înțelept, spuse ea pe o voce joasă.

Peter o auzi și scoase un râs scurt.

— Ivan e mereu rațional. Asta îl face foarte plicticos, pufni el provocator.

— Pe de altă parte, sunt sigură că dumneavoastră vă place să fiți nesăbuit din când în când? ripostă Cecilia.

Peter râse zgomotos.

— Oamenilor mei le place să mă vadă în acțiune, se lăudă el.

— Aș putea să sugerez, îl întrerupse brusc Sir Guy, că nesăbuița a fost cauza pentru care Voskia a pierdut campania împotriva Rusitaniei?

Era atât de contrar firii sale de obicei extrem de conservatoare, încât toată masa amuți.

Peter se făcu roșu, dar înainte de a putea răspunde, Cecilia spuse cu hotărâre:

— Sunt sigură, Guy, că prințul Peter va fi bucuros să-ți explice complexitatea acestui conflict.

Guy se crispă, dar Cecilia îi susținu privirea.

Dregându-și glasul, Guy spuse:

— Bineînțeles că voiam doar să-mi exprim interesul pentru un război care a fost atât de greu de înțeles din... din punctul nostru de vedere.

Ivan se uită curios spre Peter.

Se va simți stânjenit și va schimba subiectul cu unul care să-i șifoneze mai puțin reputația?

Nu, se pare că Peter fu fericit să enumere detalii complicate din tratat, disputele privind granița, rivalitățile comerciale și înfruntările ce se regăseau până în secolul trecut.

Cecilia îi zâmbi lui Ivan.

— Pot oare să cred că sunteți cu adevărat veri? murmură ea cu o voce și mai joasă.

Ivan zâmbi și, în ciuda durerii din piept și de umăr cauzate de abandonarea eșarfei care l-ar fi pus în poziția umilitoare de a trebui să i se taie mâncarea, se simți mai fericit decât fusese de câțva timp.

Făcu o grimasă către Cecilia.

— Nici nu știți cât de ușurat mă simt după comentariul dumneavoastră, răspunse el, hotărând că orice altă conversație pe această temă ar putea fi primejdioasă.

Pot să vă fac un compliment legat de bucătarul dumneavoastră? spuse el schimbând vorba. Friptura asta e minunată.

— Vacă de la propria noastră fermă, răspunse Cecilia veselă. Spuneți-mi care e situația agriculturii în Rusitania?

În scurt timp, Ivan se lansă în discuție, bombardând-o cu nesfârșite statistici despre multiplele reforme pe care le făcea în cultivarea pământului din țara sa.

Apoi se opri brusc.

— Probabil că este insuportabil de plictisitor pentru

dumneavoastră și îmi cer iertare.

— Dragul meu prinț, eu v-am întrebat și nu, nu m-am plictisit. Eu și tata avem un interes deosebit în privința domeniului Yarlinton. Nu numai în ceea ce privește ferma, dar multe dintre reformele pe care le-ați menționat au fost deja aplicate și aici.

— Lui Ivan îi place să se creadă un om de știință, interveni dintr-odată Peter din capătul celălalt al mesei. Dar nu este! V-a povestit din întâmplare cum a aruncat în aer biroul tatălui său?

Ivan râse, pentru că era o poveste veche.

— Tata a făcut greșeala să-mi dea o trusă de chimie drept cadou de Crăciun. Din nefericire, eram mult mai interesat să citesc atent instrucțiunile – a fost o explozie și niște mirosuri foarte neplăcute. Mama s-a făcut foc de supărare.

— Și pagubele? întrebă Cecilia amuzată.

— Am distrus o masă și cămașa cu care eram îmbrăcat – nimic serios. Cred că-mi amintesc, Peter, că ne-a distrat pe amândoi explozia și dezordinea.

Peter râse și, pentru un moment, amândoi erau parcă din nou copii.

Nu mult după aceea, Cecilia se ridică și le luă pe doamne spre salon, fără îndoială pentru o bârfă, înainte ca domnii să li se alăture.

Ivan se duse cu ceilalți spre locul unde stătea contele pentru un pahar de Porto și un trabuc.

Ivan observase că Peter, căruia personalul atent îi umpluse des paharul cu vin, ataca cu același entuziasm și vinul de Porto – pentru un moment fu îngrozit că vărul lui ar putea să se întindă peste masă și să înșface carafa cu vin în loc să o lase să circule în jurul mesei.

De mulți ani, Ivan nu se mai aflase în imediata apropiere a lui Peter și era sincer șocat de lipsa lui de educație.

Contele păru că-și dă seama că se afla pe un teren minat. Se concentrează deci să-l atragă pe Sir Guy într-o discuție despre ambițiile lui parlamentare, apoi îl puse pe Algy să istorisească vreo câteva povești amuzante și picante de la music-hall și apoi îi permise și lui Peter să adauge povești de-ale sale ce erau de un gust mult mai îndoielnic.

În curând, contele se ridică.

— Domnilor, haideți să ne alăturăm doamnelor.

Între timp, în salon, Rosalind interpreta încă unul dintre cântecele sale dulci.

Peter bătu din palme când cântecul se sfârși.

— Încântător, absolut încântător! strigă el.

Ivan o văzu pe Natașa stând foarte aproape de pian.

În momentul în care Rosalind termină, își îndreaptă privirea spre Cecilia care sugeră pe loc:

— Sunt sigură că am aprecia cu toții încă o interpretare strălucitoare a contesei.

Natașa aproape că o îmbrânci pe cealaltă fată de pe scaunul de la pian și apoi se așează, îndoindu-și degetele într-o manieră afectată.

Ivan îl văzu pe Algy cum o conduce pe Rosalind până la un scaun. Aveau capetele apropiate când Natașa se aruncă asupra claviaturii pentru o altă piesă de virtuozitate.

— Bravo! strigă Peter când piesa se sfârși. Acum, dragă Lady Cecilia, putem să vă auzim și pe dumneavoastră cântând?

Ea îl privi, și el înțelese tresărind de bucurie că își amintea concertul lor oferit cu o seară înainte și regreta că în seara asta nu putea să țină vioara în mână.

— Da, draga mea, aprobă contele, te rog, cântă-mi favorita. Fier Elise.

Cecilia se ridică, și Natașa îi făcu loc la pian fără tragere de inimă.

Atacă imediat piesa lirică a lui Beethoven.

Ascultând absorbit, Ivan se întreba cine fusese Elise. Dacă ar fi să se călăuzească după muzică, probabil că Elise era atractivă, fermecătoare și plină de personalitate. Putea ea să aibă același caracter și inteligență arătate de interpreta de acum?

Cecilia arăta încântător într-o rochie de o croială superbă din mătase în culoarea intensă a șampaniei, singura bijuterie fiind cerceii fini din perle prinși în urechi.

Contrastul cu Natașa îmbrăcată într-o rochie de tafta neagră, cu

un colier pe care i-l dăruise Ivan la începutul relației lor și cu diamante în urechi, nu putea fi mai frapant.

Pe când se auziră ultimele note scrise de Beethoven, izbucniră aplauze puternice și strigăte de bis.

— A fost prea scurt, strigă Guy.

Cecilia se uită spre Rosalind cu o întrebare în ochi, dar Rosalind scutură din cap.

— Ei bine, atunci ce ziceți de un rondo de Mozart?

Cu o privire poznașă aruncată de jur-împrejur prin încăpere, Cecilia începu redarea spumoasă a unei piese vioaie ce nu putea fi mai contrastantă cu cea de Beethoven.

Rondoul era destul de scurt – mult prea scurt pentru Ivan.

Cugetă că putea să o asculte întreaga noapte pe amfitrioană cântând. Sentimentele sale puternice pentru muzică se potriveau cu ale lui și spera că nu va trece mult timp până ce va fi capabil să interpreteze un alt duet cu Cecilia.

A urmat încă un cântec frumos al lui Guy și curând după aceea începură să se retragă la culcare.

Natașa îi făcu semn lui Ivan.

— Te rog, trebuie să-ți vorbesc, îi șopti ea.

Decoltage-ul ei era îndrăzneț de adânc, pielea ei ca laptele și rotunjimile voluptuoase, o invitație fățișă.

Ivan intră pe loc în alertă.

— Este necesar? Întrebă el scurt.

Spre groaza lui, ei îi apărură lacrimi în ochi.

— Te rog, îl imploră ea, de data asta fără vreun subterfugiu. Vino în camera alăturată.

Asta fu prea mult pentru Ivan.

Nu avea încredere în Natașa.

Nu era niciun valet de serviciu în hol, așa încât o conduse înspre terasă, ce oferea o oarecare intimitate fără ca el să poată fi surprins nepregătit de vreo încercare de seducție din partea Natașei.

— Am fost atât de șocată de ce s-a întâmplat azi-dimineață, începu ea vorbind în rusitană. Nu încerca deloc să-și șteargă lacrimile.

Sper că nu crezi că aş fi fost în vreun fel implicată?

Ivan rămase nemişcat.

— Ce zici de iubitul meu văr, Peter? Poţi să juri că n-a avut nimic de-a face cu împuşcătura?

Nataşei îi apărură alte lacrimi în ochi şi începu să tremure.

Ivan aştepta...

Se auzi un ţipăt din salon.

Parcă era al Ceciliei şi fu urmat de un zgomot de sticlă spartă.

Ivan alergă în salon.

Peter o ţintuise pe Cecilia pe speteaza unei canapele.

Era evident că avusese loc o luptă, o masă cu statuete de porţelan şi miniaturi fusese răsturnată.

Peter încerca să-şi sărute gazda.

Ea îl lovea cu picioarele mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, zădărnicipu-i încercările.

— Te-ai jucat cu mine toată seara, gâfâia Peter spre ea. O să fii a mea!

Ivan se repezi spre ei şi îl trase de acolo, mulţumindu-i cerului că nu avea nimic la mâna dreaptă.

Şi-o duse spre spate şi îl doborî pe Peter la pământ.

— Javră infamă ce eşti! tună el.

Se auzi un fâşâit agitat de tafta neagră şi Nataşa se aruncă lângă prinţul lovit.

— Cum îndrăzneşti, nu vezi că e beat? îi aruncă ea lui Ivan şi foarte grijulie încercă să-l ajute pe Peter să se ridice.

Ivan se întoarse spre Cecilia.

— Bestia asta v-a rănit? întrebă el cu blândeţe.

Se vedea pe faţa ei că era ofensată, dar nu-i era deloc frică.

— Nu, aţi venit tocmai la timp. Mulţumesc, spuse ea pe o voce tremurândă.

— N-ar fi trebuit să vă las cu idiotul ăsta. Chiar nu mi-am dat seama că toţi ceilalţi urcaseră.

Din locul unde stătea el şi cu Nataşa, nu se vedea scara.

— Tocmai voiam să mă retrag când el... Ei bine, singurul cuvânt

pe care-l pot spune este că a sărit pe mine.

— Ești o ușuratică fără inimă, ți-pă Natașa la Cecilia, cu o expresie de ură pe față.

Niciodată până atunci Ivan nu văzuse latura aceasta a Natașei și își dădu seama brusc că era o femeie extrem de periculoasă.

Capitolul 9

Cecilia se uită Spre masca de ură de pe chipul Natașei și simți că-i era într-adevăr frică. Se mișcă mai aproape de Ivan și simți cum o mână protectoare îi cuprinse umerii.

Ochii Natașei se îngustară pe când mârâi:

— Să nu crezi că vei reuși acolo, draga mea! Prea multe au încercat și au dat greș.

Peter gemu și se ridică în capul oaselor și imediat Natașa își reluă încercările de a-l ajuta să se ridice în picioare.

— Trebuie să plecăm din casa asta, strigă ea. Și trebuie să plecăm acum!

Cecilia nu dorea nimic mai mult decât să-i vadă plecați pe acești oaspeți mai mult decât nedorți, dar chiar așa stând lucrurile, în calitate de gazdă se simți obligată de onoare să spună:

— Atât de târziu? Vă rog, nu fiți ridicolă! În afară de faptul că nu există niciun tren până mâine-dimineață, veți stârni doar bârfe. Și nu în ce mă privește pe mine și pe tatăl meu, ci legate de dumneavoastră.

Își îndreptă încet spatele, având încă brațul lui Ivan pe după umeri, și imediat se simți liniștită și tristă.

— Voi aranja ca o trăsură să vă ducă la gară mâine-dimineață. După incidentul în care a fost implicat prințul Peter, nimeni nu va fi mirat dacă vizita se va sfârși mai devreme decât era de așteptat.

Peter reuși să se ridice și lângă ochiul stâng începuse să se vadă urmele unei vânătăi mari acolo unde îl lovise pumnul lui Ivan. Până dimineață va avea un ochi vânăt – așa-i trebuie, se gândi Cecilia.

— Noapte bună, spuse ea cu fermitate.

Natașa îl luă pe Peter de braț și îl conduse cu hotărâre spre ușă. Niciunul nu spuse „noapte bună”.

Cecilia se întoarse spre Ivan care stătea absent frecându-și

pumnul.

— V-ați rănit? Întrebă ea blând. Nu trebuia să faceți asta.

— A meritat-o.

— Știu și sunt bucuroasă că a primit ce-a meritat, dar mă tem că poate v-ați deschis rana – a fost o lovitură foarte puternică.

Ivan privi în interiorul jachetei sale. Eșarfa nu-i fusese înlocuită după prânz și stătea agățată de buzunar.

— Nu se vede sânge, declară el liniștitor.

Cecilia luă capătul eșarfei, o scoase din buzunar și, ridicându-se pe vârfuri, i-o trecu pe după gât apoi îi aranjă mâna în ea.

— Poftim, spuse ea încercând să se uite la rezultat cu un ochi profesional.

— Sunteți sigură că vă simțiți bine? o întrebă Ivan din nou. Arătați foarte îmbujorată.

Cecilia fu cât pe-aici să spună că n-avea de-a face cu atacul lui Peter, dar în loc de asta, oftă.

— A fost o seară de pomină. Mă simt într-adevăr puțin vinovată. S-ar putea spune că eu l-am incitat – chiar dacă puțin.

— Prostii! Ați fost o gazdă perfectă având de-a face cu cel mai dezagreabil oaspete.

— E ciudat. Când eu și tata l-am întâlnit pe prințul Peter la expoziția de la ambasada Voskiei, a fost fermecător. Cu toate acestea, în seara asta părea că e cu totul altă persoană.

Cecilia simți cum o cuprindea șocul. Se așeză pe un fotoliu și își puse o mână pe cap.

Imediat, Ivan se apropie de ea cu un pahar în mână.

— Am găsit o carafă cu coniac pe-aici, arată el cu mâna înspre masă. Beți, cred că aveți nevoie.

Cecilia luă paharul recunoscătoare și bău, simțind cum căldura lichidului tare îi încălzea corpul.

Ivan își trase un fotoliu mai aproape, se așeză în fața ei și îi luă mâna liberă într-ale lui.

Îi plăcea atingerea lui – avea același efect de încurajare precum coniacul.

Lăsa jos paharul gol și își puse mâna deasupra mâinilor lor unite – era ca și cum putea să-i simtă inima cum îi bate prin mână.

— Ivan? spuse ea în cele din urmă, chemându-l prima dată pe nume, familiar.

El își ridică încet privirea de la mâinile lor, și ea fu îngrozită de nefericirea profundă ce i se oglindea pe față.

— Ți-am adus primejdie în viață, rosti el încet. Nu sunt sigur cum, dar știu că așa e. Aș face orice să o pot înlătura.

Ea își mișcă degetul mare, mângâindu-i mâna ce io ținea pe a ei.

Voia așa de mult să-i atingă părul negru și să-i alunge durerea din ochi.

— De unde vine primejdia? întrebă ea șoptit. De la prințul Peter?

El îi dădu drumul la mână atât de brusc, încât ei îi veni aproape să țipe, simțământul pierderii fiind atât de puternic.

Prințul se ridică în picioare și începu să se plimbe prin salon, rearanjând masa care căzuse, dar lăsând bibelourile pe covorul de Aubusson.

— Sunt aproape sigur că este Peter. Ce nu pot înțelege e dacă eu sunt ținta sau dumneata. La prima vedere eu sunt. Dar există și o mare posibilitate să fii dumneata. Dacă n-aș fi călărit în galop și n-aș fi sărit gardul ăla într-un fel așa de aiurit – mă tem că fost doar ca să-mi dau aere –, glonțul ăla te-ar fi nimerit pe dumneata. Erăi ținta cea mai vizibilă, Cecilia. Dacă era să mă fi urmărit pe mine, ar fi avut alte ocazii mai prielnice.

Continuă să străbată încăperea cu pași mari.

— Ce nu pot înțelege e de ce.

— Mie mi se pare mult mai probabil ca prințul Peter să vrea să te elimine pe dumneata.

— Indiferent dacă sunt eu sau nu, nu-mi pot permite riscul ca pentru un motiv sau altul să vrea să te omoare.

Ivan se opri în dreptul focului ce mocnea și se uită direct la ea, cu o față împietrită.

— Așa că trebuie să pun capăt prieteniei noastre.

— Nu! Ea nu se pună abține. Nu poți face asta!

Fața lui se relaxă.

— Ai regreta așa de mult?

Ea își recăpătă controlul – nu era momentul să-i spună lui Ivan că-l iubea mai mult decât orice pe lume.

Și până la urmă, era fata mamei și mama ei nici n-ar fi visat să-i spună vreunui bărbat că-l iubește până ce el nu i-ar fi declarat mai întâi dragostea.

— De când ne-am întâlnit la acea recepție, simt că am ajuns să te cunosc foarte bine, spuse ea cu grijă, în special când am cântat aseară Bach împreună.

El se mișcă, și ea știe că și el gândea la unison cu ea.

— Vărul dumitale, prințul Peter, continuă ea, a făcut destul rău în seara asta fără ca dumneata să fi imaginat un scenariu de posibile amenințări la viața mea. Înțeleg primejdia ce te amenință și te implor să iei orice măsură vei considera necesară pentru a te păzi. Dar nu pot găsi niciun motiv de a curma o prietenie ce ne face amândurora – sper că nu presupun prea mult – atâta plăcere.

El se apropie și îi prinse încă o dată mâna într-a lui, apoi o ridică și îi sărută degetele.

— Ești cea mai rațională și inteligentă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, murmură el cu privirea ațintită într-a ei.

Cecilia închise ochii și simți în acele cuvinte cum toate speranțele i se năruie.

Niciun bărbat îndrăgostit de o femeie nu i-ar spune vreodată că e rațională și inteligentă!

Își retrase mâna.

— Nu mai spune nimic.

— O să plec spre Londra cât de repede pot și apoi o să-mi planific înapoierea în Rusitania. Am lipsit prea mult.

— Intenționezi să prinzi același tren cu prințul Peter și contesa Natașa? Asta ar aranja prea bine lucrurile pentru ei. Trenurile sunt foarte periculoase. O scurtă deschidere a ușii și un brânci la momentul potrivit ar însemna adio pentru conducătorul Rusitaniei...

Era conștientă de modul în care el o privea.

— La ora cinci dimineața, trece pe aici un tren de transport al laptelui. Dacă vrei, pot să te conduc la gară cu cabrioleta și după aceea nimeni nu va ști cum ai plecat.

— Grăjdarii?

— O să mă întorc cu cabrioleta și o să bag repede calul în grajd înainte să-și dea seama cineva.

Ivan se uită la ea un timp îndelungat, apoi încuviință dând din cap.

— Are sens ce spui, murmură el în final. Hai să dormim cât mai apucăm.

Urcând scările, îi arată lui Ivan ușa laterală unde îl va aștepta cu cabrioleta.

*

Cecilia se duse la culcare, dar îi fu imposibil să adoarmă.

Evenimentele din ultimele două zile i se învălmășeau în minte.

Nimic nu părea să aibă sens și singurul fapt de care era pe deplin sigură era că-l iubea pe Ivan mai mult ca oricând.

Apoi își dădu seama că mai era ceva – Ivan n-o iubea, iar ultimul adevăr cu care se confrunta era că, în curând, el va dispărea din viața ei lăsând-o total pustiită.

La ora trei și jumătate se ridică din pat, își puse o fustă și o jachetă veche, mai luă un șal gros, aprinse un felinar și se strecură încet afară din casă spre grajduri.

Acolo găsi poneiul și în lumina slabă a felinarului îl înhărmă la cabrioletă, dar pentru că avea mâinile reci, strânsul hamurilor se făcu încet și cu greutate.

În sfârșit reuși. Apoi tăie un sac vechi și, folosind sfoară, legă bucățile de sac în jurul copitelor poneiului.

Merse lângă ponei vorbindu-i pe o voce joasă. Încet, străbătură curtea grajdului făcând foarte puțin zgomot și apoi îl conduse spre poarta laterală.

Ivan o aștepta deja. Avea cu el vioara și un sac de voiaj.

Murmurând un salut, Cecilia se urcă pe locul vizitiului.

Ivan își puse cu grijă bagajele în cabrioletă și se urcă alături de ea. Nu purta eșarfa și ca răspuns la întrebarea ei îi spuse că umărul era bine.

Noaptea era limpede ca sticla și lumina lunii era suficientă să le arate calea.

Peisajul era învăluit de mister, și Cecilia simți că îi înconjoară pericolul, fiind fericită să știe că alături îi stă puterea de nădejde a lui Ivan.

Gândul că va trebui să-și ia rămas-bun la gară era mai mult decât putea îndura.

— Siguranța dumitale este totul pentru mine, spuse Ivan dintr-odată pe când poneiul tropăia pe drum. Dacă am demonstra că nu mai există niciun fel de prietenie între noi, atunci cred că pericolul ar fi îndepărtat. Dacă ne întoarcem la Yarlinton am putea juca scena unei confruntări aprige în fața tuturor.

— Dar în acest caz ar trebui să pleci cu același tren cu vărul dumitale și cu contesa, răspunse Cecilia înspăimântată de idee.

Era atât de sigură că Ivan era cel amenințat și nu ea.

— La naiba, trebuie să existe un mod în care să spunem lumii întregi că nu ai nicio legătură cu mine, izbucni el.

Ea își dădu seama că, indiferent ce ar fi zis, Ivan era ferm convins că prietenia lui o punea pe ea în pericol.

După ce se gândi un moment, sugeră:

— Dacă crezi că e într-adevăr necesar, ce-ar fi dacă aș spune că am fost supărată pe dumneata pentru că l-ai lovit pe prințul Peter? Că nu era nevoie să acționezi într-un mod așa de sălbatic? După aceea, am avut o ceartă și eu ți-am spus că nu vreau să te mai văd vreodată. În această dimineață găsesc un bilet spunând că nu mai poți rămâne sub același acoperiș cu mine nici măcar un minut și că ai hotărât să pleci pe jos la gară să prinzi trenul. Ce zici de planul ăsta?

— Perfect, spuse el cu admirație în glas.

Lauda lui nu-i oferì nicio satisfacție.

Apăru gara și Cecilia trase cabrioleta de-o parte.

— Șeful gării locuiește într-o căsuță acolo, îi spuse ea încet. Să

cobori repede și să arăți ca și când de-abia ai ajuns aici. Ai putea spune ceva în acest sens când va ieși din casă pentru a întâmpina trenul. S-ar putea ca prințul Peter să-l întrebe dacă te-a văzut.

Pentru o clipă, Ivan nu spuse nimic – stătea doar lângă Cecilia pe scaunul vizitiului.

Era ca și cum nu s-ar fi îndurat să plece de lângă ea, și Cecilia își dorea din toată inima să-l poată duce înapoi la Yarlinton.

Un nor acoperi luna, și întunericul îi învălui.

— Trebuie să pleci, șopti ea cu inima zdrobită.

Ivan sări jos și își luă vioara și sacul. În întuneric, fața îi era de nepătruns.

— Ai grijă la întoarcere, Cecilia, murmură el. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

Suna așa de definitiv.

— Desigur trebuie să ne mai întâlnim înainte de a pleca, nu-i așa? stăruie ea. Sunt sigură că nu ne va pune pe niciunul din noi în pericol dacă vei face o vizită la reședința Beaumont. Până la urmă, ar fi doar o chestiune de curtoazie dacă îți vei lua rămas-bun măcar de la tata dacă nu și de la mine.

Se auzi un râs ușor din întuneric.

— Toujours politesse, spuse el cu o notă de ironie în voce. Cred că-mi va fi imposibil să plec fără a vă vizita. Și acum pleacă repede.

Ceva în vocea lui păru că se frânge.

Plesni poneiul pe coaste și, speriat, acesta o luă la trap.

Cecilia privi în urmă, dar tot ce putu să vadă fu o umbră înaltă cu puțin mai întunecată decât umbrele din jurul ei.

Nu putea să facă nimic altceva.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, lăsă poneiul să găsească drumul spre casă și, câteva minute mai târziu, crezu că aude zgomotul unui tren.

Cumva, Cecilia reuși să ducă poneiul și cabrioleta la loc exact înainte ca primul dintre grăjdari să vină la muncă și speră că aceasta nu-și va da seama că poneiul fusese pus la treabă.

Înapoi în camera ei, Cecilia se dezbracă și se băgă în pat.

Înăbușindu-și suspinele, încercă zadarnic să adoarmă.

*

Când Mary, camerista ei, îi aduse ceaiul de dimineață, își motivă înfățișarea spunând că se alesese cu o răceală puternică.

Grăbită, se îmbracă și apoi mângăli un bilet, îl puse într-un plic și își scrisese numele pe el.

La parter, dădu instrucțiuni ca o trăsură să-i ducă pe Peter și pe Natașa la gară.

Contele plecase pentru o plimbare călare dis-de-dimineață și niciunul dintre oaspeți nu-și făcuse apariția în salonul pentru micul dejun. Atât Peter, cât și Natașa ceruseră ca mâncarea – cafea și cornuri – să le fie aduse în camerele lor.

Cecilia își luă micul dejun singură, apoi urcă în camera ei.

Când crezu că e momentul potrivit, ieși din nou din budoar.

Mergând în capul scărilor îi văzu pe Peter și pe Natașa așteptând în hol îmbrăcați în haine de călătorie. Stăteau în capetele opuse ale șemineului și păreau ca și când nu voiau să aibă de-a face unul cu celălalt.

Cecilia se opri în capul scărilor.

Apoi rupse plicul pe care-l avea cu ea, citi biletul aflat înăuntru și scoase o exclamație puternică de supărare.

Atât Peter, cât și Natașa își ridicară privirile către ea.

Mototoli scrisoarea și plicul în mână și coborî scările cu pași furioși.

Peter purta un chipiu militar tras pe un ochi, dar nu reușise să-și acopere vânătaia.

Natașa îmbrăcată cu o capă de nurcă și cu o pălărie asortată, înaintă.

— Lady Cecilia, bună dimineața. Iată-ne gata de plecare.

Cecilia se uită la ceasul din hol.

— Trăsura va fi aici într-o jumătate de oră. Nu doriți să așteptați în salonul de zi?

Acolo, Algy și Sir Guy își luau micul dejun și se ridicară când Cecilia îi conduse înăuntru pe oaspeții gata de plecare.

Natașa se uită în jur.

— Prințul Ivan nu e cu dumneavoastră?

— Nu l-am văzut, răspunse Algy.

— Nu de noaptea trecută, adăugă Guy.

— Poate că se simte obosit după ziua de ieri, spuse Natașa. O să mă duc la el în cameră să-mi iau rămas-bun.

Peter făcu niște remarci disprețuitoare în felul său.

Cecilia scoase încă un zgomot furios.

— S-ar părea că prințul Ivan a plecat.

Se apropie de șemineu și aruncă scrisoarea mototolită în foc.

— Era un bilet în care spunea că nu mai poate să rămână sub același acoperiș cu mine nici măcar o clipă.

— De ce? bâigui Algy.

Guy continuă să mănânce kedgerie în vreme ce ea se așeză cu greu la masă.

— Ne-am certat îngrozitor seara trecută...

— După ce noi ne-am retras? întrebă Natașa cu aviditate.

— I-am spus că n-ar fi trebuit să-l lovească pe prințul Peter.

Algy și Guy se uitară la Peter care stătea lângă fereastră ca și când încerca se facă nevăzut. Trebuise să-și scoată chipiul, și vânătaia se vedea în toată splendoarea.

— Ei bravo! exclamă Algy.

— Nu fi grosolan, Algy, te rog, îl certă Cecilia cu demnitate. I-am spus prințului Ivan că poate vărul lui a interpretat greșit purtarea mea, că poate fiind străin, n-a înțeles umorul englezesc. Cu siguranță că prințul Ivan nu l-a înțeles. M-a făcut nerușinată și, ah, dar nu-i nevoie să înșirui toate apelativele pe care ni le-am aruncat unul altuia. Eîntradevăr arogant, nu-i așa? o întrebă pe Natașa.

— Dragă Lady Cecilia – am încercat să vă avertizez.

Natașa arăta ca o pisică încântată care a găsit oala cu smântână.

— Dar unde să fi plecat? se întrebă ea.

— E ridicol și caracteristic, strigă Cecilia pe o voce agasată. Biletul spunea că a plecat pe jos spre gară și va lua primul tren care oprește acolo.

Cecilia sări deodată în picioare.

— Ah, Doamne, mă întreb dacă s-a gândit la valetul lui și la bagaje. Mă duc să văd dacă Yuri i-a împachetat hainele. Poate să plece cu trenul dumneavoastră. Algy, oferă-le contesei și prințului Peter ceva pentru micul dejun.

Într-o jumătate de oră, totul fu organizat și Cecilia le făcu semne de adio lui Peter, Natașei și lui Yuri cu o mare ușurare.

După aceea, o cuprinse disperarea.

*

Odată întoarsă la Londra, Cecilia se afundă în munca ei de la clinică.

Era singurul lucru ce-i putea ține mintea ocupată astfel încât să nu se mai gândească la ce pierduse.

Se agăța de gândul că Ivan promisese să vină să-și ia rămas-bun înainte de a părăsi Anglia.

În vreme ce zilele treceau fără ca el să vină, Cecilia se întreba cu amărăciune dacă el avea de gând să o ceară pe Rosalind de soție înainte de a se întoarce în Rusitania.

La cinci zile după întoarcerea la Londra, contele reveni acasă de la minister și o întrebă:

— N-ai să ghicești cine a venit să mă vadă azi.

— Nu-mi vine nimeni în minte, tată, răspunse

Cecilia pe un ton neobișnuit de ascutit.

Nu dorea să fie necăjită.

— Prințul Ivan! Ei, iată că am reușit să te surprind, nu-i așa?

Tatăl ei se așează în fotoliul favorit.

Cecilia îngheță.

Se dusesse Ivan să-și ia rămas-bun de la tatăl ei și nu de la ea?

— Se întoarce în Rusitania? îl întrebă Cecilia încercând să-și țină sub control vocea tremurândă.

Contele păru că nu bagă de seamă.

— Dorea să mă consulte în legătură cu grafitul. Trebuia să avem o discuție despre asta când eram la țară. Draga mea, încă nu înțeleg de ce a trebuit el să plece așa de brusc. Credeam că voi doi vă împăcați așa

de bine. Adică, nu că aş fi crezut să fie o ceartă de îndrăgostiţi sau aşa ceva.

Cecilia strânse din dinţi şi rămase tăcută.

— În orice caz, s-a scuzat în modul cel mai resemnat cu putinţă că a trebuit să plece şi mi-a spus că în ultimele şapte zile a întreprins un studiu aprofundat pe tema zăcămintelor de minereuri. Se pare că în clipa când se va întoarce în Rusitania se va apuca de exploatarea lor. Voia să ştie ce informaţii am eu pe tema grafitului.

— Şi-a revenit Ivan, adică prinţul Ivan am vrut să zic, de pe urma rănii de glonţ, papa?

— Spunea că da, şi arăta sănătos. Robusteţea bărbatului ăstuia e uimitoare.

— A spus când va pleca spre Rusitania?

— Cred că pe la sfârşitul săptămânii. Ascultă, mă bucur că n-avem niciun angajament pentru seara asta, a fost un frig cumplit toată ziua. Acum s-a mai muiat puţin şi nu m-ar mira să ningă.

*

Contele avu dreptate.

Când Cecilia se trezi a doua zi de dimineaţă, o aştepta o lume albă.

— Doar nu vrei să ieşi? Întrebă uimit tatăl ei, văzând-o pe fiica lui punându-şi cizmele de cauciuc din hol.

Era îmbrăcată într-o haină groasă cu o eşarfă peste pălărie. Într-un coş lângă ea, era un mic pachet.

— Cred că trebuie. Am luat medicamentele astea târziu ieri şi dispensarul are mare nevoie de ele.

— Atunci, te rog trimite pe altcineva cu ele, pentru numele lui Dumnezeu. Am înţeles că sub zăpadă este gheaţă şi e mult prea periculos să ieşi cu trăsura.

— Am să merg pe jos, spuse Cecilia hotărâtă.

— Să mergi pe jos!

— Nu-mi va lua mai mult de o oră, dar să nu mă aştepţi să ajung acasă decât după-amiază târziu, va fi lipsă de personal şi va fi nevoie de mine.

— Aș veni și eu cu tine, dar Lord Lonsdale a spus că va trece azi pe aici. Dacă va reuși sau nu, asta nu știe nimeni, dar onoarea mă obligă să stau să-l aștept. Haide, draga mea, fii înțelegătoare!

Nimic din ce ar fi spus contele nu putea să o convingă pe Cecilia să nu plece sau să ia pe cineva cu ea, astfel că o urmări neajutorat cum părăsea casa.

Mersul era într-adevăr riscant. De mai multe ori, Cecilia își regretă decizia când alunecă și fu nevoită să-și târșăie picioarele pe caldarâmul înghețat.

Circulația părea că se oprișe. Doar căruțele ce cărau mărfuri, trase de cai masivi de țară, traversau cu băgare de seamă străzile înghețate și acoperite de zăpadă.

Cu toate astea, odată ajunsă la clinică, Cecilia fu foarte mulțumită de efortul făcut pentru a se duce acolo.

Urmară câteva ore de muncă concentrată pentru că veniră mulți pacienți cu membre fracturate de la căderi pe drumurile înghețate și pe lângă asta și bolile obișnuite aveau nevoie de atenție, iar noul lor doctor nu putuse să ajungă.

În timp ce Cecilia controla glezna vătămată a unui băietan și decise că nu era ruptă, ci suferise doar o luxație urâtă, simți un curent de aer rece.

— Vă rog, cineva să închidă ușa aia, strigă ea supărată. Trebuie să încercăm să menținem căldură aici.

Ușa fu închisă fără vreun comentariu.

Cecilia ridică privirea și în pragul ușii îl văzu pe prințul Ivan de Rusitania.

Tot ce fu în stare să facă era să se uite ținută la el.

— Pot să te ajut? se oferă el, înaintând spre ea și dându-și jos mantaua militară grea.

— Ce faci aici, Ivan?

— Am trecut pe la reședința Beaumont să te văd și mi s-a spus că ai plecat spre dispensar. Contele era cât pe-acum să trimită pe cineva să te aducă acasă, dar am spus că merg eu, așa că tatăl tău mi-a dat indicații cum să ajung. Vremea e groaznică afară.

Cecilia râse cu putere, și pacientul ei, care-i privise cu interes pe amândoi, râse și el.

— Poți să-mi dai bandajul ăla, sugeră ea în timp ce, fără să vrea, simți cum o inundă o bucurie fără de seamăn.

Câteva minute mai târziu, băietanul era bandajat, i se dădu o pereche de cârje și instrucțiuni să fie atent. La plecare, le aruncă un rânjel obraznic. Cecilia se ridică și își întinse spatele.

— Slavă cerului că a fost ultimul pacient. Restul pot să las în seama personalului care e aici.

— Excelent, în acest caz, hai să plecăm! Vom fi norocoși dacă o să ne putem înapoia înainte de lăsarea întunericului.

Ivan îi ținu haina și apoi se îmbrăcă și el cu mantaua.

Cecilia spuse la revedere personalului dispensarului și putu simți cum priviri curioase îi însoțeau pe ea și pe Ivan pe când se îndepărtau.

— N-o să pot explica niciodată apariția ta, murmură ea.

— Cred că pot să sugerez un motiv pe care să-l poți oferi, spuse el în timp ce începură să meargă prin noul strat de zăpadă proaspătă ce transformase vechile clădiri posomorâte într-o lume magică de poveste.

Vocea îi suna încordată.

— Un motiv? Îl întrebă ea și dintr-odată i se făcu frică. Ce fel de motiv?

Capitolul 10

Ivan o însoți preț de câteva minute în tăcere.

Sentimentul Ceciliei de iminentă apariție a unui dezastru crescuse.

Singura ei consolare era că simțea atingerea mâinii lui susținând-o de cot.

— M-am gândit foarte mult de când ne-am despărțit la gară, începu Ivan în cele din urmă.

Cecilia trase aer în piept, pregătindu-se să-l audă spunând că va trebui să plece în Rusitania și că nu-l va mai vedea niciodată.

Apoi trebui să se țină de brațul lui pentru că-și pierdu echilibrul pe o porțiune cu gheață.

Brațele lui puternice o ajutară să-și recapete echilibrul, apoi îi puse brațul sub al lui pentru a-i oferi susținere, și Cecilia se sprijini de el.

Era ca și cum ar fi simțit vigoarea lui cuprinzând-o și asta îi încălzi sufletul.

— După cum bine știi, continuă Ivan în vreme ce mergeau atenți prin troienele de zăpadă, eram sigur că în spatele încercărilor de asasinat la care am fost supuși se află vărul meu Peter. Totuși, bănuiesc că nu ți-am spus că în Paris am fost atacat și cred că tot el se află în spatele acestui atac.

Pentru un moment tăcu, parcă punându-și gândurile în ordine, apoi continuă:

— Când mi-a venit prima dată ideea că dumneata, draga mea Cecilia, s-ar putea să fi ținta acestor atacuri, am încercat să o ignor pentru că nu puteam să mă gândesc la niciun motiv pentru care să fii în pericol. Cu toate astea, ideea mi-a revenit întruna din cauza împrejurărilor ciudate și a coincidențelor pe care nu le puteam explica.

Chiar și asasinarea mea părea o acțiune fără sens. Prin tratatul pe care Peter l-a semnat, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu mine, lui îi era interzis pentru cinci ani să revendice tronul Rusitaniei. Dar dacă aş fi rămas burlac pentru aceeași perioadă de timp, nu l-ar mai fi împiedicat nimic să ceară tronul dacă aş fi murit după aceea.

Apoi, mi-am dat seama că Peter credea că am inima zdrobită de pe urma despărțirii de Natașa. Se putea gândi că o să-mi caut mireasă pentru a o înlocui. Fără îndoială că ea nu i-a spus că eu, într-o manieră total lipsită de cavalerism, am refuzat să mă căsătoresc cu ea. Dar dacă eu n-am fost gentleman, ea cu atât mai mult n-a fost o doamnă!

El râse, și Cecilia nu se putu abține să nu surâdă.

În ciuda zăpezii și a gheții, se simțea în siguranță cu Ivan.

— După aceea, cred că Peter a fost informat nu numai că am plecat să-mi caut prințesă, dar și că am găsit pe cineva care ar fi fost o mireasă potrivită. Așa că, dacă voia să împiedice nașterea unui moștenitor înainte de scurgerea celor cinci ani, trebuia să acționeze rapid.

Cecilia se agăță ceva mai strâns de brațul lui Ivan.

— Dar n-ar fi putut niciodată să creadă că s-ar putea să te îndrăgostești de mine, spuse ea cu sufletul la gură. Dumneata căutai o persoană mult mai tânără și mai drăguță.

Ivan râse din nou.

— Ce prost am fost! Mi-ai oferit acel prânz încântător și am cunoscut-o pe absolut fermecătoarea Rosalind Dampier. M-am întors la ambasadă și i-am spus lui Yuri că mi-am găsit prințesa.

— Ah!

Cecilia simți dintr-odată răceala zăpezii și vântul tăios ca o lamă de cuțit.

Ivan păru că nu observă nimic.

— Când după aceste ultime zile am încercat să clarific întâmplările șederii mele la Londra, mi-am dat seama că trebuia să existe un spion în tabăra mea, cineva care îi informa atât pe Peter, cât și pe Natașa despre tot ce făceam.

Apoi mi-am amintit că de fapt n-am spus numele fetei de care credeam că m-am îndrăgostit. Prostul de Yuri știa doar că fusesem la prânz la Lady Cecilia Beaumont.

Și pe cine să invit la curse dacă nu pe Lady Cecilia. Orice menționare a numelui lui Rosalind Dampier în aceeași ieșire i-a intrat pe-o ureche și i-a ieșit pe cealaltă. Și îmi amintesc că l-am văzut pe Yuri într-o discuție apropiată cu Natașa, când ea și Peter au venit să semnăm tratatul în palatul meu.

Nu numai asta, dar Natașa mi-a spus de fapt că ea i-l prezentase pe Yuri lui Peter. Evident că l-au transformat în spionul lor, fără îndoială pentru o mare sumă de bani – Yuri e foarte lacom.

Așadar, continuă Ivan, cred că tâlharii care au încercat să mă bată în Paris au fost prima încercare a lui Peter. La vremea respectivă, m-am întrebat de ce nu m-au împușcat. Ideea era – de asta sunt sigur – să mă lase în viață, dar rănit atât de grav, încât să nu mai fie posibilă o căsătorie și copii.

Asta n-a mers. Așa că atunci când a auzit că m-am îndrăgostit și am intenția să mă căsătoresc, a hotărât să înlăture mireasa înainte ca

eu să o pot avea.

— Dar el mă urmărește pe mine – nu pe Rosalind, spuse Cecilia pe o voce tristă.

Ivan se opri și o făcu să se uite la el.

— Ironia sorții este că la momentul atacului la vânătoare, am început să-mi dau seama cât de prost fusesem.

Speranța o copleși pe Cecilia.

— Ce vrei să spui? șopti ea străduindu-se să-i vadă fața în lumina zilei ce pălea cu repeziciune.

— Oare a fost vreun om mai orb decât am fost eu? oftă el cu o asemenea tandrețe, încât o emoție incredibilă începu să o cuprindă pe Cecilia. Cu cât te vedeam mai mult, cu atât înțelegeam că în vecii vecilor n-aș putea găsi o prințesă mai potrivită. Mai mult decât atât, totuși, pe când mă conduceai la blestematul ăla de tren, știam că eram îndrăgostit fără speranță de tine.

Ceciliei i se tăie răsuflarea la auzul pasiunii din vocea lui.

— Mi-am dorit, ah, cât mi-am dorit să-ți mărturisesc atunci, pe loc. Dar m-am temut că, deși atunci nu înțelesesem de ce, tu erai ținta atacurilor organizate de Peter. Vezi tu, dragă Cecilia, te iubesc mult prea mult ca să-ți pun viața în primejdie în vreun fel.

Își uni buzele cu ale ei luând-o în brațe.

Începu din nou să ningă, dar pentru Cecilia era ca și cum s-ar fi aprins focuri de artificii în jurul lor, luminând cerul cu jerbe de lumină aurie.

Pe când Ivan o strângea în brațele-i puternice, ea simțea că se topește toată și sufletul îi fu invadat de fericire.

Zbura spre înaltul cerului și putea atinge stelele.

Își pierdu pălăria, și fulgi de zăpadă i se așternură pe păr când își ridică brațele și se strânse mai aproape de el până când simți că sunt împreună trup și suflet.

Părea că părăsiseră pământul înghețat și pluteau spre paradis.

După un lung moment, el se retrase și murmură tremurând:

— Ah – iubita mea Cecilia! Mă iubești – mă iubești cu adevărat?

— Ah, da, Ivan, mai mult decât viața mea.

Cecilia i se strânse iarăși la piept.

Sărutul lor dură parcă o veșnicie.

În cele din urmă, Ivan își înălță capul și sugeră:

— Poate că ar fi bine să pornim din nou la drum, altfel ne vom transforma în blocuri de gheață, îndeplinind astfel dorința lui Peter!

Îi luă ușor fulgii de zăpadă din păr și îi aranjă cu grijă pălăria și eșarfa pe cap.

În tot acest timp, ea îl sorbea din priviri cu adorație.

Apoi, înconjurați de o aură de fericire, porniră din nou prin ninsoare.

În clipa în care intrară în reședința Beaumont, apărură contele.

— Draga mea, ești bine? Am fost atât de îngrijorat. Vă sunt foarte recunoscător, prințe, pentru că ați adus-o în siguranță acasă. Ea este totul pentru mine.

— Poate că nu veți fi atât de recunoscător când veți auzi ce vreau să vă cer, răspunse el cu o voce neobișnuit de neliniștită.

— Ah, tuși contele și îl privi cu interes. Cred că mai bine ați veni în biroul meu.

— Eu merg să mă schimb, murmură Cecilia.

Apoi se întinse și își sărută tatăl.

— Știi cât de mult te iubesc, tată. Faptul că iubesc la fel de mult pe altcineva nu va schimba asta niciodată.

Privindu-l lung pe Ivan, dispăru pe scări hotărâtă să revină cât de repede putea – dar arătând mai frumoasă ca niciodată.

După o jumătate de oră, coborî îmbrăcată în dantelă neagră, cu un șirag triplu de perle în jurul gâtului și cu cercei asortați tot din perle.

Știa că arăta senzațional.

Ajungând în hol, valetul îi spuse:

— Domniile lor sunt în salon, milady, și s-a comandat șampanie, adăugă el cu o licărire în ochi.

Emoționată la culme, Cecilia alergă în salon și îl văzu pe tatăl ei și pe Ivan stând în fața șemineului unde ardea un foc vesel, ținând cupe de șampanie în mână.

Contele își lăsă jos paharul și veni să o întâmpine.

— Frumoasa mea fiică, Cecilia, viitoarea prințesă de Rusitania. O să-ți duc dorul mai mult decât îți pot spune, dar știu că acolo e fericirea ta.

Cecilia își aruncă brațele în jurul tatălui ei, apoi se duse să stea lângă Ivan.

Contele îi dădu fiicei lui o cupă de șampanie, îi privi pe amândoi și propuse un toast:

— Pentru viitor!

Apoi se întoarse spre Ivan care era îmbrăcat în uniformă militară și sabie de ceremonie și îl certă:

— Aș vrea să lași deoparte arma aceea, știu că face parte din uniformă, dar desigur că aici ne putem descurca fără etichetă.

Ivan râse.

— E adevărat că mă incomodează, domnule.

Își desfăcu centura și puse sabia pe un scaun.

Apoi o privi pe Cecilia.

— I-am explicat totul tatălui tău...

— Și sunt foarte îngrijorat pentru siguranța ta, draga mea, adăugă contele.

— Așa că, spuse Ivan, am căzut de acord că ar fi cel mai bine să plecăm imediat spre Rusitania și să ne căsătorim acolo. Garda mea pretoriană te va proteja și imediat ce vom fi o familie, Peter nu va mai fi moștenitorul meu și deci nu va mai reprezenta vreun pericol pentru niciunul din noi.

Cecilia simți cum o cuprinde un val de emoție.

— Ai avea ceva împotrivă să ne căsătorim în Rusitania? o întreabă Ivan neliniștit.

— Nu-mi pasă unde ne vom căsători, îi asigură ea cu sufletul la gură.

— Și dacă vom pleca imediat spre Rusitania, Cecilia nu va mai fi amenințată de prințul Peter? întreabă contele.

Ivan încuviință din cap.

— I-am spus șobolanului de Yuri că am de gând să mai stau aici

încă vreo trei săptămâni să-mi caut o altă posibilă mireasă. Așa cum îl cunosc, o să transmită pe loc informația vărului meu. Odată ce a făcut-o, ambasadorul meu are instrucțiuni să-l aresteze și să-l țină la carceră.

Până când se va afla că noi am plecat, va fi prea târziu pentru Peter să ne ajungă din urmă. Poți să pleci mâine? o întrebă el îngrijorat pe Cecilia.

Dintr-odată se auzi un bubuit ca de tunet în ușa de la intrare.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă contele. Cine poate fi într-așa o noapte îngrozitoare?

Se auziră zgomotele unei încăierări și valetul strigă:

— Nu puteți intra așa, sir.

Apoi urmă un țipăt înăbușit.

Ușa salonului se dădu de perete și intră prințul Peter vijelios.

Și el era în uniformă militară și arăta triumfător, închise ușa trântind-o, apoi puse o cutie mică de lemn pe masă și o deschise scoțând la iveală două pistoale cu țeavă lungă.

Și în timp ce contele, Ivan și Cecilia îl priveau uimiți, își scoase mantaua grea cu o mișcare impetuoasă și o aruncă pe jos.

— Data trecută când ne-am întâlnit, m-ai insultat, vere Ivan, mârâi el cu o încordare extremă și cu ochi de gheață.

Cecilia se apropie de Ivan, și el o cuprinse cu un braț protector.

— Te provoc la duel.

Spunând toate acestea, Peter începu să încarce pistoalele.

Vorbea atât de autoritar, că pentru un moment îi reduse pe toți la tăcere.

Apoi Ivan scoase un râs aspru.

— Ca de obicei, vorbești prostii, Peter.

Contele își ridică mâna și făcu un pas în față.

— Vreau să subliniez că duelul este interzis în această țară, prințe Peter.

— Astfel de fleacuri nu mă privesc pe mine. După ce o să-l omor pe Ivan și apoi o iau pe Lady Cecilia să-mi fie mireasă, o să mă întorc imediat în Voskia. În momentul în care autoritățile vor fi informate, va

fi prea târziu să fiu tras la răspundere.

Cecilia icni și se trase aproape de Ivan, neputând să-și creadă urechilor.

— Ești nebun, Peter, îi spuse Ivan rece.

— Sunt, nu-i așa că sunt? Poate crezi că ar fi mai bine să mergem la ambasada voskiană și să ne duelăm acolo?

Ridică unul dintre pistoale și privi de-a lungul țevii spre o țintă imaginară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, prințe Peter, te rog, pune pistolul ăla jos. N-aș dori ca salonul meu să fie folosit drept poligon de trageri, îngăimă contele.

— Spui că o iei pe Lady Cecilia de soție, tună Ivan, ținând-o pe Cecilia și mai aproape de el. Dar ce faci cu Natașa? A renunțat la atâtea pentru tine.

— Pfui! Natașa mă plictisește.

Ținând încă pistolul, Peter înaintă spre Cecilia și îndreptând arma spre Ivan îi porunci:

— Îndepărtează-te de el.

Îngrozită, Cecilia se duse să stea lângă tatăl ei, care imediat o îmbrățișă.

— Aș prefera să nu te împușc așa, spuse Peter continuând să țină pistolul ațintit spre Ivan. Ofițerul din mine îmi spune să acționez ca un gentleman și să te omor în luptă dreaptă, dar dacă îmi pui răbdarea la încercare, o să te împușc ca pe un câine turbat acolo unde ești – de la distanța asta nu pot rata.

Contele îi dădu drumul Ceciliei care apoi făcu o mișcare spre Peter.

Pistolul fu rapid îndreptat spre ea.

— Aș vrea foarte mult ca această încântătoare domniță să-mi fie soție. Moștenirea ei ar fi de mare folos țării mele, dar lac să fie, că broaște sunt destule, așa cum spuneți voi aici în Anglia. Dacă te mai miști o dată, conte, o să-ți împușc fata.

Contele înțepeni.

Și Ivan rămase nemișcat.

— Nu-mi dau seama cum crezi tu că-i poți învinge pe toți servitorii casei Beaumont, spuse el pe un ton de conversație.

— Ha! Valetul zace pe jos. N-am văzut alți servitori.

Peter nu-și luă niciun moment privirea de la Ivan.

— Cum de ai știut că sunt aici? Întrebă Ivan.

— Servitorul tău trădător Yuri mi-a spus. A auzit de la ambasador.

Buzele lui Peter se strânseseră într-un rânjel.

— Era atât de sigur că tu îți căutai mireasă, că a spus tuturor. Trebuie să fie o lovitură grea pentru tine să afli că cineva atât de apropiat precum valetul este un trădător, hein?

Se repetă acel rânjel.

— Te urăște de mult timp pentru privilegiile tale și pentru viața pe care o duci. A trebuit doar să sugerez să-mi dea informații despre tine și a acceptat rapid neînsemnata sumă de bani pe care i-am oferit-o. Dacă aveam asemenea servitori necredincioși, merita să mor.

Erau atât de atenți la Peter, încât doar Ivan, observă Cecilia, văzuse că ușa salonului se deschisese fără zgomot.

În ușă era contesa Natașa cu o pelerină din catifea roșie de sub care se vedea o rochie de seară din același material.

Arăta splendid.

Înainte să se poată mișca cineva, ajunse la masa unde era cutia cu pistoale, îl luă pe celălalt și trase piedica de siguranță.

— Tu ești cel care merită să moară și vei muri, Peter, țipă ea. Te plictisesc, da?

Peter râse.

— Pune-l jos, Natașa, habar n-ai cum să-l folosești, afirmă el disprețuitor.

— Mereu mă subapreciezi, urlă Natașa și trase.

Pentru o secundă, o privi cu o uimire inexpressivă, apoi, încet, ca un copac ce cade după ce a fost retezat, se prăbuși pe podea, cu sângele țâșnindu-i din gaura din piept.

— Blestemată să fii, Natașa, bolborosi el.

Gura i se umplu de sânge, își răsuci picioarele și rămase

nemișcat.

Pe când sunetul împușcăturii răsună în încăpere, nimeni nu făcu vreo mișcare.

Apoi, Ivan înaintă spre Natașa, dar ea deja aruncase pistolul fumegând și se întinsese să-l ia pe cel pe care-l avea Peter.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Amândouă mâinile îi tremurau când luă pistolul și îl îndreptă direct spre Ivan.

— Niciunul din voi nu m-a apreciat vreodată, țipă ea cu o voce spartă și tremurătoare.

Cecilia se uită la ea înspăimântată.

În câteva minute, violența sfărâmasese în bucăți seara ei plină de fericire, și acum Natașa ținea un pistol ațintit către iubitul ei Ivan.

Apoi văzu sabia lui Ivan stând acolo unde o pusese pe un fotoliu la doar un metru distanță de ea – și chiar în spatele locului unde se afla Natașa.

Acum, Natașa se ridică în picioare.

— Tu m-ai respins, urlă ea la Ivan. Nu o dată, ci de două ori!

Trase aer în piept și continuă fără să ezite:

— O dată când mi-ai scris de pe câmpul de luptă. Și din nou când am venit la ambasada ta din Londra. M-ai umilit!

Mâinile îi tremurară și mai mult pe pistol.

Ivan înaintă cu un pas către ea.

— Nu te mișca! se auzi încă un țipăt și din nou pistolul se clătină.

Ivan se opri.

Fără a fi observată, Cecilia se strecură spre sabie.

— Prea mulți ani am fost amăgită – mai întâi de tine, Ivan – și apoi de Peter.

Vocea Natașei arăta că își recăpătase controlul într-o oarecare măsură.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față, dar mâinile nu îi mai tremurau și ținea pistolul neclintit, îndreptat spre Ivan.

Cecilia ridică sabia aflată încă în teacă.

— Amăgită? Vocea lui Ivan era veselă.

Părea că nu era înspăimântat.

— Îmi amintesc că ți-a cam plăcut când eram împreună și colierul ăla de diamante nu e cumva cel pe care ți l-am dăruit eu?

În spatele Natașei, Cecilia văzu ușoara mișcare de înclinare a capului Natașei când se uită spre splendidul colier ce atârna de frumosul ei gât.

Ridică sabia cu teacă cu tot și o roti cât putu de tare spre picioarele Natașei atingând-o la nivelul genunchilor.

Natașa țipă de durere și apoi căzu la pământ, iar pistolul se descărcă într-un fotoliu, fără a răni pe nimeni.

Ivan o apucă și o ridică în picioare.

Ea rămase nemișcată mârâind la el ca un animal rănit încolțit.

Câțiva dintre servitorii contelui năvăliră în cameră și se uitară îngroziți la dezastrul de acolo.

— Chemați poliția, spuse contele cu greutate către majordom. Contesa Natașa trebuie să fie arestată, l-a omorât pe prințul Peter. Legați-i mâinile și păziți-o până vin polițiștii.

Natașa îl scuipe.

— Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine acum, spuse ea supărată, încercând să-și ia o atitudine demnă în timp ce era târâtă afară de doi lachei.

— Haide, contele se întoarce spre Cecilia și Ivan. Să ne retragem în bibliotecă. Ne vom termina șampania acolo.

Ivan o luă pe Cecilia de umeri.

— Întotdeauna m-am întrebat cum e sang /roitP-ul vostru englezesc. Acum știu. O să am grijă ca băieții noștri să fie la fel de calmi în situații tensionate!

*

Șase săptămâni mai târziu, în capela palatului regal din Rusitania, avea loc o nuntă.

Cecilia era condusă la altar de către tatăl ei, contele de Yarlington.

Era îmbrăcată cu o rochie din dantelă albă cu un corsaj strâmt, mâneci înguste și o fustă strânsă la spate într-o spumă dantelată. Un

văl fin de tul alcătuia o umbră fină deasupra părului ei arămiu strâns în jurul unei tiare de diamant ce curând urma să fie schimbată cu coroana Rusitaniei.

1 Sânge rece (în lb. franceză, în orig.)

Munții de flori din capelă răspândeau arome îmbătătoare și mii de lumânări lumineau decorul strălucitor.

Locurile erau ocupate pe o parte de prietenii lui Ivan și de miniștri.

Pe cealaltă parte era grupul din Anglia care o includea pe Rosalind Dampier cu părinții și logodnicul ei, Algy Montmorency.

În timp ce Cecilia înainta pe interval, se uita doar la silueta îmbrăcată în uniformă care o aștepta în fața altarului.

Ivan privea cum Cecilia înainta mândră spre el, înconjurată de muzica sacră intonată de orgă, cu mâna pe brațul tatălui ei.

Când ajunse alături de el, Ivan îi luă mâna și ea îi zâmbi prin voal.

Serviciul religios era ținut atât în engleză, cât și în rusitană, și Cecilia învățase răspunsurile în limba noii sale patrii.

Apoi sosi momentul magic când fură declarați soț și soție și preotul sugerează că mirele își poate săruta mireasa.

Cu mâini hotărâte, Ivan ridică încet voalul de pe capul Ceciliei și se uită la ea cu ochii plini de dragoste.

Ea îi zâmbi cu inima bătându-i atât de tare, încât credea să o să-i sară din piept.

Apoi o sărută, și din nou simți cum se topește toată, corpul ei se uni cu al lui și știu fără nicio îndoială că, în sfârșit, venise și la ea dragostea.

Dragostea ce vine doar din ceruri.

Și este darul lui Dumnezeu.

Pentru Cecilia și Ivan pentru totdeauna, nu a mai în această viață, ci pentru o veșnicie.

În colecția

CĂRȚI ROMANTICE

vor mai apărea

Sandra Brown în căutarea acfervârului

Când un bărbat rănit își găsește refugiul în curtea ei, rul nepoftit se dovedește a fi un fugar acuzat de comiterea a șapte crime și care este convins că Honor deține o informație ce ar scoate la lumină adevărul. Pentru a dezlega misterul, Honor este nevoită să renunțe la ajutorul rudelor sau prietenilor, căci e posibil ca amenințarea cea mai mare să vină din partea celor pe care crede că îi cunoaște de o viață.

Mary Balogh

Căsătoria

Vanessa și Elliott s-au dispăcut de la prima vedere, dar când Elliott este gata să o ceară în căsătorie pe sora ei mai mare doar pentru că aceasta este frumoasă și la îndemână, Vanessa hotărăște să se sacrifice luându-i locul, pentru ca măcar Margaret să aibă o șansă la o căsătorie din dragoste.

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăiește clipa
6. Nora Roberts, Fericiți pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moștenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tănuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viață
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune și onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopții
20. Eloise James, Atingerea dragostei

21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeița răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, Îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieți la limită – vol. 1
29. Nora Roberts, Vieți la limită – vol. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorință de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – vol. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă – vol. 2
36. Jo Beverley, Mireasa fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpușilor – vol. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpușilor – vol. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Pași pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieți paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete și trădări – vol. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete și trădări – vol. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, Înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieți
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula

55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării – vol. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării – vol. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducție
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendôme
68. Anne Colon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Îmblănzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altă dată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri – vol. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri – vol. 2
74. Anne Colon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relație periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Colon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitație la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Pași spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieții
88. Amanda Quick, Dorința

89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunți și o moștenire
94. Rebecca Chance, Fete rele – vol. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele – vol. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greșeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparențe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua șansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Șarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa și Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopții
117. Mary Jo Putney, Îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Fațetele dragostei

123. Amanda Quick, O pradă ușoară
124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase și umbre
130. Nora Roberts, Îndrăznește să visezi
131. Elizabeth Naughton, Așteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ți visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase și secrete
136. Barbara Cartland, Întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopții
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găsește-ți visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracție periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary Jo Putney, Tunete și trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase – vol. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase – vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârșitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă

157. Amanda Quick, O iubire neconvențională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră – Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roșu
166. Amanda Quick, Cristalul Noptii
167. Sandra Brown, Amintiri înșelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopții 174Linda Howard, Alegerea

inimii

175. Mary Jo Putney, Un târg neobișnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul – vol. 1
185. Nora Roberts, Refugiul – vol. 2
186. Sidney Sheldon, Îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobișnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul

191. Mary Jo Putney, Focul ascuns

DESCOPERĂ

CEA MAI MARE COMUNITATE

A CITITOARELOR ROMANTICE

f! **b** LIKE

n

Cărți

Romantice

<https://www.facebook.com/colectiacartiromantice>

✕

Dragoste, mister și magie, în fiecare zi!

Prințul Ivan al Rusitaniei este nevoit să abandoneze viața fără griji pe care a dus-o până acum și să-și găsească o mireasă – de preferat, foarte frumoasă, tânără și bogată, care să-i ofere un moștenitor. Iar acest lucru trebuie să se întâmple cât mai curând, căci vărul său, prințul Peter, este hotărât să-l împiedice cu orice preț să-și atingă scopul, căci dorința lui de răzbunare este la fel de mare ca și aceea de a-i prelua tronul. Pericolul îl urmărește pe Ivan din Rusitania la Paris și la Londra, unde prințul o întâlnește pe Lady Cecilia Beaumont, cea care poate să-l ajute să-și găsească mireasa mult dorită. Stilată, bogată și sătulă de vânătorii de zestre, Lady Cecilia a renunțat la visul unei căsătorii din dragoste, așa că își dedică timpul și eforturile clinicii pe care a fondat-o. Însă soarta îi arată că niciodată nu este prea târziu pentru a te îndrăgosti; curând, nu numai inima îi este în pericol, ci și viața, când în cercul ei de prieteni se strecoară fermecătorul prinț Peter și voluptuoasa contesă Natașa – și niciunul nu este cum pare la prima vedere. Ce se întâmplă când Ivan și Cecilia trebuie să lupte pentru propria viață și fericire descoperiți în pasionantul roman al Barbarei Cartland.

Barbara Cartland este cel mai prolific autor al secolului XX, cu cele 732 de cărți, traduse până în prezent în 38 de limbi. Supranumită „Regina romanului de dragoste”, a înregistrat vânzări uluitoare, care au depășit 1 miliard de exemplare în întreaga lume.